

ȘTEFAN BERCIU

FANTASTICA AVENTURĂ 2101



EDITURA
ION CREANGĂ

ȘTEFAN BERCIU

FANTASTICA
AVENTURĂ
2101

EDITURA ION CREANGĂ
București, 1975



Coperta de
POMPILIU DUMITRESCU

IAHTUL ÎN FLĂCĂRI

O mică pată albicioasă apăru printre norii grei și negri vestind zorile care aveau să pună capăt unei nopți ce părea fără de sfârșit. Vîntul suflase puternic, aducînd din întinsele depărtări o pîclă noroasă care acoperise pămîntul, întunecîndu-l aproape de tot.

Marele cosmodrom Terra 1 era cufundat în beznă. Oamenii de la stațiile radar cum și cei însărcinați cu dirijarea zborurilor se aflau la posturi, în stare de alarmă. Dinspre mare se auzea un vuiet puternic, iar valurile se izbeau de țărîm cu zgomote asurzitoare, dar toate astea rămîneau necunoscute celor care se aflau cantonați la cel de-al șaisprezecelea etaj, într-un cort din bureți și scoici. Din cînd în cînd, vuietului talazurilor i se suprapuneau sirenele unor șalupe înzestrate cu aparate capabile să descopere — chiar și la mari depărtări — vapoare ce s-ar afla în primejdie.

Dar, mai înainte de orice, să aflăm cine erau cei de la etajul șaisprezece, din cortul de bureți și scoici, al căror somn nu trebuia tulburat în nici un fel; ei bine, erau mici parașutiști, cantonați acolo de aproape două săptămîni, pentru desăvîrșirea pregătirii lor în vederea unui concurs interplanetar, un concurs de parașutism disputat între copiii de pe Terra și cei de pe planeta Venus. Da, da, pur și simplu un concurs de parașutism, numai că... pentru prima dată lansarea se va face cu mult deasupra straturilor atmosferice, deschiderea parașutelor, în nici un caz mai înainte de altitudinea 1500 metri,

iar aterizarea într-un punct fix, obligatoriu. Vîrsta concurenților, 13—15 ani.

Negurile depărtărilor păreau să se fi apropiat și mai mult de pămînt, și asta făcu să crească îngrijorarea celor din turnul de control, însărcinați cu dirijarea zborurilor. Toți se gîndeau cît de grea le va fi misiunea să călăuzească cosmobuzul venusienilor, cînd acesta va pătrunde în straturile dense ale atmosferei, a cărei grosime este de numai 10 000 de metri. Unii dintre cei aflați în turnul de control fură de părere să lanseze niște baloane meteorologice dotate cu o aparatură capabilă să „spargă“ plafonul norilor, cum spun aviatorii, alții socoteau că ar fi fost mult mai eficace împușcarea directă a norilor. Dar atît prima cît și cea de a doua soluție n-ar fi rezolvat decît într-o foarte mică măsură situația, pentru că pîcla aceea de nori denși n-ar fi fost străpunsă decît în mici puncte, iar culoarul de lumină, creat astfel, s-ar fi dovedit îngust din cale-afară. Mai răminea speranța că, pînă la sosirea micilor parașutiști de pe Venus, zărilor se vor mai lumina.

Către orele șase, o nouă echipă de tehnicieni se prezentă în Turnul de control, urmînd să o înlocuiască pe aceea care servise pe timp de noapte. Comandantul cosmodromului Terra 1 se îndreptă spre un computer căruia îi ordonă să înregistreze schimbul ; în secunda următoare, apăru scris : „*Preluat serviciul în turnul de control, astăzi 1 septembrie 2101, orele 5 și 59 minute. Doctor inginer Vlad Gavaș*“. Fișa fu clasată automat în cartoteca Turnului de control, iar oamenii lui Gavaș își luară posturile în primire.

Deodată, pe ecranul radar apăru o luminiță de formă octogonală și unul dintre membrii noii echipe exclamă : „Iată cosmobuzul venusienilor !“.

— Stabiliți legătura radio pe canalul 5002 ! ordonă șeful echipei și radiofonistul se grăbi să stabilească contactul ; câteva butoane acționară niște relee abia vizibile și în cască răsună un semnal asemănător cu cel al alfabetului Morse.

— Cred că putem comunica, se arată mîndru radiofonistul.

— E în ordine ! șopti doctorul inginer Gavaș. În primul rînd trebuie să-i prevenim asupra stării atmosferice.

Manipulatorul stației de radio-emisie-recepție începu să țacăne grăbit.

— Am comunicat.

— Perfect ! spuse mulțumit șeful echipei din Turnul de control, dar ochii lui urmăreau cu oarecare neliniște ecranul radar de pe care luminița octogonală dispăruse.

Radistul surprinse privirea șefului și, dorind să-i micșoreze îngrijorarea, se strădui să readucă în imagine cosmobuzul celor pe care îi așteptau. Apoi, la capătul unor lungi minute de strădanie, tehnicianul dădu vina pe o așa-zisă furtună solară care, după cum se știe, din cauza magnetismului foarte ridicat, tulbură atît undele radio cît și cele video.

— Cum poți spune o asemenea enormitate ? îl dojeni Gavaș, precizînd că asemenea furtuni magnetice au loc numai în lunile de vară (iulie și august), iar periodicitatea lor este la unsprezece ani o dată.

Omul tăcu, spunîndu-și că, în mod normal, lucrurile ar fi trebuit să se petreacă așa cum spusese șeful său, dar el nu putea da altă interpretare perturbațiilor pe care le vedea evoluînd pe ecranul aparatului.

— Ce se aude ? întrebă Gavaș, cu și mai multă neliniște, dar radiofonistul se mulțumi doar să ridice

din umeri, continuînd să asculte zgomotele pe care le auzea în cască. Vreau să aud! porunci şeful echipei.

Un buton răsucit, şi megafoanele Turnului de control al marelui cosmodrom Terra 1 fură inundate de nişte zgomote asurzitoare, care păreau ecoul unor puternice detunături.

— Asta se aude, explică radiofonistul, vrînd să se scuze pentru că nu răspunsese nimic la întrebarea de mai înainte.

Gavaş închise contactul sonor al megafoanelor, pentru a nu tulbura munca celorlalţi, se așeză lângă stația radio, își puse o pereche de căști la urechi și continuă să asculte ecourile acelor puternice tunete.

După cîteva clipe, radistul anunță revenirea imaginii cosmobuzului venusienilor pe ecran. Din piepturile tuturor membrilor echipei se auziră suspine de ușurare. Aproape în aceeași clipă tunetele încetară și inginerul se apucă să acționeze febril manipulatorul stației de radio. Urmă o scurtă dar apăsătoare pauză la capătul căreia, în căști, răsunară semnalele de răspuns.

— Sîntem în legătură cu musafirii noștri, murmură Gavaş.

Cîțiva oameni se strînseră în jurul său.

— O fi fost vreo defecțiune la releul ultrasonic, spuse cineva.

— Da, da, întări un alt tehnician presupunerea colegului său. Nu mai departe, chiar alaltăieri, am mai avut o asemenea defecțiune.

— Bine că n-a durat decît cîteva minute, interveni un al treilea om din echipă și poate că ar mai fi spus ceva, dacă n-ar fi întîlnit privirea încruntată a lui Gavaş.

— Cum puteți crede asta ? se arată supărat inginerul. Doar ați fost de față și v-ați dat seama că tulburarea nu era numai de natură sonoră, ci și vizuală. Dacă defecțiunea... vreau să spun, dacă ar fi fost vorba de o defecțiune a releului de ultrasonice, cum vă explicați tulburarea imaginii ? Cum ? Nu vă dați seama că întreaga noastră aparatură a fost perturbată de o cauză... de o cauză... pe care... desigur... va trebui s-o descoperim ? Uite, la ieșirea noastră din schimb, va trebui să facem o revizie atentă a stațiilor de radio-emisie-recepție, precum și a celei radar.

Megafoanele fură din nou conectate și astfel toți tehnicienii puteau auzi atât ceea ce se transmitea cât și ceea ce se recepționa.

„Mai avem câteva minute și intrăm în orbita Lunii“, comunicau cei din cosmobuzul venusian.

— Asta înseamnă că în mai puțin de o oră vor fi pe Terra, șopti Gavaș.

— Poate că pînă atunci se vor mai ridica norii, murmură radistul, nedezipindu-și privirile de pe ecranul aparatului său.

— Poate, bîigui radiofonistul plin de îngrijorare și repetă mesajul către oaspeții care se grăbeau spre pămînt :

„Vreme închisă, plafon de nori grei la altitudinea de 400—500 metri ! Vizibilitate — zero.“

Răspunsul nu întîrzie să se audă :

„Putem ameriza. Așteptăm confirmare după ce asigurați condițiile necesare.“

— Alarmă pe mare ! porunci inginerul.

Radiofonistul încremeni cu degetele pe manipulator.

— Alarmă ! strigă Gavaș, nemulțumit că ordinul său nu fusese executat, dar, observînd nedumerirea

celui ce-l privea uluit, zîmbi și se grăbi să-i explice: Ai auzit doar propunerea musafirilor noștri : sînt dispuși să amerizeze !

— Am auzit, îngăimă radiofonistul.

— Ei bine, asta ar evita multe pericole, dacă ținem seama de terenul destul de accidentat care înconjoară cosmodromul și... mai ales de plafonul coborît al norilor... Pricepi ?

— Da... desigur... dar de ce alarmă ?

Gavaș rîse cu poftă !

— N-ai auzit că venusienii ne cer să ne asigurăm? Ei bine, despre ce fel de asigurare crezi că e vorba ?

Radiofonistul își scutură capul pîrînd a se fi dezmeticit și după aceea răspunse vesel :

— Cum să nu știu ? Desigur, vor să afle dacă marea e liberă și ce porțiune de amerizare le-am putea oferi.

— Vezi bine...

În secunda următoare, radistul conectă un ecran ultrasensibil la stația sa și anunță :

— Sînt pe recepție, control imagine !

Gavaș privi spre noul ecran pus în funcțiune : imaginea unei mări agitate umplu tot cîmpul vizual.

— Concentrează ! ordonă șeful.

Radistul manevră un disimulator de imagine și pe ecran apărură cîteva ambarcațiuni de coastă.

— Imagine la computer, calcul distanțe, viteză și direcții.

Un comutator răsucit, trei clape apăsate succesiv, și rezultatul se proiectă pe ecranul radar, în dreptul fiecărui vas.

Radiofoniștii lucrau febril. Semnalul de alarmă fusese recepționat de toate ambarcațiunile de coastă și cei din larg confirmau. Inginerul își frecă palmele mulțumit și se adresă oamenilor cu căști pe urechi :

— Transmiteți : Cu toată viteza înainte ! Liber la apă rază treizeci de mile ! Cordon protecție șase nave ! Folosiți telescoape sensibile la infraroșu ! Pregătiți trasoare fosforescente ! Așteptăm amerizare cosmobuz Venus ! Răspundeți prin rachete !

Ecranul racordat la stația marină fu străbătut de o lumină galben-verzuie, pornită de la prova navei comandant. Urmară semnalele celorlalte vase — lumini portocalii — care, de asemenea, confirmau recepționarea mesajului transmis de Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1.

— Copiii din cantonament nu ne vor ierta niciodată, dacă nu-i vom trezi la vreme, se-ncumetă să murmure radistul.

Gavaș tresări și se plesni cu palma peste frunte.

— Alarmă la cortul de cantonament ! tună el, gîndindu-se la muștrările pe care i le-ar fi putut face micii parașutiști care aveau să se întrecă cu cei de pe planeta Venus.

Radiofonistul se grăbi să transmită semnale de alarmă care răsunară în megafoanele celui de-al șaisprezecelea etaj al cortului din burete și scoici.

În numai cîteva zeci de secunde, micii parașutiști, în fața cărora se afla George Rován, antrenorul lor, erau aliniați de-a lungul unei benzi rulante. După o scurtă trecere în revistă, George strigă :

— La dușuri, echiparea și masa ! Timp — zece minute !

Copiii încălecară banda acționată printr-o celulă fotoelectrică și, cît ai clipi din ochi, se aflară în sala de baie situată la primul etaj. Jeturi de apă rece și caldă biciuiră, din toate părțile încăperii, trupurile parașutiștilor. Apoi, o baie de lumină și ozon, urmată de un vînt cald și înmîresmat, ținu loc de prosoape.

Se scurseră patru minute. În cel de-al cincilea, se echipară și luară masa — câteva pastile cu esențe concentrate din pește, făinoase și lapte.

Unul dintre băieți își privi ceasul, iar instructorului nu-i scăpă asta și, înțelegînd nedumerirea elevului său, se grăbi să-i explice :

— Da, Cilă... ne-am trezit mai devreme decît trebuia, pentru că... probabil, a survenit ceva neașteptat.

Micul parașutist își înălță privirile spre cer și colegii lui făcură la fel.

— Vizibilitatea ! exclamă un alt băiat.

— Zero ! murmură Cilă, cel mai mic dintre concurenții cantonați în incinta cosmodromului și se uită îngrijorat spre instructor.

— Poate că nu-i vorba numai despre asta, se arată nesigur George Rován, încercat cosmonaut și eminent instructor și antrenor de parașutism. Să mergem la Turn și acolo vom afla pricina alarmei care ne-a trezit.

„La Turn, la Turn !“ strigară copiii și prinseră-s-alerge într-acolo.

Zorile înfrînseseră beznă, dar soarele părea să fi căzut prizonierul acelei capcane de nori grei și groși, pentru cine știe cîtă vreme. Marea gemea trist, îndurerată de zbuciumul adîncurilor sale neliniștite, și valurile întreceau cu mult copastiile ambarcațiunilor care se depărtaseră bine de coastă, amenințînd să măture de pe bord chiar și pe cel mai încercat marinar, într-o clipă de neatenție.

Vasul comandant, care dirija operațiunile de cercetare ordonate de către cei din Turnul de control al cosmodromului descoperi că în zona de operațiuni se aflau nenumărate vapoare de croazieră, cum și mici pescadoare care trebuiau anunțate de urgență

să se retragă. Dacă acele ambarcațiuni s-ar fi aflat mai strâns grupate sau măcar distanțele dintre ele ar fi fost reduse, bătrînul lup de mare și-ar fi luat asupra lui reușita misiunii, dar situația, datorită urgenței, impunea o sporire a forțelor. Astfel, în megafoanele stației de radio din Turnul de control se făcură auzite semnalele emise de pe bordul vasului comandant. Și cei din Turn descifrară următorul mesaj :

„Descoperit numeroase mici ambarcațiuni răspîndite la mari distanțe între ele. Toate în apropierea zonei pe care o cereți liberă și asigurată în vederea amerizării unui cosmobuz. Efectivele noastre sînt insuficiente. Urgentă nevoie de elicopter.“

Doctorul inginer Gavaș, șeful echipei din Turnul de control, ceru radistului care urmărea pe ecranul stației sale imaginea cosmobuzului venusienilor :

— Poziția, viteza și timpul !

Tînărul acționează cîteva butoane ale computerului — comunicîndu-i astfel datele de care dispunea — iar mașina îi răspunse aproape imediat :

„Părăsit sfera atracție lună ; 300 000 km pe oră ; plafonul norilor coboară.“

Un murmur de neliniște străbătu Turnul.

Vestea în legătură cu faptul că norii aveau să coboare și mai mult deasupra Terrei îi îngrijora pe toți tehnicienii.

— Așadar, peste treizeci de minute, oaspeților de pe Venus trebuie să li se asigure o perfectă amerizare, bîigui unul dintre radiofoniști, slăbănog și înalt, al cărui glas trăda o serioasă teamă.

Cilă, mezinul echipei de parașutiști care ajunseseră între timp la Turn și erau de față, izbucni în rîs și spuse cu hotărîre :

— Ce mai vorbă, cîțiva voluntari pentru cele două elicoptere de salvare, și trei planoriști.

Inginerul Gavaș privea încruntat ecranul pe care se captase imaginea vasului comandant. După cîteva clipe de gîndire, se-ntoarse spre copii și le răspuase, de parcă abia atunci ar fi auzit dorința lor :

— Fie ! Dar numai dacă instructorul vostru îmi garantează că nici unul dintre voi nu va încălca disciplina de zbor în condiții de mare primejdie.

Abia se stinse ecoul ultimelor cuvinte ale lui Gavaș, că micii parașutiști, fără să mai aștepte încuviințarea instructorului, strigară plini de entuziasm : „Vă promitem ! Disciplină de zbor în condiții de mare primejdie !“

Șeful echipei din Turn privi spre George Rován, iar acesta, cu brațele întinse deasupra elevilor săi — pîrînd un vultur ce-și apără puii — se mulțumi să confirme asigurarea dată de copii, doar printr-o ușoară înclinare a capului.

Gavaș zîmbi și buzele sale prinseră a murmura aprobarea atît de mult dorită de micii parașutiști :

— Fie ! Pe urmă adăugă, pe un ton grav : Rován, împarți echipa în grupe și vă subordonați dispozițiilor vasului comandant.

— Înțeles.

— Folosiți elicoptere cu două locuri și planoare N 800. Misiunea de curățire a zonei de amerizare, supravegherea amerizării și recuperarea cosmobuzului. Atît.

Cinci dintre micii parașutiști erau și buni piloți de elicopter și planor, astfel că sarcina instructorului nu se dovedi prea grea.

Atît planoarele cît și elicopterele aveau dispoziitive acționate prin celulă fotoelectrică, făcînd posibilă — după caz — aterizarea sau amerizarea.

Primul se înalță Silviu Bora, un băiat de aproape șaisprezece ani, polisportiv, înalt de 1,85 m, care, în ciuda celor 90 de kilograme, cît cîntărea, era cel mai sprinten din echipa lui George Rovăn. Silviu era un excepțional planorist ; aparatul său țîșni de la sol, catapultat de un dispozitiv electronic care semăna cu o praștie (jucărie folosită de copii ca armă pentru vînatul păsărilor în secolul XX), numai că acesta funcționa cu ajutorul energiei solare, iar planorul lansat de el era atît de puternic proiectat spre înălțimi, încît, după cîteva secunde, aparatul se afla la 4—5 000 de metri.

Cel de-al doilea, Cilă, pe un planor greoi, dar cu mare rezistență de zbor, care abia dacă atingea viteza de 5—600 km pe oră.

Ultimul, George Rovăn, încercat pilot, se avîntă pe un elicopter „Triunghi“ — denumit astfel din pricina formei sale. Aparatul avea cinci motoare acționate prin plasmă artificială și putea atinge 10 000 de km pe oră, iar ca timp de zbor — o săptămîină.

Legăturile radio dintre cei aflați în văzduh și nava comandant se stabiliră imediat.

Copiii rămași la sol ajutau la mînuirea aparatelor de pistă care produceau lumină artificială și zgomote pe o anume direcție, pentru un ghidaj cît mai bun al cosmonavei așteptate.

Cel dintîi raportă Cilă :

„Îndepărtat pescadoarele «Anabella» și «Olt», ancorate la cota A.9. Întîmpin rezistență de la un iaht pe care scrie «Timon» — cota A.11 !“

Nava comandant răspunse :

„Rămîi în poziția în care te afli ; trimit vedeta «Tomis». Ghidezi !“

„Tomis“ țișni ca o săgeată spre a veni în ajutorul lui Cilă, dar pe ecranul care proiecta imaginea mării apăru, ce-i drept nu prea clar, un aspect care tulbură pînă și bruma de liniște a celor din Turnul de control : iahtul „Timon“, care pînă atunci părusese ținut la ancoră, se înclina cînd spre pupa, cînd spre prova, într-un mod îngrijorător.

— Concentrează imaginea ! porunci inginerul Gavaș operatorului care mînuia acel ecran.

Omul nu-i răspunse, dar, judecînd după privirea sa ațintită asupra pupitrului pe care se găseau comenzile, și mai ales dacă-i observai graba mîinilor care alergau de la o manetă la alta, revenind și depărtîndu-se de parcă ar fi cîntat la pian o bucată muzicală al cărei ritm impunea o mare viteză de execuție, îți puteai da seama că se străduia din răsputeri să obțină o imagine mai limpede a celor ce se petreceau cu iahtul semnalat.

Gavaș înțelese că operatorul făcea tot ce putea spre a-i îndeplini ordinul, dar, văzînd că era imposibilă limpezirea imaginii, socoti că cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să-i comunice lui George Rovan starea de primejdie în care presupunea că s-ar afla iahtul. Instructorul tocmai se îndrepta spre zona de operațiuni din partea opusă celei în care se găsea Cilă, în așteptarea vedetei „Tomis“, cînd primi mesajul Turnului de control. Răspunse scurt : „Recepționat !“ și se grăbi să prindă pe ecranul radar al stației de pe bordul elicopterului său imaginea iahtului amenințat de o posibilă primejdie, precum și distanțele la care se aflau planorul dirijat de Cilă și vedeta trimisă să-l ajute. Curînd, imaginea dorită fu captată, iar pilotul automat făcu măsurătorile necesare. George își spuse că situația vasului necunoscut, prins într-un joc al hulei de fund, puternic dezlăn-

țuită, devenea din ce în ce mai primejdioasă, iar dacă Cilă sau cei de pe vedetă, socotind rea-voință menținerea iahtului în zona de operațiuni, l-ar fi determinat pe comandant la o manevră pripită, ambarcațiunea ar fi fost înghițită de valuri. Trebuia să acționeze rapid și pe mai multe planuri. Viră brusc în direcția iahtului, urmărind cu îngrijorare pe ecranul radar imaginea vedetei care se apropia vertiginos de iaht, cum și pe aceea a planorului pilotat de Cilă, care se rotea deasupra ambarcațiunii aflată în pericol, la altitudine din ce în ce mai mică. Din fericire, ajunse la timp; câteva semnale radio, și vedeta stopă aproape brusc, la mai puțin de o milă depărtare de „Timon“. Urmă o coborîre în picaj și o trecere repetată de câteva ori, pe lângă Cilă, care părea să nu fi recepționat ordinul său.

Abia acum Cilă își observă instructorul și, după câteva semnale luminoase, pricepu că trebuie să ia înălțime, fără însă a se depărta pe orizontală.

George se roti în jurul iahtului și studie cu grijă situația. Curînd avea să-și dea seama că pupa fusese grav lovită, iar lanțul ancorei, la fiecare smucitură, amenința s-o desprindă de restul vasului. Primejdia era de neînlăturat, oamenii trebuiau salvați cît mai repede. Se îndreptă spre vedetă și comunică prin radio :

„Am nevoie de doi marinari pe care să-i depun pe puntea iahtului.“

Zbura la 20—30 de metri deasupra vedetei. Echipajul făcea semne de apropiere. George coborî elicopterul la numai opt metri de bord și lansă scara. Doi bărbați zdraveni se cățărară cu agilitatea unor pantere. În minutul următor, marinarii din elicopter coborîră pe puntea iahtului aflat în prada hulei

de fund și se îndreptară spre cabine, vrînd să-i scoată pe punte pe cei care urmau a fi salvați.

Vasul comandant, care urmărise manevra ordonată de cei din Turn și executată de încercatul pilot George Rovan, întrebă dacă se simțea nevoia unui nou vas pe care să-l trimită în ajutor. George răspunse negativ.

Doctorul inginer Gavaș tocmai își privea cu îngrijorare ceasul și mormăia : „Mai sînt șaisprezece minute pînă la sosirea venusienilor“, cînd radistul exclamă :

— Priviți, doctore Gavaș, priviți !

În imaginea captată pe ecranul care observa marea, oamenii depuși de George pe bordul iahtului „Timon“ făceau semne care negau existența vreunei ființe vii.

— Foarte ciudat ! izbucni Gavaș și, adresîndu-se radiofonistului, spuse : Te rog, transmite-i asta lui Rovan.

Manipulatorul tăcăni de cîteva ori și, în clipa următoare terminării aceluia scurt mesaj, tehnicienii din Turnul de control urmăreau pe ecran modul în care George cobora elicopterul la 5—6 metri deasupra iahtului.

— Își lasă aparatul, murmură radistul.

— Îl lasă în seama pilotului automat.

Într-adevăr, după cîteva clipe, George Rovan cobora pe puntea iahtului. Cei doi marinari îl conduseră prin toate încăperile, vrînd să-i dovedească lipsa oricărui om. După o vreme, cînd încercatul pilot tocmai se pregătea să părăsească vasul, în ciuda vuietului pe care-l producea hula, auzi un zgomot straniu. Se întoarse brusc în direcția din care venea sunetul, ascultă atent și porni într-acolo. Lîngă perețele uneia dintre cabine se afla un cablu ; îl atinse

cu grijă și îi urmări direcția : ducea spre puntea de comandă. Când ajunse lângă timonă, George observă că acolo era unul dintre capetele cablului ; era rupt și zdrăngănitura lui se transmitea pînă la cabine. „Dar celălalt capăt unde o fi ducînd ?“ se întrebă Rovăn și porni să coboare. Cablul străbătea cea de a doua punte, ajungînd în dreptul unei încăperi pe a cărei ușa scria „Sala mașinilor“. Mai mult, cablul intra în acea încăpere printr-o spărtură brutală în peretele frontal. Rovăn căută să arunce o privire prin spărtura aceea neregulată, însă nu putu observa nimic, înăuntru fiind complet întuneric. Dar, lucru foarte curios, zgomotul pe care-l socotise a fi fost produs numai de cablul rupt se auzea din „Sala mașinilor“ mult mai puternic. George apăsă clanța, și ușa cedă imediat. Înăuntru, nici o mașină, nici un motor.

— Cu ce s-o fi mișcînd iahtul acesta ? întrebă unul dintre marinari.

Celălalt rîse și după aceea îi spuse pe un ton grav :

— Îl mișcă alții... din altă parte, prin cine știe ce mecanisme.

Pilotul examinează un dulap nu prea mare, așezat în fundul acelei preținse săli de mașini. Cablul pătrundea în dulap. George deschise dulapul și descoperi o stație de radio și televiziune capabilă să capteze sunete și imagini pe care apoi să le transmită la mici distanțe. Porni spre scara ce ducea la puntea de comandă și urcă treptele alergînd, urmat de cei doi marinari care nu-și ascundeau uimirea față de cele descoperite. George reexaminează cablul și observă că, în afara capătului ce părea rupt, exista o legătură metalică ce ducea la timonă. Abia acum văzu că timona nu servea drept cîrmă, ci ca antenă para-

bolică pentru stația recepție-emisie, din așa-zisa sală a mașinilor. Înghăț scara elicopterului și urcă. Marinarii îl urmară. Emise un scurt mesaj, și Cilă se retrase spre bază. Apoi raportă lui Gavaș cele văzute pe iaht. Din Turn i se răspunse :

„Depune marinarii pe vedetă. Să scoată iahtul din ancoră și să-l remorcheze pînă la dana 106. Restul zonei de amerizare e liber. Ia-ți oamenii și faceți onorurile de bune gazde.“



Cosmobuzul venusienilor pătrunsese în straturile dense ale atmosferei. Vala — pilotul și antrenorul micilor parașutiști care veneau să se întreacă cu cei de pe Terra — comunică scurt :

„Sistemul de frinare perfect. Optzeci de secunde amerizăm. Controlați căderea noastră.“

Răspunsul, auzit de vase, elicoptere și planoare nu întîrzie :

„Cădere perfectă, culoar corect, zonă sigură, mențineți coordonatele comunicate.“

Copiii parașutiști rămași la sol declanșaseră marile reflectoare de infraroșii, pentru că stratul de nori se menținea la o altitudine joasă, atît deasupra uscatului cît și deasupra mării.

Luminile brăzdau negurile într-o aliniere perfectă, desemnînd imense culoare de siguranță.

Planoriștii Cilă și Silviu se mențineau în apropierea cosmodromului Terra 1, iar instructorul lor George Rován se avîntase spre largul mării, punctînd, cu ajutorul unor trasoare fosforescente, limita zonei de siguranță.

Vasul comandant supraveghea, prin instalațiile sale ultraperfecționate, întregul dispozitiv de inter-

venție pentru evitarea sau înlăturarea oricărui pericol, fie cât de neînsemnat.

Tehnicienii din Turnul de control ascultau la cască şuieratul năprasnic al cosmobuzului venusienilor care se apropia cu fiecare secundă și urmăreau pe ecranele radar și de televiziune imaginea acestuia, perfect captată.

— Gata ! izbucni radiofonistul cel lung și slab.

— Gata ! strigară și ceilalți membri ai echipei doctorului Gavaș.

Pe ecranele din Turn trona acum imaginea cosmobuzului de pe Venus, amerizat la numai două mile și jumătate de marele cosmodrom Terra 1.

Cilă fu primul care-și dirijă planorul deasupra micilor venusieni, la o înălțime de numai zece metri, așa încît le putu vedea mîinile agitate prin hublourile deschise. Apoi veni rîndul planorului pilotat de Silviu Bora care descrise, la joasă altitudine, cîteva „capete de ciocan“, figuri de înaltă măiestrie și, în sfîrșit, George Rován care servi drept călăuză pentru pilotarea cosmobuzului spre hangarul special amenajat.

Cîteva minute după aceea, pereții cosmobuzului se ridicară aidoma aripilor unei uriașe păsări, descoperind interiorul cu paturi, sală de mese și cinematograf. Micii venusieni săriră cu multă ușurință de la o înălțime de aproape doi metri și se grăbiră să îmbrățișeze gazdele. Ultimul coborî Vala, pilotul și instructorul oaspeților. Era un bărbat cam de patruzeci de ani, înalt de doi metri și părea să cîntărească pe puțin 120 de kilograme.

Elevii săi erau tot de vîrsta celor instruiți de George Rován, dar mai înalți și mai robuști.

Cei doi instructori se priviră lung ; George zîmbi și Vala făcu la fel. Pe urmă își întinseră mîinile.

Venusianul își lipi palma stîngă de inima pămînteanului îndemnîndu-l pe acesta să facă la fel. După aceea îl mai privi o dată, îndelung, de parcă ar fi vrut să-l asigure că venise cu gîndurile cele mai bune, sfîrșind prin a-l îmbrățișa atît de tare, încît bietul Rovan fu gata să-și piardă răsufliarea.

Micii parașutiști (atît oaspeții cît și gazdele) porniră pe una dintre pisteles cosmodromului, care sfîrșea la cortul din bureți și scoici, unde venusienii aveau să fie cantonați la cel de al cincisprezecelea etaj. Oaspeții purtau niște costume dintr-un material sintetic, de culoare verde închis, și în numai cîteva minute dădură semne că le era frig.

— La voi, începu Silviu, e mult mai cald ?

Mag, un băiețel grăsuliu, cu pielea albă de parcă atunci ar fi ieșit dintr-o baie de lapte, se grăbi să-i răspundă :

— Da, mult mai cald ; abia începe vara.

— Hm, făcu Silviu Bora, cu oarecare ciudă, la noi, astăzi, începe toamna.

— Știm, știm, interveniră cîțiva parașutiști de pe Venus, dar nu ne-am închipuit că o să fim întîmpinați de o vreme atît de urîță, chiar de la început.

— La noi, chiar și cînd plouă, soarele strălucește, iar apa de ploaie este destul de caldă ca să te poți îmbăia fără grijă că răcești, preciză Dih, un roșcovan înalt cam cît instructorul venusian.

— Păi... dacă aveți atît soare, de ce nu vă bronzați ? întrebă Cilă, iar micii oaspeți chicotiră vesel, făcînd gesturi care voiau să însemne : „Pentru că nu dorim asta“.

Ajunseră la cortul unde urmau să fie cantonați cu toții pentru cele cîteva zile de antrenament, care-i mai despărțeau de concurs.

Intrigat și neliniștit de cele descoperite de George Rovăn și cei doi marinari pe iahtul acela fără motor și fără pasageri, doctorul inginer Gavaș se grăbi spre dana 106, unde dăduse dispoziții să fie depusă ciudata ambarcațiune. În drum, se întâlnește cu George care-l însoțea pe instructorul venusian Vala. Cei doi bărbați discutau cu aprindere, lângă turnul de antrenament, iar alături de ei se afla o pasăre albă, de mărimea unei berze, care stătea aproape lipită de piciorul oaspetelui. Gavaș se opri lângă ei și pasărea scoase niște sunete puternice, de alarmă, înălțându-și capul și desfăcându-și aripile într-un chip amenințător.

La sunetele păsării, Vala se-ntoarse spre Gavaș, iar Rovăn se grăbi să facă prezentările. Dar, mai înainte de a întinde mâna, Vala șopti păsării :

— Ru-Ru ! E un prieten !

Pasărea se apropie de Gavaș, îl studie câteva clipe și după aceea își lăsă aripile mari și puternice pe lângă corp, începând să-l adulmece.

— E „cîinele“ meu, explică Vala și, apucînd mîna inginerului, i-o lipi de pieptul său, în dreptul inimii.

— Bine-ați venit ! Sper să fi ajuns iahtul la dană, spuse Gavaș.

— Fiți fără grijă, îl asigură instructorul.

— Aș vrea să arunc o privire asupra instalației pe care ai descoperit-o dumneata.

— Pot să vă însoțesc ?

Gavaș se uită la venusian și zîmbi :

— Bine-nțeles. Dacă te interesează, poți merge cu noi.

Vala arată spre Ru-Ru.

— Desigur, îl liniști, inginerul, vine și ea.

Cînd ajunseră la dana 106, iahtul se afla acolo, bine ancorat.

Rovan făcu un semn și doi servanți mînuiră o punte improvizată. Cei trei bărbați urcară la bordul straniei ambarcațiuni. După cîtăva vreme de atentă observare a tuturor ungherelor, șeful echipei din Turnul de control începu o minuțioasă studiere a stației de radio și televiziune. Cînd ajunse pe puntea de comandă, George Rován îi atrase atenția asupra timonei care nici gînd să folosească drept cîrmă, ci doar ca antenă parabolică. Vala, părăind că nu pricepe foarte bine explicația colegului său pămîntean, puse mîna pe timonă și o răsuci doar patru grade. Cîteva zgomote bizare se auziră dintr-o încăpere aflată chiar sub ei. Venusianul părea amuzat de incidentul produs și, dornic parcă să continue încercarea, mai răsuci timona încă patru grade. Un șuierat prelung, și lanțul ancorei începu să se retragă, înfășurîndu-se pe tambur. În minutul următor, vasul se legăna slobod. Cei trei bărbați se priviră cu îngrijorare. Gavaș se repezi la prova pe care o văzuse în imaginea proiectată pe ecranul stației din Turn, gata să se rupă, și constată că situația se schimbase : prova era în perfectă stare.

— Cine știe la ce surprize ne mai putem aștepta, spuse George.

— Ce-ar fi să repunem timona în poziția inițială ? propuse Vala.

Gavaș încuviință printr-o înclinare a capului și venusianul răsuci înapoi timona.

În clipa următoare se auzi un uruit puternic : lanțul ancorei pornise vertiginos să se desfășoare și iahtul înțepeni din nou, bine ancorat.

— George, murmură inginerul și arată spre micul aparat radio emisie-recepție de care instruc-

torul nu se despărțea. Cheamă un scafandru ! Vreau să aflu ce se găsește dedesubtul acestui vas.

— Desigur, un motor, preciză Vala.

— Nu știu... Cred însă că vom găsi un element care ne va da această certitudine. Știți... mă gîndesc la o elice ori altceva care să propulseze iahtul înainte sau înapoi.

Instructorul ceru un scafandru care, după cîteva minute, se prezentă la Gavaș. Inginerul preciză ceea ce dorea să afle și omul se cufundă în mare. În acest timp, Vala porni spre pretinsa sală a mașinilor, urmărind cablul-antenă care ducea într-acolo. Ceilalți îl însoțiră, curioși să vadă ce anume îl smulsese pe venusian, brusc, de pe puntea de comandă. La mai puțin de un metru înaintea sălii de mașini, Vala se opri și se întoarse spre Ru-Ru căreia, printr-un gest, îi făcu semn să se apropie. Pasărea se supuse în grabă ordinului și stăpînul îi porunci cu glas tare :

— Ascultă !

Ru-Ru își înălță capul și după cîteva clipe izbi cu ciocul în tăblia peretelui din lemn.

— Aici se află o încăpere bine mascată, preciză Vala. Mi-am dat seama de asta, urmărind cablul. Se aplecă și arată celorlalți o foarte mică fisură în perete. În dreptul ei cablul părea ros, iar rosătura prezenta un luciu straniu.

Gavaș și Rovan îngenuncheară pentru a examina cît mai de-aproape cele descoperite de oaspetele lor, dar, cînd inginerul vru să atingă cablul, venusianul îl împiedică să pună mîna, strigînd :

— Nu ! S-ar putea ca prin rosătura asta să emane o energie foarte puternică, un curent de înaltă tensiune sau...

George Rován izbucni în rîs și, spre surprinderea însoțitorilor săi, atinse porțiunea aceea de cablu, socotită deosebit de primejdioasă de către Vala.

— Liniștiți-vă ! Nu vedeți că avem dinaintea ochilor lentila unui obiectiv de filmat... fotografiat ?... În orice caz, cam așa ceva.

După o vreme de atentă observare, Gavaș îi dădu dreptate :

— Exact. Acum sînt sigur că asemenea obiective sînt presărate pe întreg cuprinsul iahtului, prin locuri în care nici nu te aștepți...

— Și mai ales ascunse în lucruri la care nici nu te duce mintea, își mărturisi mirarea venusianul. Prieteni, spuse el într-un tîrziu, vreți să pătrundem în încăperea aceasta, atît de bine mascată ?

— Cum ?

Vala arătă spre Ru-Ru și, văzînd că inginerul nu prea părea convins, îi explică :

— „Ciinele“ meu are o forță colosală în lovituri cu ciocul. Încercăm ?

Gavaș și Rován se priviră lung și apoi încuviințară.

— Lovește ! porunci oaspetele, și pasărea-ciine izbi de două ori în peretele dincolo de care stăpînul său presupunea a fi fost o încăpere ascunsă. Peretele se sfărîmă și dădu la iveală o cabină în care se aflau aparate electronice, cu comandă prin radio, capabile să prelucraze, să calculeze și să transmită date și informații asupra celor văzute, auzite ori deduse în mod logic.

— La drept vorbind, ce nevoie ar mai fi avut stăpînul iahtului de personal ? mărturisi inginerul. Cu asemenea mașini...

— Ei bine, interveni George, cu asemenea mașini stăpînul iahtului a aflat că ne găsim aici, a auzit

considerațiile noastre, ne aude și ne vede în continuare.

— Treaba lui ! exclamă venusianul. Ce căuta acest iaht într-o zonă de operațiuni ?

Gavaș rîse cu poftă și, pentru că Vala se arătă nedumerit, se grăbi să-i explice :

— Vezi... desigur, îl interesa sosirea voastră.

— Și ce ? Nu putea veni omenеște să asiste ? Doar a dispărut obiceiul de a trage cu coada ochiului la vecini.

— Și la noi, pe pămînt, a cam dispărut, spuse George, și... tocmai din cauza asta doctorul Gavaș este intrigat.

— Ei, poate că datorită vremii nefavorabile stăpînul iahtului s-a folosit de mica lui uzină plutitoare, socotind că, ajutat de o asemenea aparatură, va obține o imagine cît mai fidelă a sosirii cosmo-buzului.

Abia își termină fraza inginerul Gavaș, că iahtul prinse a se sălta violent, înclinîndu-se cînd spre prova, cînd spre pupa, așa cum îl văzuseră cei din Turnul de control. „Dar, gîndi inginerul, acolo, în largul mării, unde era ancorat, ne-am spus că pricina acestui ciudat balans era hula de fund. Acuma însă, aici, în dana portului, apa e liniștită.“ Balansul — înainte și înapoi — se transformă într-o adevărată amenințare, dar, din fericire, nu dură decît cîteva minute.

Scafandrul reveni la bord. George îl ajută să-și scoată costumul și intrară în cabina de comandă. Omul care cercetase iahtul pe dedesubt apucă o foaie de hîrtie și prinse a desena o sferă și douăsprezece mici țevi de eșapament.

— Asta-i tot ce-am găsit, murmură el, dînd semne de oboseală.

Într-un târziu, Gavaș puse un deget pe sfera de senată de scafandru și exclamă :

— Rezervorul de energie !

Vala arătă țevile și George spuse, mai mult pentru el :

— Niște țevi de eșapament.

Venusianul îl privi neîncrezător. Apoi, pe un ton nesigur, biigui cu oarecare teamă :

— Nu cred... Știți, acum cîtăva vreme, la noi, pe Venus, a eșuat o cosmonavă fără pasageri, care avea douăzeci și patru de țevi asemănătoare.

— Poate că arderile combustibilului folosit erau atît de puternice, încît volumul gazelor produse avea nevoie de multe țevi de eșapament pentru a fi evacuate, căută Rovan să explice numărul mare al eșapatoarelor.

— Da' de unde ! se arată nemulțumit venusianul. Închipuți-vă, abia după ani de zile s-a putut stabili că țevile acelea erau canale de ghidaj în cosmos. De ce n-ar servi și aceste țevi ale iahtului pe care ne aflăm, aceluiași scop ? Ați văzut doar că timona are cu totul alte întrebuiințări decît aceea de cîrmă. Ori, dacă socotim că sfera aceea de dedesubt este rezervorul de energie, atunci neapărat trebuie să existe și un sistem de imprimare a direcției dorite.

Gavaș înclină capul în semn de aprobare. Părea atît de absorbit de mărturisirea venusianului, încît nu mai era în stare să rostească nici măcar o singură vorbă. Abia după multă vreme puse o mîină pe umărul lui Vala și-l întrebă :

— Prietene, știi cumva și ce fel de energie folosea cosmonava care a eșuat la voi, pe Venus ?

Cel întrebat răspunse fără ezitare :

— Masser !

Inginerul tresări :

— Așadar, energie electromagnetică concentrată. Bine, dar noi, pe Terra, încă n-o folosim.

— O, dacă ați ști ce neajunsuri ne-a pricinuit cosmonava aceea ! Numeroși piloți au fost nevoiți să aterizeze în locuri complet nedorite și mai ales... nepotrivite pentru o asemenea situație, dar spuneau bieții oameni că nici un aparat de la bord nu mai funcționa normal. De asemenea, automobiliștilor li s-au blocat comenzile mașinilor pe care le conduceau, ca să nu mai vorbesc despre cosmonavele noastre. Da, da, chiar fratelui meu i s-a întâmplat ca nava pilotată de el să se îndrepte într-o direcție străină de aceea pe care căuta să o impună.

— Ghidaj forțat ! exclamă George Rován și, întorcându-se spre inginer, șopti grav : De câteva zile elicopterul nu mă mai ascultă ca înainte.

Gavaș, cu toate că auzise îngrijorata mărturisire a pilotului numărul unu de pe marele cosmodrom, se mulțumi să-l privească cu un aer absent, preferînd, în locul oricărui comentariu, să-și urmărească propriile-i gânduri stîrnite de imaginea — mult timp neclară — a peisajului mării, proiectată pe ecranul radar din Turnul de control. Își amintea că atît radiștul cît și operatorul stației de radio se luptaseră din răspuțeri pentru captarea unei imagini și a unui sunet clar, iar el îi dojenise, considerînd că în acele momente n-ar fi fost destul de atenți. Acum însă totul îi devenea limpede, cauzele perturbărilor recepției de mai înainte clarificîndu-i-se. Așadar, stăpînul iahtului folosea drept sursă de acțiune Mas-ser-ul, acea formidabilă energie electromagnetică concentrată, capabilă să tulbure funcționarea oricăror mecanisme, mai ales a celor care folosesc electricitate. Și iahtul servea drept ochi și urechi pentru

cineva ascuns în cine știe ce loc, de unde voia să afle totul despre musafirii extratereștri veniți ca prieteni pe Terra, despre mijloacele lor de transport, despre viața și condițiile planetei lor. „Dar de ce pe ascuns ? gîndi inginerul Gavaș. Și, mai ales, în anul 2101, cînd oamenii din întreg universul își comunică totul, în dorința de a se ajuta ?“ Nu dorea să mărturisească întrebarea care-i chinuia mintea, de teamă ca nu cumva oaspetele să se îngrijoreze și astfel bucuria vizitei să-i fie umbrită de gînduri sumbre. Dar, cum se întîmplă de cînd e lumea, de ce ți-e frică nu scapi.

Deodată, vasul se cutremură ; da, da, pur și simplu se cutremură și pîrîi din toate încheieturile. Pe urmă, după cîteva secunde de liniște, în microstația de radio emisie-recepție pe care George Rovăn o purta pe umăr întotdeauna, răsunară semnale de alarmă. Se auzi vocea crainicului din Turnul de comandă care striga : „Părăsiți iahtul ! Pericol de explozie !“

— Vor să-l distrugă ! strigă George.

— Și odată cu vasul, pe noi, fiindcă, într-o oarecare măsură, i-am aflat taina, murmură Vala.

Gavaș îi îmbrînci pe amîndoi spre puntea care lega iahtul de țarm, zorindu-i să ajungă pe uscat cît mai repede.

La numai un minut și jumătate după ce pămîntenii și oaspetele lor coborîră pe cheiul danei, se auzi o detunătură puternică. Urmă o vîlvătaie de flăcări care ținu doar cîteva clipe, și iahtul se mistui, dispărînd de parcă l-ar fi înghițit văzduhul.

Servanții de la dana numărul 106 priveau înmărmuriți pata galben-verzuie care luase forma vasului ars și plutea pe întinsul apei.

— Toate astea din pricina noastră, murmură cu amărăciune Vala.

— Fii liniștit, prietene, îl asigură George Rován ; e bine că am fost preveniți de intențiile stăpînului acelui iaht. Cum ai văzut, postul nostru de observare ne-a anunțat la timp și, dacă vrei, putem spune că totul s-a terminat cu bine.

Venusianul zîmbi trist și mai spuse :

— George, vezi tu... o asemenea întîmplare pe planeta noastră ar fi stîrnit atîta panică, încît...

Rován îl bătu prietenește pe umăr :

— Vala ! Noi, pămîntenii, am fost încercați de prea multe „întîmplări“... Unele, din cîte am mai citit, petrecute chiar în secolul trecut..., mai rele decît cea de astăzi.

— Știu. Ați cîștigat foarte mult în stima noastră, cînd am aflat cită strădanie a fost necesară pentru ca adevărata omenie să se bucure întreaga lume de pe Terra.

Cei doi piloți se priviră îndelung, iar venusianul, semn că acordă toată prețuirea gazdei sale, îi luă mîna și i-o lipi de pieptul său, în dreptul inimii. La drept vorbind, abia începeau să se cunoască...

DISPARIȚIA PARAȘUTISTULUI

Dimineata concursului interplanetar de parașutism pentru micii concurenți începu pe la orele patru și jumătate. Cîteva acorduri muzicale curmară somnul adînc în care oboseala ultimei zile de antrenament îi cufundase. Apoi, o boare de aer rece, înmiresmat cu esențe din rășinoase, avu darul să-i trezească pînă și pe cei mai osteniți. Cîrînd, cel de-al șaisprezecelea ca și cel de-al cincisprezecelea etaj al cortului-cantonament prinseră a du-
dui înfundat de tropotul și strigătele de bucurie ale copiilor. Baia și masa fură luate de gazde împreună cu oaspeții și tot împreună porniră spre piste de încălzire.

Vremea era deosebit de frumoasă : un cer senin, aerul cald (17° la ora 5), nici urmă de nor sau vînt. Așadar, o zi cum nu se poate mai bună pentru reușita unei lansări cu parașuta, în cadrul unui concurs care te obligă să aterizezi la punct fix.

Cu toate că era încă destul de devreme, copiii văzură tribunele înțesate de lume. Mai mult, pe piste de marginașe, și mai ales pe aceea care lega marele cosmodrom cu marea, pasionații pentru asemenea competiții veniseră încă din timpul nopții și își instalaseră corturile în formă de capsule, colorate în alb, alături de automobilele care-i aduseseră din cine știe ce colț îndepărtat al Terrei.

De-ndată ce copiii apărură pe pista de antrenament, pentru o sumară încălzire și verificare a parașutelor, urale nesfîrșite izbucniră din piepturile spectatorilor ; era prima competiție interplanetară

care trebuia să aibă loc pe planeta Pământ și copiii erau cei aleși să deschidă acest mare drum de apropiere, cunoaștere și împrietenire a tuturor ființelor omenеști din întregul univers.

Servanții înălțară drapelele planetelor Pământul și Venus, la vederea cărora vasele, hidroavioanele și cosmonavele amerizate în danele portului ce mărginea cosmodromul arborară marele pavoaz și își porniră sirenele.

Bătrîna Terra, atît de mult încercată de-a lungul furtunoasei sale istorii, trăia în ziua aceea marea sărbătoare a păcii și înfrățirii cu tot universul.

În Turnul de control al cosmodromului soseau mesaje de pretutindeni, bucuria oamenilor fiind tot atît de mare ca și dorința lor de a realiza un univers al înțelegerii.

La început, micii parașutiști ai ambelor echipe, puternic impresionați, se opriră și deveniră spectatori ai acelui nestăvilît entuziasm de adevărată omenie.

Rovan era atît de emoționat, încît Vala observă lacrimi în ochii lui și-l îmbrățișă.

Cosmodromul se cufundă într-o liniște absolută. Pămîntenii priveau muți acea îmbrățișare între două lumi. După o vreme, tăcerea care amenința să se prelungească încă cine știe cît fu curmată de larma stîrnită de către un mare grup de băieți și fete care înaintau spre piste cîntînd și presărînd flori în jurul concurenților. Cei din tribuna centrală prinseră a cînta laolaltă cu ei și, curînd, întregul cosmodrom deveni un imens cor. Apoi, George Rovан făcu semn elevilor săi să se apropie, și stătură astfel în tăcere, față în față cu oaspeții, privindu-se în adîncul ochilor. Spectatorii înțelesesă că cele două lumi își fă-

ceau un jurământ de credință. Oboseala ivită în urma emoțiilor de mai înainte fu dată uitării și, cu toții, în cea mai deplină liniște, se ridicară de pe bănci, vrînd astfel să arate că aprobă și onorează acel moment covîrșitor.

*

Gavaș nu se îndura să părăsească Turnul de control, mai ales pentru că de acolo putea urmări foarte bine desfășurarea întrecerii.

Către orele opt megafoanele plantate la nivelul pistelor prinseră glas. Crainicul marelui cosmodrom Terra 1 comunica :

„Atențiune ! Liber pista 92 ! Aeronava T.A. 100 se pregătește pentru ieșirea din hangar !“

Treizeci de secunde mai tîrziu, o frumoasă navă aeriană apăru pe pista centrală 92.

„Aeronava este pilotată de comandantul marelui cosmodrom Terra-1, Vlad Toican !“ mai anunță crainicul și, în sunetul unei fanfare, automobilul de serviciu, autopropulsat, porni din dreptul turnului de lansări, purtînd pe primul pămîntean căruia primii venusieni aveau să-și încredințeze viețile.

Automobilul făcu un tur de onoare în incinta cosmodromului și apoi se opri lîngă aeronavă.

Comandantul urcă. Imediat îl urmară micii parașutiști venusieni și pămînteni, însoțiți de instructorii lor și de pasărea-ciîne Ru-Ru, credinciosul prieten al lui Vala.

Un jet puternic de flăcări, apoi doar un zumzet ca de bondar. Semnalele luminoase, recepționate de Turnul de control, fură urmate de anunțul transmis prin megafoane :

„Primul concurs interplanetar de parașutism, cu lansare de la 15 000 m, deschidere la 1 500 m și ate-

rizare la punct fix obligatoriu, începe astăzi, 5 septembrie, anul 2101, orele opt, pe Terra !“

Strigăte de entuziasm, ovații însoțiră desprinderea de sol a frumoasei aeronave T.A. 100.

Peste puțin, însă, în locul acelei larme de nedescris se așternu o liniște profundă ce avea să dureze pînă cînd, din înaltul cerului, apăru primul parașutist a cărui cădere vertiginoasă smulse un murmur unanim de admirație și teamă.

Crainicul marelui cosmodrom anunță : „Cilă Borza !“

Urmară venusienii Mag și Dih, apoi Silviu Bora, iar ceilalți concurenți, din ambele echipe, se lansară în grup.

Emoții puternice, dar nici un incident ; toți aterizară precis și perfect.

Pauză de cîteva minute, timp în care aeronava se înalță și mai mult, dispărînd aproape.

Megafoanele anunțară :

„Veți fi martorii unor lansări de mari maeștri : venusianul Vala și pămînteanul Rován. Deschiderea parașutelor la numai patru sute de metri, menținerea deasupra cosmodromului — nouă minute.“

Vala fu cel dintîi. Cobora vertiginos, făcînd răsuciri și tumbe primejdioase, cu parașuta închisă, încît răsufierea tuturor părea să se fi curmat. Marele cosmodrom încremenise în așteptare. Într-un tîrziu, cînd prăbușirea lui Vala părea inevitabilă, parașuta lui țîșni în sus. Bucuria oamenilor era fără margini. Alături de venusian, Ru-Ru, cu aripile-i mari și larg deschise, cobora, planînd în cercuri strînse, gata să intervină dacă vreun incident oarecare ar fi primejduit viața stăpînului său.

Dar, la aproape o sută de metri deasupra pămîntului, aripile păsării se strînseră, zvîcnind de cîteva

ori și zborul ei căpătă o direcție cu totul și cu totul străină celei dorite, căzînd undeva, în afara cosmodromului. Spectatorii, însă, nici n-avură vreme să se dezmeticească după acea tristă întîmplare, că un alt incident avea să se producă : parașuta lui Vala se strînse brusc și venusianul se prăbuși spre marginea de răsărit a cosmodromului, unde se afla o lizieră de pomi.

Sirenele de alarmă se făcură auzite din toate colțurile, iar Turnul rugă spectatorii să rămînă pe locurile lor.

Aeronava T.A. 100 cobora în picaj.

Echipele de salvare porniră grăbite spre locul unde se prăbușise Vala. O ambulanță se îndreptă în direcția căderii lui Ru-Ru.

De-ndată ce T.A. 100 ateriză, George Rován se grăbi s-ajungă la locul căderii lui Vala unde, din fericire, văzu parașuta frumos colorată a venusianului atîrnînd de crengile unui pom.

— A scăpat ! strigă George, gîduit de emoție. A scăpat ! A scăpat ! continuă el, în neștire, dar bucuria avea să-i fie de scurtă durată. Unul din medicii ambulanței îl trase de mînă, ducîndu-l cît mai aproape de pomul pe crengile căruia spînzura parașuta lui Vala și-i spuse :

— Vezi ? ! El nu-i !

Rován se cățără pe pom ; parașuta fumega. Undeva, pînza avea un orificiu circular, cu diametrul de 4—5 mm. Marginile orificiului ardeau mocnit. Desprinse parașuta și coborî de pe pom.

— Parcă ar fi fost găurită de un glonț ! își mărturisii impresia pilotul aeroambulanței.

Cei din jurul lui examină cu și mai multă atenție starea parașutei și ajunseră la concluzia că orificiul putea fi produs de un mic proiectil, rătăcit.

— Bine, dar arsura ? se arată nedumerit Rovan, iar ceilalți își pleacă privirile, neputându-i da vreo explicație.

Examinară apoi legăturile parașutei : toate erau în ordine, mai puțin centura care fusese petrecută peste mijlocul venusianului ; aceea era tăiată.

— Desigur, comentă unul dintre sanitari, când s-a văzut atârnat de pom, oaspetele și-a tăiat cureaua pentru a se elibera.

— Chiar așa, încuviință medicul și, privind în jurul său, spuse cu mare siguranță : Ori a căzut și s-a lovit, ori a izbutit să coboare și, datorită șocului, cine știe în ce direcție o fi apucat. Haide să-l căutăm ! Sînt convins că se află pe aici, prin apropiere.

Și căutările durară tot restul zilei și toată noaptea. Dar zadarnic. Parașutistul venusian dispăruse.

*

În dimineața zilei următoare concursului, doi copii cam de 14 ani încercau un balon meteorologic, construit de ei, pe un cîmp din apropierea lizierei de pomi ce mărginea marele cosmodrom Terra 1.

Veniseră acolo în căutarea unui cîmp deschis tuturor punctelor cardinale.

Băiatul se numea Titus, iar fata, Roxana. Erau colegi de clasă și prieteni nedespărțiți. Tot timpul vacanței — care acum se apropia de sfîrșit — lucraseră la construirea balonului meteorologic pe care, în dimineața aceea, doreau să-l încerce acolo.

— Ne-am apropiat prea mult de lizieră, observă Roxana.

Băiatul tăcu, privind cu totul absent.

— Ar trebui să ne îndreptăm mai mult spre mare, continuă fata și, văzînd că el nu ia în seamă spusele ei, îl înșfăcă de umăr.

Titus tresări, se smulse din strînsoarea mîinii prietenei sale și îi făcu semn să păstreze liniște.

— Ascultă ! șopti băiatul într-un tîrziu, observînd nedumerirea ei.

Roxana își încordă auzul și, după o vreme, i se păru că distinge niște sunete ciudate care semănau cu schelălăitul unui cîine lovit. Dar sunetele acelea erau foarte îndepărtate și, cu toate eforturile pe care le făcea, fata nu izbutea să afle direcția de unde răzbăteau.

— Titus ! murmură ea, acum aud ceva, dar nu mi-e clar ce poate fi.

— Vino ! o îndemnă el și, apucînd-o de mînă, o trase spre capătul dinspre mare al lizierei.

Mergeau cu pași rari. Covorul de frunze care începuseră să cadă foșnea adesea și asta îi făcea să se teamă că zgomotul putea îndepărta viețuitoarea aflată în primejdie. Din cînd în cînd se opreau și ascultau încordați, vrînd să se asigure că se apropiau de locul de unde răzbeau acele vaiete. După o vreme se auzi un mîriit. Copiii se întoarseră brusc și, în spatele lor, nu văzură nimic altceva decît o groapă, din care pămîntul scos se afla strîns cu grijă într-o mică movilă. Priviră fără să priceapă nimic. Nu îndrăzneau să se îndrepte într-acolo, neștiind ce i-ar putea aștepta. O vreme nu se mai auzi nici un zgomot. Pădurea se cufundă în cea mai desăvîrșită liniște ; pînă și boarea de vînt care suflase mai tot timpul părea să fi încremenit printre pomi. La dreapta, se deschidea cîmpul dogorit de un soare de toamnă, dar încă foarte cald. La stînga, dincolo de lizieră, marele cosmodrom pe piste de căruia nu se

aflau nici oameni, nici mașini zburătoare. Dinainte, marea, bucurîndu-se parcă de seninul cerului care se oglindea în liniștea apelor ei. În depărtare, cîteva ambarcațiuni păreau niște pete albe sau pescăruși încremeniți acolo, la linia orizontului. Copiii se prinseră de mîină, vrînd parcă să-și unească astfel forțele pentru a și le spori, cînd, din dreptul gropii spre care prinseră din nou a se uita, re izbucniră acele zgomote ciudate.

— Hai ! își îndemnă Roxana prietenul.

Porniră într-acolo, șovăitori, și, de ce n-am spune adevărul, nu fără teamă. Se opriră pe marginea gropii, despre care nici n-ar fi bănuiră că putea fi atît de mare și adîncă. Nu avură nevoie să se aplece ; înăuntru se afla o pasăre mare și albă, asemănătoare berzelor, dar mult mai robustă, cu cioc și gheare puternice.

La vederea lor, pasărea mîrîi asemenea unui cîine care își previne agresorul că îi va da de furcă, dacă va avea gînduri rele. Copiii se retraseră cîtiva pași. Urmă un schelălăit și cîteva strigăte ascuțite ca cele ale pescărușilor.

— Ciudat ! bîigui Roxana.

— Foarte ciudat ! șopti Titus și se grăbi să explice prietenei sale : N-am văzut un astfel de specimen nici în filme de animație. Nici n-am auzit măcar despre existența unei asemenea păsări pe Terra. Doar știi cît iubesc animalele și ce mult mă interesează viața lor. Uite, dacă aș vedea un leu, îți jur că m-aș apropia de el sau... mă rog, n-aș da bir cu fugiții, dar în fața unei asemenea arătări...

— Nu, nici în fața unei asemenea arătări nu trebuie să fugim.

— Roxi, caută băiatul să-i mai domolească elanul, nu știm la ce ne putem aștepta. N-ai văzut cum reacționează la apropierea noastră ?

Fata își smulse mîna dintr-a lui și, cu oarecare ironie în glas, îl dojeni :

— Viteazule ! De unde să știe această pasăre-cîine, cum ai numit-o tu... ca mare zoolog ce te crezi, că noi am venit cu intenții bune ? Te-a dus vreodată gîndul că pînă și cea mai sălbatică fiară poate deveni blîndă ca o oaie, în fața adevăratei bunătăți a omului ? Dar asta trebuie s-o dovedești.

Titus o luă de mînă și se apropiară iar de groapă. Se aplecă și caută insistent privirile păsării. Cînd i le întîlni, murmură :

— Sîntem buni... Vrem să te ajutăm...

Pasărea scoase niște sunete stranii, fornăind cu oarecare claritate „Ru-Ru“.

— Și-o fi spus numele ! zise Roxana.

Titus zîmbi neîncrezător, dar, de teamă să nu-și supere din nou prietena, făcu o încercare.

— Cum te cheamă ?

Fornăitul se repetă, iar strigătul căpătă și mai multă claritate : „Ru-Ru“.

— Cred că ai dreptate, Roxi.

Această recunoaștere păru să facă mare plăcere fetei, dar mai ales să-i dea și mai multă încredere în propriile-i puteri. După cîteva clipe, ingenunche pe marginea gropii și, pe un ton blînd și rugător, murmură :

— Ru-Ru, ieși din groapă.

Pasărea, dînd semne că ar dori să asculte rugămintea Roxanei, prinse a se mișca.

— Vino ! Vino ! insistă Titus, observînd acel început de înțelegere. Și din nou pasărea se mișcă, încercînd chiar să-și desfacă aripile.

Atunci copiii observară că aripa dreaptă nu se putea întinde și, mai mult decît atît, părea străpunsă de un glonț.

— Tit ! exclamă fata, a fost împușcată. Privește ! Orificiul prin care a pătruns proiectilul are marginile înnegrite.

— Probabil că e sîngele care s-a închegat în jurul rănii. Gloanțele nu lasă urme de fum. Întrebarea e următoarea : Cum o scoatem pe Ru-Ru din groapă ?

Pasărea se încordă, încercînd să sară, vrînd astfel, poate, să arate noilor săi prieteni că pricepuse intenția lor. Curînd, însă, strigătele de durere se întetiră și copiii se convinseseră că singură nu va izbuti.

— Stai liniștită, Ru-Ru, o îndemnă Roxana și agitația bieteii păsări încetă, dar privirile ei se pironiră într-ale fetei, exprimînd atîta încredere, că mica binevoitoare lăcrimă.

Titus, impresionat de această scenă, se depărtă de groapă și, după cîteva clipe, reveni cu o creangă mare.

— Ce ai de gînd să faci ? strigă înspăimîntată prietena lui.

— Nu-ți fie teamă ! o asigură băiatul. Ru-Ru o să înțeleagă cum să se folosească de ea. Și, spunînd asta, coborî creanga în groapă.

Îngrijorarea Roxanei se risipi imediat, pentru că pasărea, departe de a se speria din pricina gestului făcut de Titus, se avîntă — într-un efort disperat — pe creangă, cățărîndu-se cu ghearele și ajutîndu-se cu ciocul, asemenea unui acrobat care se urcă, spre trapez, pe o frînghie. După puțin timp, Ru-Ru se afla sus, dar fiecare rămase pe locul său, păstrînd între ei o distanță de aproape doi metri. Se priveau cu insistență. Într-un tîrziu, Ru-Ru făcu primul pas

și copiii se retraseră, puțin speriați. Pasărea pricepu teama lor și, pentru a-i asigura că nu dorea să le facă vreun rău, ci doar să le ceară o mână de ajutor, se trînti la pămînt, întorcîndu-se cu aripa bolnavă în sus. Dar, pentru că cei doi încă nu se încumetau să se apropie, Ru-Ru scînci prelung în semn de mare suferință. Titus veni lîngă ea și, cercetînd-o cu privirile atente, în care teama și mila se oglindeau deopotrivă, atinse aripa aceea străpunsă — cum presupuneau ei — de un glonț. Pasărea gemu înfundat din pricina durerii, dar își desfăcu aripa și mai mult, pentru ca protectorul ei să-și poată da seama cît mai bine de felul și gravitatea rănii.

— M-am înșelat, declară el. Nici vorbă de sînge în jurul acestui orificiu prin care presupun că ar fi pătruns un glonț. Vezi ? Tu ai avut dreptate : în jurul rănii este negreală... fum, de parcă aripa i-ar fi fost arsă, și nu împușcată. Se aplecă, mirosi locul acela înnegrit și bîigui pe un ton surprins : Ciudat ! Chiar miroase a pene și a carne arsă ! Foarte ciudat !

O vreme tăcură, fiecare preocupat de același gînd, și anume cum să transporte pasărea aceea mare și grea pînă în oraș, în căutarea unui veterinar. Cu siguranță că, de-ar fi chibzuit mai bine, s-ar fi putut adresa uneia dintre echipele medicale de pe marele cosmodrom, dar, pentru că judecata lor în acele clipe era umbrită de emoția prin care trecuseră, cum și de graba cu care voiau să-i vină în ajutor nefericitei lor protejate, copiii nu luară cea mai potrivită hotărîre.

— Să încercăm cel mai scurt drum prin pădure, își dădu cu părerea Tîtus.

În jurul marelui cosmodrom Terra 1 nu se aflau case, pe o rază de cîțiva kilometri, iar din această

pricină răspunderea pe care eroii noștri și-o luaseră era foarte grea.

Într-un târziu, Roxana se depărtă de prietenul ei, avîntîndu-se spre păduricea care mărginea cosmodromul. Titus continua să examineze ciudatul orificiu din aripa pasării-ciîne. Se scurse astfel un timp, la capătul căruia fata reveni cu un braț de frunze și o creangă tot atît de mare ca aceea adusă mai înainte de băiat.

— Scoate creanga din groapă, spuse ea, cînd în-tilni privirea nedumerită a lui Titus.

Fără să mai întrebe nimic, acesta îi dădu ascultare.

— Vom face o targă, continuă Roxana.

— Cum ?

— Dă-mi cureaua.

Părînd din ce în ce mai surprins, Băiatul își scoase cureaua, iar fata improviză o targă deasupra căreia își puse bluzonul și peste el frunzele strînse mai înainte. Așezară apoi targa lîngă pasărea care, nepricepînd despre ce era vorba, își înălță capul speriată.

— Ești grea, Ru-Ru, îi spuse Titus și o mîngîie. Nici eu și nici Roxi nu sîntem în stare să te ducem în brațe ; așa, pe targă, amîndoi o s-o scoatem mai bine la capăt.

Ru-Ru păși cu greu pe „patul“ de frunze și copiii porniră cu ea.

Pe drum, după mai bine de o oră de mers, timp în care făcură cîteva mici popasuri, zăriră — ce-i drept, la o mare depărtare — zidurile unei case. Erau atît de bucuroși, încît nu mai simțeau nici povara pe care trebuiau s-o ducă și nici oboseala care începuse să-i biruie. Se îndreptară într-acolo, ca spre o adevărată oază salvatoare a celor rătăciți în de-

șert. O vreme, merseă destul de repede, socotind că astfel vor ajunge cît mai curînd, dar, pe măsură ce timpul trecea, casa parcă se îndepărta.

— Roxi, cred că am pornit pe o cale greșită.

Fata rîse din toată inima și, ridicînd din umeri, îl întrebă :

— Vezi altă potecă ?

Titus întinse capul spre dreapta, unde se afla o mare livadă cu pomi fructiferi :

— Pe-aici !

Roxana nu mai făcu altă obiecție și, urmîndu-și prietenul, îl ajută s-o poarte pe Ru-Ru prin livada umbroasă care ducea mult mai repede la casa ce părea că se îndepărtează.

Dar nu parcurseră nici trei sute de metri, că Titus se opri.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă fata.

Fără să-i răspundă, băiatul își îndreptă capul spre stînga și, spre mirarea ei, Roxana văzu niște bobite albe și umede care nu erau altceva decît grindină. Își privi colegul cu un aer care însemna nedumerire, dar și refuz de a crede, și sfîrși prin a murmura :

— Nu se poate... temperatura a fost și este mult deasupra punctului de îngheț. N-am citit și nici măcar n-am auzit ca în această perioadă a anului și mai ales în asemenea condiții termice să se fi produs vreodată grindină.

Refuzul categoric al fetei de a considera drept grindină bobitele acelea albe și umede zdruncină certitudinea de pînă atunci a lui Titus și, spre a se convinge că nu era victima unei halucinații, își îndemnă prietena să verifice. Puseră targa pe pămînt, se aplecară și examinară mica porțiune pe care se aflau bobitele, luară cîteva și, doar cînd mîinile lor simțiră răceala ca de gheață, își mărturisiră că ceea

ce văzuseră era, cu-adevărat, grindină. Apoi prinseră iar capetele târgii și își continuară drumul, în dorința de a găsi cât mai grabnic ajutor pentru Ru-Ru.

Nu după multă vreme, ajunseră în fața unui gard viu, din tufe de trandafiri sălbatici. Dibuiră cu mare greutate o mică poartă tăiată printre tulpinele spinose și se strecurară într-o curte care părea asfaltată cu un bitum de culoare galbenă. De-ndată ce pășiră pe asfalt, urechile lor fură izbite de câteva acorduri muzicale, strigate parcă de un instrument dezacordat. Înaintea lor se deschidea o terasă imensă, cu pardoseala din marmură albă, din care răsăreau parcă niște puternice coloane de culoare mov. Când se mai apropiară, văzură pe terasă o femeie așezată pe un scaun mobil, cu rotile.

Bătrîna părea bolnavă și lipsită de puteri ; avea trăsăturile dure, ca ale unui bărbat, iar chipul ei palid și supt contrasta puternic cu scînteierile ochilor răi, de culoarea smaraldului. Și privirile acelea dure și reci avură darul să frîneze avîntul copiilor.

— Ce doriți ? întrebă femeia și, în timp ce manevra un dispozitiv al scaunului, roțile acestuia prinseră a se rostogoli pe scări, dar încet și cu opriri pe fiecare treaptă.

Eroii noștri priviră cu o curiozitate mereu crescîndă mersul ciudat și sigur al scaunului celei care părea infirmă, pînă cînd femeia ajunsese lîngă ei.

— V-am întebat ce doriți ! insistă ea, pe un ton nu prea amical.

Ochii copiilor rămăseseră ațintiți asupra unei plăcuțe de pe zidul frontal al casei, pe care scria : „Dr. Ogio Lar“, gîndind că un mare noroc îi purtase tocmai spre un medic, unde Ru-Ru avea să-și afle vindecarea.

La cea de-a doua întrebare a bătrînei, atît fata cît și băiatul tresăriră și, grăbindu-se să răspundă, vorbiră amîndoi deodată, astfel că stăpîna casei nu pricepu mare lucru. Dar cum Roxana își însoțise cuvintele cu gesturi care arătau că doar din pricina păsării ajunseseră acolo, femeia se aplecă asupra lui Ru-Ru. Titus desfăcu — pe jumătate — aripa lovită și, spre mirarea micilor salvatori, bătrîna, care părea incapabilă să se țină pe picioare, coborî de pe scaunul cu roțile și veni foarte aproape de pacientă, examinînd cu atenție aspectul ei, în general, și mai puțin rana.

Această purtare a bătrînei avu darul să-l nemulțumească pe Titus care, pierzîndu-și răbdarea, nu întîrziie să spună :

— Desigur, pare cam ciudată această pasăre, dar în clipa asta lucrul cel mai important este suferința ei.

Femeia nu se arătă supărată ci, dimpotrivă, zîmbi prietenos, asigurîndu-l :

— N-ai teamă ! Am văzut rana, dar nu mă pot lipsi de a observa aspectul ciudat al acestei păsări. Apoi tonul ei deveni tăios și întinse spre ei o mîna, acuzîndu-i : De ce ați împușcat-o ?

— Altcineva... nu noi, bîigui Roxana.

— Noi am găsit-o... Vreau să spun că noi așa am găsit-o, se grăbi Titus să explice.

— Cînd ? se arătă bătrîna neîncrezătoare. Cînd și unde ? tună ea ca și cum s-ar fi adresat unor răufăcători pe care abia aștepta să-i dea în vileag că au mințit-o.

Copiii, impresionați de noua și neașteptata atitudine a femeii, amuțiră, așa cum se întîmplă cu cei care, știindu-se cu-adevărat nevinovați, se trezesc

dintr-o dată acuzați de o faptă pe care nici cu min-tea n-ar fi îndrăznit să o facă.

— Aha ! se arată bătrîna și mai pornită contra lor, nu v-ați așteptat la o asemenea întrebare, și din pricina asta nu v-ați pregătit dinainte un răspuns care să pară cît de cît adevărat.

— Dumneavoastră sînteți medic ? întrebă Roxana, pe tonul cel mai firesc cu putință, și asta păru s-o descumpănească oarecum pe interlocutoarea sa.

— Cred că ți-ai dat seama, citind numele și profesia mea, înscrise pe plăcuța de pe zid, murmură bătrîna. Apoi, regăsindu-și calmul, continuă : V-am întrebat ceva și nu mi-ați răspuns.

— A ! făcu Titus, vorbeați despre locul unde am găsit pasărea. Ei bine, în apropierea cosmodromului.

— Cînd ?

Băiatul își examinează ceasul și, după ce chibzui cîteva clipe, răspunse nu prea sigur :

— De aproape... trei ore.

Doctorița examinează cu atenție ghearele păsării și după aceea își mărturisi nedumerirea :

— E plină de pămînt... Pare să fi scurmat multă vreme.

— Da, încuviințară copiii. Noi am găsit-o într-o groapă pe care, sîntem siguri, și-a făcut-o chiar ea.

— A scurmat pămîntul ca să-și mai uite durerile, spuse Roxana.

— Sau... poate pentru a se adăposti, murmură doctorița Ogio Lar.

— Și eu cred asta... Da, da, mai curînd pentru a se adăposti, susținu Titus părerea bătrînei.

Ogio își relua locul pe scăunelul cu roțile, răsuci un comutator ce părea să aibă sarcina de fixare a unor canale sau unde de comunicare, ridică o mică

manetă și roțile prinseră a se învîrți, ducînd-o spre scara terasei.

— Ce facem cu pasărea ? întrebă Roxana, văzînd că bătrîna avea de gînd să-i părăsească.

Ogio Lar se opri brusc și își întoarse privirile spre ea :

— Doar nu crezi că aş avea atîta forță s-o pot duce singură. Luați-o de-acolo și veniți după mine.

Ruşinați că doctorița socotise nedumerirea lor drept lipsă de educație, copiii apucară cu oarecare brutalitate targa, iar biata Ru-Ru, smulsă din loc, scoase un strigăt ascuțit de durere.

Scaunul cu roțile prinse a urca scara care ducea pe terasă, în același ritm lent și cu opriri pe fiecare treaptă, așa cum făcuse la coborîre.

Titus și Roxana, de-ndată ce ajunseră pe terasă, puseră targa pe pardoseala aceea frumoasă, din marmură albă.

— Ați obosit ? întrebă doctorița, cu oarecare ironie în glas.

— Nu... dar ușile casei sînt închise.

— Bine, le voi deschide eu, dacă vouă vă este prea greu să apăsați pe o clanță.

Salvatorii lui Ru-Ru se grăbiră spre ușile care duceau în casă, dar imediat reveniră lîngă bătrîna, murmurînd dezamăgiți.

— Ușile n-au clanță.

— Atunci, împingeți-le ! se arătă supărată doctorița.

Titus alergă la fiecare ușă (erau patru) și împinse cît putu de tare, dar încercările lui se dovediră zadarnice.

Bătrîna izbucni într-un hohot de rîs și, cînd se mai liniști, spuse copiilor :

— Vai, cum de-am uitat ? Apoi, cu prefăcută tristețe în glas, adăugă : Așa mi se întâmplă de multe ori. Știți, nu mă pot obișnui cu uși fără clanțe și mai ales cu niște uși care se deschid numai dacă le cînti ceva. Iată, să încercăm melodia asta, mai spuse ea și acționă unul dintre butoanele micului tablou de comandă atașat scaunului ei de infirmă. În clipa următoare răsunară cîteva acorduri, fiecare diferit de celălalt, și prima ușă se deschise violent. Femeia își îndreptă triciclul într-acolo și pătrunse în casă, urmată de copiii care o purtau pe Ru-Ru.

— Unde o punem ? întrebă Titus, cînd doctorița se opri în mijlocul unui salon imens.

— A ! N-am ajuns încă, preciză Ogio, fără să-l privească. Trebuie să mergem în micul meu laborator.

Salonul era tapetat în galben, nuanța gazonului din curte. Covoarele, tot galbene, iar mobilele, la fel. În pereții din dreapta și stînga se căscău niște uși mari, acoperite doar pe jumătate cu draperii de culoarea vișinei. Camerele ale căror uși comunicau în salon păreau cufundate în întuneric. Singurul loc pe unde pătrundea o slabă rază din lumina de-afară era o mică fereastră situată pe peretele din fundul salonului ; fereastra aceea nu era bine acoperită de jaluzeaua care se căscase la un colț.

După o vreme, doctorița porni spre ultima ușă din dreapta, în fața căreia zăbovi atîta, încît nerăbdarea o îndemnă pe Roxana să întrebe :

— Și ușa aceasta trebuie convinsă cu vreo melodie ?

Bătrîna tresări, se-ntoarse spre ea și o fulgeră cu o privire răutăcioasă. Apoi, buzele ei se strînsură într-un zîmbet silit și, prefăcîndu-se a glumi, răspunse :

— Inchipuie-ți că am uitat ce anume preferă această ușă să i se cînte.

— Vai ! exclamă copiii, necăjiți din cale-afară.

Ogio se prefăcu la fel de supărată dar, după cîteva clipe, apăsă un alt buton al tabloului de comenzi și salonul răsună de niște zgomote produse parcă de un xilofon pe care cineva l-ar fi izbit cu un topor.

Ultima ușă din dreapta se deschise larg și doctorița dispăru dincolo de ea, cufundîndu-se în întuneric. Copiii se opriră în pragul acelei încăperi, nemai-putînd înainta din pricina beznei absolute și, fără să vrea, Titus își îndreptă privirile spre colțul jaluzelei care nu acoperea prea bine fereastra din fundul salonului.

Priveliștea ce i se oferi, dincolo de fereastră, avu darul să-l uluiască, pur și simplu. Dinaintea lui se afla un mic cosmodrom, cu piste de aterizare, două hangare bine camuflate de niște ierburi crescute — aparent haotic — la o înălțime de peste zece metri, două mici cosmonave și o rampă de lansare îngropată pe jumătate în pămînt.

— De ce nu veniți ? strigă bătrîna, enervată.

— Imediat, imediat, bîigui Titus, speriat că doctorița l-ar fi surprins făcînd o indiscreție, pentru că la altceva nu se putea gîndi ; erau în anul 2101 și destul de mulți oameni aveau asemenea mici cosmonave — mai ales oamenii de știință. Atîta doar, nu pricepea cum se putea folosi infirma de cosmonave și, mai ales, la ce îi serveau două, cînd una singură ar fi fost suficient.

Copiii pătrunseră în camera cufundată în întuneric, bîjbîind și înaintînd cu greu, neîndrăznind să ceară lumină, de teamă să n-o supere pe Ogio.

— Vai ! exclamă bătrîna, cînd îi auzi poticnindu-se de o mobilă, cum de-am uitat să vă aprind un

bec ? Apoi rîse și adăugă : Se vede că m-am obișnuit prea bine cu vila asta, pentru că îi cunosc fiecare ungher, chiar și pe întuneric.

Se auzi un declic și camera fu inundată de o lumină portocalie, ca aceea a soarelui de toamnă, cînd apune.

Copiii văzură un laborator în care se aflau tot felul de aparate, retorte, cabluri, ecrane și cîte altele, dar nimic din ceea ce ar fi arătat o preocupare medicală pentru consultații, radiografii etc.

— Lăsați pasărea peste reflectorul verde ! porunci bătrîna și copiii căutară obiectul indicat, scotocind cu privirile pereții și plafonul de care atîrnau diferite lămpi. Jos ! preciză bătrîna și, îndreptîndu-se spre Roxana, îi arătă un loc din apropierea unui calculator.

Fata se uită într-acolo și descoperi o mică suprafață sticloasă ce se căsca în pardoseala încăperii și prin care răzbătea o lumină de un verde palid și cu o intensitate atît de slabă, încît cu greu ar fi observat-o.

Micii salvatori o puseră pe Ru-Ru deasupra acelei reflector. Imediat, bătrîna își părăsi scaunul cu roțile și, spre surprinderea musafirilor ei, porni cu pași vioi prin laborator. Manevră cîteva manete, cufundă încăperea în întuneric, porunci copiilor să rămînă nemișcați, se aplecă asupra păsării și prinse a-i examina aripa bolnavă.

— E împrușcată ! șopti într-un tîrziu și, pe un ton plin de indignare, mai spuse : Oameni fără milă ! Rușine pentru începutul celui de-al 22-lea secol !

Din depărtare răzbătea un geamăt abia perceptibil și, pentru că pasărea începu să se zbată, copiii socotiră că examenul la care o supusese Ogio îi pricinuisse mari dureri.

Doctorița tresări, aprinse lumina portocalie și își privi tinerii oaspeți care, încurajați de atitudinea ei binevoitoare față de Ru-Ru, spuseră aproape deodată :

— O doare ! Probabil că durerile s-au întetit.

— Și din cauza asta se zbate.

Ogio zîmbi și-i mîngîie pe amîndoi.

Ru-Ru se îndreptă spre o draperie care acoperea o parte a unuia dintre pereții laboratorului și izbi puternic, cu ciocul.

Spre surprinderea copiilor, draperia care cobora în falduri largi și părea din catifea răsună ca o placă metalică.

Femeia veni lîngă pasăre și căută să o abată spre locul pe care stătuse mai înainte. Ru-Ru dădu ascultare îndemnului, dar, imediat după aceea, cînd geamătul, mai înainte abia perceptibil, se făcu auzit din nou, pacienta se năpusti iar asupra draperiei metalice, izbindu-și ciocul de ea cu și mai mare putere, vrînd parcă să sfărîme opreliștea, dincolo de care ar fi dorit s-ajungă.

— Aveți dreptate, copii, spuse doctorița. Rana din aripă îi produce dureri atît de mari, încît nu mai știe ce face. Cu siguranță că o anestezie îi va prinde foarte bine.

Spunînd asta, Ogio se îndreptă spre o ȕtajeră de pe care luă un spray ; flaconul era transparent și micii oaspeți putură vedea un lichid de culoarea lămîii. Doctorița se apropie de pacientă și-i pulveriză ciocul. Fulgerător, Ru-Ru se lăsă pe dușumea ; adormise.

— Acum vă puteți duce liniștiți, îi asigură bătrîna și își reluă locul pe scaunul cu roțile.

Vrînd să dea ascultare îndemnului ei, copiii se îndreptară spre ușa prin care intraseră, dar, spre sur-

prinderea lor, peretele era întreg, iar draperia pe lângă care trecuseră dispăruse ca prin farmec. Crezînd că au apucat într-o direcție greșită, Titus și Roxana căutară cu privirile pretutindeni, dar nu descoperiră nici o ușă.

Bătrîna îi urmărea atent și, într-un tîrziu, cînd socoti că frica pusese stăpînire pe vizitatorii săi, le spuse :

— Iertați-mă, copii ! Am uitat să vă spun că ușa prin care trebuie să ieșim nu se arată decît dacă îi spuneți cum vă cheamă și unde locuiți. Dar totul trebuie să fie adevărat, pentru că, altminteri, aici rămînem. Pe urmă, prefăcîndu-se cuprinsă de teamă, adăugă : Băgați de seamă ! Eu n-am nici o vină ! Dacă vreunul dintre voi se va dovedi nesincer, mă așteaptă și pe mine aceeași soartă.

Cu toată neliniștea ce-i cuprinsese, copiii izbucniră într-un hohot de rîs.

— Doar nu vreți să credem că ne aflăm într-o casă vrăjită ! ? spuse Titus.

— Asemenea basme nu le mai credeau nici cei de acum două sute de ani, interveni Roxana.

Bătrîna își dădu seama că apucase pe un drum nepotrivit față de musafirii ei, dar, vrînd cu tot dinadinsul să-i impresioneze, se prefăcu la rîndul său veselă și se strădui să rîdă, aprobîndu-i :

— Desigur, desigur, copii ! Chiar așa ! Cine ar mai putea crede astăzi în asemenea năzdrăvăanii ? În epoca noastră nu credem decît în lucruri evidente sau în demonstrații raționale. Ei bine, am să vă arăt ceva în care sînt sigură că veți crede. Apăsă pe un buton, și întreaga încăpere prinse a coborî încet, aproape pe nesimțite. După cîteva minute, cînd pe tavan se aprinse o lumină de un roz pal, doctorița manevră un dispozitiv alăturat

micului tablou de comandă, atașat scaunului ei, și strigă vesel :

— Am ajuns ! De-acum vă puteți mișca în voie.

Eroii noștri priviră de jur împrejur și pe fiecare perete văzură câte o ușă.

— Puteți folosi oricare dintre ieșiri, spuse bătrîna și, descriind un semicerc cu brațele întinse, îi invită să plece.

Părăsind încăperea, copiii își dădură seama că nu există vreo ieșire propriu-zisă, prin care s-ajungă în curte sau măcar în vreo altă încăpere a casei. Curînd aveau să observe că toate ușile nou apărute în pereții laboratorului duceau într-un coridor îngust, care înconjura camera de unde plecaseră. Coridorul avea pereți negri din care, pe alocuri, se vedeau aprinzîndu-se și stingîndu-se niște becuțe colorate în alb, mov și galben. Deznădăjduiți, reveniră în laborator unde, fără să fie întrebată, doctorița Ogio Lar se grăbi să le explice :

— Sintem înconjurați de un imens creier electronic. Ei bine, pe lîngă scopurile medicale, folosește la stabilirea adevărului sau minciunii rostite de cel care se află în preajma lui. Vreau să vă convingeți că acest vrăjitor există și, cu toate că ne aflăm în anul 2101, mai putem crede într-un asemenea fel de povești. A ! Să nu vă închipuiți că n-am să vă las să plecați, chiar dacă mă veți minți, atîta doar să știți, că m-ar întrista foarte mult chiar și cel mai mic neadevăr din partea voastră, dar... nici nu vreau să-mi închipui așa ceva.

— Eu mă numesc Titus ! Locuiesc în apropiere, pe șoseaua Ursa Mare, vila 304, se grăbi băiatul să-și mărturisească identitatea, spre a se vedea cît mai repede afară din casa aceea destul de ciudată.

— Pe mine mă cheamă Roxana ! Strada pe care locuiesc este paralelă cu șoseaua Ursa Mare și se numește Orion.

— Numărul vilei ! ? ceru bătrîna să i se precizeze.

— 503.

— Să așteptăm răspunsul creierului robot, șopti Ogio și transmise mașinii electronice datele comunicate de copii.

Răspunsul nu întîrzie să se audă :

„Sinceritate totală ; tensiunea — normală, pulsațiile inimilor — firești, procentul și densitatea adrenalinei nu trădează emoții. Putem conta pe adevăr.“

— Vă mulțumesc pentru frumoasa voastră dovadă de prietenie, murmură doctorița, părăind emoționată. Asta mă obligă foarte mult față de protejata voastră. Voi face tot ceea ce știu spre a o vindeca în cît mai scurtă vreme, dar... la rîndul vostru... trebuie să vă asumați o obligație.

— Care ? Facem orice ! se arătară copiii entuziasmați să răsplătească pe aceea care avea s-o vindece pe Ru-Ru.

Bătrîna rîse cu poftă și făcu un gest care voia să însemne că n-avea de gînd să le ceară mare lucru.

— Ei bine, spuse într-un tîrziu Ogio, nimeni nu trebuie să știe că ați adus pasărea la mine.

În clipa următoare, copiii vrură să-și mărturisească nedumerirea față de taina în care trebuiau să ascundă o faptă bună, dar doctorița le ghici gîndul și se grăbi să le spună :

— Eu fac cercetări, nu tratamente ; cu voi a fost altceva. N-aș vrea să mi se ducă faima că mă pricep la prea multe treburi. Băgați de seamă ! M-am retras în colțișorul acesta spre a-mi găsi li-

niște de care am atîta nevoie. Și fără liniște n-aș putea garanta nici vindecarea păsării pe care mi-ați adus-o. Zîmbi larg și adăugă : Sper că doriți cu adevărat ca Ru-Ru să fie bine îngrijită, nu ? După cum văd rana, pot să vă asigur că numai eu dețin leacul vindecării. Sînt tocmai în faza în care-l experimentez...

— Desigur, răspunseră copiii, și amîndoi își dădură seama că bătrîna îi obligase la tăcere, punîndu-le o condiție cît se poate de clară.

— Acum vă puteți duce, le spuse Ogio, în timp ce laboratorul începu să urce cu încetineala unui ascensor de spital.

Cînd încăperea reveni la nivelul parterului, copiii descoperiră ușa care dădea în holul casei și se îndreptară spre ea. Ajunși dincolo de prag, întrebară :

— Credeți că Ru-Ru se va însănătoși în cîteva zile ?

Doctorița se prefăcu a chibzui cîteva clipe și, suspinînd, răspunse pe un ton nu prea sigur :

— Sper...

— Mai putem veni pe la dumneavoastră... să ne interesăm cum îi mai merge pacientei ? se încumetă Roxana să încerce obținerea unei cît mai grabnice revederi cu protejata ei.

— Nu ! strigă bătrîna, părăind iritată de întrebarea fetel. Vă voi anunța eu cînd va trebui s-o luați de aici. Apoi, îmblînzindu-și glasul, continuă : Doar știu unde locuiți, pentru că mi-ați încredințat adresele voastre, așa că scrisoarea mea vă va găsi... Numai dacă veți păzi taina, spre binele păsării și al vostru. Altminteri...

Atît Roxana cît și Titus se priviră speriați, gîndind că Ogio nu părea convinsă de discreția lor și,

dacă așa stăteau lucrurile, atunci se puteau aștepta ca doctorița să-i supună cine știe cărei alte încercări. Dar bătrîna îi liniști :

— E-n regulă ! Trebuia să-mi dau seama de la început că niște copii inimoși ca voi nu pot minți, nici stingheri cercetările mele spre binele oamenilor. Și-apoi... asta ar fi însemnat ca niciodată să nu vă mai întîlniți cu Ru-Ru... La revedere !

Eroii noștri își salutară tăcuți gazda și porniră spre curte. Ușile holului se deschiseră la apropierea lor și se închiseră de-ndată ce ei trecură pragul. Afară, cînd atinseră asfaltul galben, se auziră acele cîteva acorduri muzicale care-i întîmpinaseră la sosire. Mergeau încet, fără să scoată o vorbă. Casa stranie și ciudată a doctoriței Ogio îi impresiionase atît de puternic, încît se temeau chiar și să-și întoarcă privirile spre vila de care se depărtaseră destul de mult.

— Titus, murmură Roxana, crezi că bătrîna se va ocupa cu adevărat de Ru-Ru ?

— Cred, răspunse băiatul, dar trăsăturile feței sale exprimau o îngrijorare de nedescris.

Soarele strălucea din plin, aruncîndu-și ultimele raze fierbinți în amiaza celei de-a patra zile de toamnă. Dinspre marele cosmodrom Terra 1 începu să se facă auzit șuieratul puternic al unei cosmonave care se pregătea să decoleze, acoperind vuietul îndepărtat al mării și strigătele agitate ale pescărușilor.

În urma copiilor, nevăzut și neștiut de ei, pornise Big, omul de încredere al doctoriței Ogio, care avea misiunea să-i supravegheze tot timpul, începînd din clipa aceea.

Toate strădaniile celor de la marele cosmodrom Terra 1 pentru găsirea lui Vala, instructorul de parașutism al micilor venusieni, precum și a păsării-ciine Ru-Ru se dovediseră de prisos.

Elicoptere și aerostate, avînd la bord aparate optice și detectoare dintre cele mai perfecționate, zburaseră trei zile și trei nopți, fără întrerupere, deasupra zonei în care se prăbușise parașutisul abia sosit pe Terra, dar împrejurările dispariției sale continuau să rămînă învăluite în cel mai deplin mister.

Specialiștii nu izbutiseră încă să lămurească prin ce mijloc anume fusese găurită parașuta lui Vala.

De asemenea, nimeni dintre cei care fuseseră întrebați nu furnizaseră nici cel mai mic indiciu care să pună pe cei de la Terra 1 fie chiar și pe un drum greșit. Nimeni nu văzuse, nu auzise și nici nu putea presupune ceva în legătură cu acea tristă întîmplare.

Micii venusieni trebuiau să plece în cea de-a cincea zi, dar pentru asta aveau nevoie de Vala, singurul pilot — dealtfel — al cosmobuzului lor. Îngrijorarea copiilor amenința să se transforme în disparare, cînd în dimineața celei de-a patra zile li se comunică același rezultat : „Nimic nou despre Vala“.

— Nici despre Ru-Ru ? întrebă Dih cel roșcovan.

— Nu... nici despre pasăre, murmură doctorul inginer Gavaș, care condusesese echipele însărcinate cu aflarea celor doi dispăruți.

— Desigur, ai noștri sînt foarte îngrijorați.

Inginerul se mulțumi să biiguie ceva neclar ; încercase să-i informeze pe cei de pe Venus în legătură cu accidentul produs, dar toate sistemele de comunicare căzuseră pradă unor serioase perturbații.

Mag, cel mai voinic dintre parașutiștii sosiți de pe Venus, în ciuda aparenței lui de uriaș, începu să plîngă și să biiguie :

— Vala a murit ! Bunul nostru Vala a murit.

Dih se apropie de el și-l dojeni cu asprime :

— Cum poți vorbi astfel, cînd n-ai nici cea mai mică dovadă ? Dacă lui Vala i s-ar fi întîmplat vreo nenorocire, fii sigur că Ru-Ru l-ar fi salvat sau măcar l-ar fi adus aici.

— Dar nu-ți amintești, scînci cel dojenit, că și pasărea-cîine s-a prăbușit cam în aceeași clipă cu Vala ? Vezi, tocmai asta mă face să cred că amîndoi au dispărut... poate... pentru totdeauna.

Micii parașutiști de pe Terra nu îndrăzneau să spună nici măcar un singur cuvînt de îmbărbătare, fiecare simțindu-se vinovat, în vreun fel anume, pentru acea nefericită întîmplare.

Urmă o lungă tăcere ce părea că nu se mai sfîrșește cînd, deodată, pe pista numărul 106 — unde se aflau copiii din cele două echipe — răsună strigătul puternic al instructorului micilor pămînteni :

— Valaaa !!!

Cîteva clipe, nimeni nu îndrăzni să-și întoarcă privirile spre George Rován, atît de mare fusese uimirea produsă de chemarea lui. Și-apoi, de ce n-am spune adevărul pînă la capăt ? Ei bine, nu numai elevii lui George, ci chiar și venusienii își pierduseră orice fel de speranță și, cînd instructorul de pe Terra strigă „Vala !”, copiii crezură că maimarele lor prieten fusese victima unei închipuiri.

Numai cînd George se desprinsese de grup și prinsese a alerga în direcția lizierei care mărginea partea de sud a marelui cosmodrom, copiii se-ntoarseră într-acolo.

O vreme, nimeni n-ar fi putut spune că vede ceva precis conturat, ci doar umbrele pomilor în care sufla, destul de încet, un vînt cald, dinspre mare.

Doctorul Gavaș își duse binoclul la ochi, iar copiii făcură la fel cu micile lor lunete.

Tot ceea ce puteau deosebi cu claritate era silueta lui George Rovan care se îndepărta în mare viteză, lunecînd parcă printre umbrele crengilor.

După un timp, George dispăru în desișul pădurii și nu răspunse nimic la apelurile lui Gavaș cu care putea comunica prin aparatul de radio emisie-recepție.

— Se vede că l-a găsit totuși undeva pe Vala, își dădu Silviu Bora cu părerea.

— Sigur, îi întări Cilă presupunerea. Hai să-l ajutăm să-l aducă. O fi rănit.

— Bine. Mergeți pînă la locul unde l-ați văzut dispărînd pe George, încuviință Gavaș. Dar numai pînă acolo, preciză el, intrigat totuși de cele petrecute.

— Cînd veți ajunge în dreptul unde instructorul vostru s-a făcut nevăzut, vă opriți, cercetați și comunicați prin aparate ce ați constatat. Numai după aceea voi hotărî ce va trebui să facem. La drum !

Din echipa celor de pe Venus, Dih înaintă spre Gavaș :

— Îngăduiți să fac și eu parte din grupul de cercetași !

Doctorul ezită cîteva clipe, dar, după aceea, convîrșit de insistența pe care o exprimau ochii micului oaspete, cedă :

— Fie !

Roșcovanul se alătură de-ndată celorlalți doi, și „cercetașii“, cum îi denumise Dih, porniră în pas alergător spre liziera de pomi, urmăriți de privirile îngrijorate ale copiilor rămași lângă Gavaș.

Se scurseră lungi minute de încordată așteptare, timp în decursul căruia binoclul și micile lunete nu părăsiră siluetele celor plecați pe urmele lui George.

Cînd ajunseră la liziera de pomi, Silviu Bora și însoțitorii săi rămaseră mai multă vreme aplecați asupra unui loc anume, și doctorul Gavaș nu se putu abține să nu-și mărturisească impresia :

— Cred că au dat de vreo urmă.

Venusienii concentrară imaginea celor plecați pe urmele lui George și apoi, prin transfocare, o apropiară ca să o poată examina mai bine.

— Nu se vede nimic, spuse Mag într-un tîrziu și imediat strigă spre Gavaș : Cilă a dispărut în spațele pomilor. Priviți ! strigă el, ceilalți îl urmează.

Doctorul Gavaș vru să-i împiedice și chiar să-i aducă înapoi, astfel că, apropiindu-și de buze micul aparat de radio emisie-recepție, porunci :

— Silviu ! Reveniți în fața lizierei.

Rămase pe recepție, dar, neprimind nici un răspuns, repetă apelul care și de astă dată se dovedi inutil.

— Nimeni nu se mișcă de-aici pînă nu mă întorc eu, ordonă Gavaș și porni singur pe urmele „cercetașilor“, adăugînd : Răspundeți apelurilor mele prin radio !

Cînd ajunse la locul de unde dispăruse George și mai apoi copiii, inginerul făcu același gest ca și Cilă : se aplecă pentru a găsi vreo urmă sau măcar cel mai mic indiciu care să confirme că pe acolo trecuse cineva ; dar, nimic. Absolut nimic. Se hotărî să se

avînte dincolo de lizieră, în pădure, însă, gîndind că cei pe care-i părăsise, ordonîndu-le să-l aștepte, se vor îngrijora, vru să le anunțe intenția sa. Își apropie aparatul de radio emisie-recepție de gură și strigă :

— Trebuie să pătrund dincolo de linia pomilor !

Urmă un hîrîit prelung, ca acela stîrnit de para-ziții produși de o mare forță electromagnetică în plină desfășurare, și nimic altceva. O clipă fu ispitit să creadă că defecțiunea ar fi fost proprie aparatului său, dar imediat își dădu seama că pricina acelui bruiaj acustic avea o sursă din afara microstației sale de radio. Așteptă cîteva minute și repetă apelul, precizînd că trebuia să acționeze de urgență și că dorea să i se răspundă imediat.

În aparatul său se făcură auzite niște hohote de rîs, dincolo de care, fără prea mare greutate, se putea desprinde batjocura. Pentru moment, doctorul păru năucit, imediat apoi se liniști, spunîndu-și că, cine știe prin ce împrejurare, vreo stație de aiurea, suprapunîndu-se lungimii de undă pe care emisesse el, îl interceptase. „Dar dacă au priceput ce spuneam, pentru ce au rîs ? se întrebă el, iar dacă n-au priceput, atunci, cu-atît mai mult, atitudinea lor devine de neînțeles.“ Căută să-și recapete tot calmul și, după ce izbuti, auzul său fu izbit de un geamăt prelung. Ascultă încremenit, dar geamătul nu se mai repetă. Pe urmă se auzi din nou, însă de data asta părea că vine dintr-o cu totul altă parte și Gavaș se întoarse într-acolo. Privirile sale nu puteau răzbate prea departe din pricina desîșului pădurii, dar un foșnet asemănător celui produs de frunze călcate cu piciorul îi atrase atenția spre o tufă nu prea depărtată. Mai înainte de a porni către locul unde foșnetul continua să se audă, doc-

torul Gavaș încercă să restabilească legătura cu micii parașutiști care-l așteptau și, spre bucuria lui, totul decurse normal ; copiii răspunseră imediat, grăbindu-se să-l întrebe :

— Ați dat de vreo urmă ?

— Fiți liniștiți ! Rămîneți pe loc. Cred că ne vom revedea curînd. Terminat.

Dar cu George Rovan încercă zadarnic să stabilească vreo comunicare.

Vru să pornească pe o potecă îngustă și întortocheată, însă foșnetul de mai înainte încetase, și Gavaș rămase în așteptare, ascultînd încordat.

De foarte aproape, desluși zgomote înăbușite de pași prin frunziș și, spre bucuria lui, dădu cu ochii de cei trei copii plecați mai înainte în cercetare și care dispăruseră.

— Ce-i cu voi ? De ce n-ați răspuns cînd v-am transmis să rămîneți în fața lizierei ?

— N-am receptat nimic în aparat și ne-am gîndit să căutăm mai atent primprejur, dar n-am dat de nici o urmă.

— Bine, acum înapoiati-vă la colegii voștri și așteptați în liniște.

Era clar că nu mai încăpeau alte discuții, așa că băieții făcură cale-ntoarsă.

Abia într-un tîrziu, pe dinaintea ochilor lui Gavaș se perindară — ce-i drept, la mare distanță — siluețele unor bărbați, dar imaginea lor era atît de neclară, încît omul venit în ajutorul celor doi instructori se gîndi că poate nu văzuse decît mișcarea crengilor legănate de vînt sau poate numai umbrele lor. Cîteva clipe mai tîrziu, Gavaș își îndreptă pașii spre locul unde zărise siluețele. Curînd avea să vadă că emoțiile nu-i jucaseră vreo farsă și că dinaintea lui se aflau George și Vala, primul străduindu-se

să-l susțină pe celălalt care părea că abia mai putea merge.

— Doctore ! strigă pămînteanul, de-ndată ce-l văzu pe Gavaș, cum am ajuns lingă el, a și zbughit-o în desișul pădurii.

— Poate că s-o fi speriat, bîigui Gavaș.

— Da' de unde ! Chiar în clipa în care i-am întins mîna, mi-a spus : „Auzi ? Geme cineva“, — și a început să fugă. De-atunci tot alerg după el și abia l-am putut ajunge. Dar, drept să vă spun, dacă nu s-ar fi poticnit de ciotul acesta — explică Rovan, precipitat și arătînd spre opreliștea ce curmase fuga venusianului — cine știe cînd l-aș mai fi găsit.

Vala se uită la gazdele sale cu priviri care exprimau o mare jenă ; desigur, se temea ca nu cumva să-l creadă victima unei închipuiri și, într-un tîrziu, murmură :

— Aș vrea să mă credeți... Ceea ce m-a făcut să mă reîntorc în pădure, de-ndată ce George sosise lingă mine, a fost un geamăt. Da, un geamăt îndepărtat, sfîșietor. Mi-am spus că cineva se află într-o mare suferință și intervenția mea ar putea fi salvatoare.

— Cred ! exclamă doctorul și se grăbi să-i mărturisească : Și eu tot din pricina acelui geamăt m-am avîntat în inima pădurii.

— Așadar, și dumneavoastră l-ați auzit ! ?

— Evident, așa cum am spus. Și-acum, te rog, sprijină-ți cealaltă mîna de umărul meu : copiii ne așteaptă.

Pe drum, Vala se opri de cîteva ori, dînd semne că lovitura din timpul căderii lăsase oarecare urme.

Atît George cît și doctorul Gavaș ar fi vrut să afle ce se petrecuse cu instructorul micilor venusieni din clipa aterizării lui forțate, dar căutară să-și în-

frîneze curiozitatea, impunîndu-și răbdare, pînă în clipa cînd vor ajunge la cantonament. Sperau ca însuși Vala să povestească prin ce trecuse în cele cîteva zile de absență și mai ales unde anume stătuse ori chiar zăcuse. La un moment dat, doctorul își aminti că, de-ndată ce îl întîlnise pe venusian, acesta spusese : „...Ceea ce m-a făcut să mă întorc în pădure...” Așadar, cînd George se smulsese de lîngă ei, acolo, pe pista numărul 106, strigînd că l-a zărit pe Vala, instructorul venusian apăruse într-adevăr din pădure. Firesc, deci, după incidentul produs de găurirea parașutei, oaspetele rămăsese în adîncul pădurii. „Dar cum ajunsese el pînă acolo ?” se întrebă Gavaș, știind că parașuta fusese găsită spînzurînd de un pom ce se afla chiar la marginea lizierei. „Cu siguranță, continuă doctorul să deducă, în urma prăbușirii Vala a fost atît de șocat, încît și-a pierdut simțul orientării și a pornit aiurea. Dar cum a răbdat atîtea zile de foame și mai ales de sete ? Pe-acolo, doar, nu se află nici un izvor și nici vreo fîntînă. Și cum de nu-l găsiseră ei ?” Se hotărî să-și satisfacă această curiozitate și, cu oarecare indiferență, îl întrebă :

— Prietene, ți-o fi foame și...

— Nu, răspunse Vala.

— Dar sete ?

— Deloc.

— Se vede că ai avut tot ce ți-a trebuit, interveni George, încercînd să glumească, dar venusianul dădu un răspuns care avea să-l neliniștească foarte mult :

— O să vi se pară ciudat, dar cred că nu mi-a lipsit nimic. Nu știu ce s-a întîmplat, dar mă simt sătul.

— Ai căzut, ai aterizat forțat, îi explică Gavaș.

— Hm ! făcu Vala, asta știu, dar din clipa în care parașuta mi s-a agățat de crengile unui pom, nu-mi mai amintesc nimic. Dar absolut nimic.

— Știi că și Ru-Ru a dispărut ?

— Da... poate, murmură venusianul cu o neferică indiferență și adăugă : Parcă-mi amintesc de prăbușirea ei. Pe urmă schiță un zîmbet și își continuă drumul ajutat de cei doi pămînteni, surprinși de faptul că Vala nu dăduse nici cel mai neînsemnat semn de îngrijorare pentru pasărea-ciîne pe care, și din spusele micilor venusieni, aflaseră că o iubea foarte mult și că niciodată nu se despărțea de ea.

„Se vede că a suferit un șoc puternic, în urma accidentului“, gîndi iar doctorul și, temîndu-se să nu-i pricinuiască vreun rău cu insistențele sale, continuă să meargă tăcut.

De pe pista 106 toți copiii, în frunte cu cei trei cercetași — Silviu, Cilă și Dih — alergau în întîmpinarea lui Vala.

*

În dimineața celei de-a cincea zile, cînd zorile abia se iveau din adîncul mării, acolo unde cerul se contopea cu întinsul nesfîrșit al apelor, marele cosmodrom Terra 1 se pregătea cu febrilitate pentru plecarea oaspeților de pe Venus.

Turnul de control era în alarmă de serviciu și toate echipele fuseseră convocate încă din timpul nopții. Doctorul Gavaș, fiind decanul de vîrstă al șefilor de tură, conducea operațiunile, verifica instalațiile, controla pînă și cele mai mici detalii, pentru ca totul să decurgă în cea mai perfectă ordine.

În tabăra micilor venusieni, bucuria reîntoarcerii acasă era umbrită de lipsa lui Ru-Ru. Copiii ar fi

dorit să mai prelungească rămânerea pe pământ, în nădejdea că și pasărea ar fi putut să apară, ca și instructorul lor.

Vala fusese supus unui minuțios control medical, dar examinatorii săi nu stabiliră nimic din ceea ce l-ar fi putut împiedica să piloteze.

Cînd cosmobuzul fu gata de zbor, instructorul anunță Turnul de control și Gavaș ordonă oamenilor săi menținerea în cea mai deplină siguranță a culoarului aerian prin care cosmonava avea să părăsească bătrîna Terră. Radiștii verificau pînă și cea mai neînsemnată imagine apărută pe ecranele lor, iar radiofoniștii acționau prompt, stabilind de urgență legături cu cosmonavele aflate în apropierea culoarului de șoc, pentru a le preveni și îndepărta.

Aproape de orele șapte, în sunetele fanfarei și în uralele mulțimii adunate să-i conducă, venusienii își luară rămas bun de la gazdele lor care nu încetau să-i încredințeze că vor face totul pentru găsirea lui Ru-Ru.

Vala zîmbea și continua să arate o ciudată indiferență pentru situația păsării-ciîne. Strînse mîna lui George Rován, făcu un semn de salut spre Turnul de control și se urcă primul în cosmobuz.

Copiii mai zăboviră cîteva minute, discutînd unele amănunte ale vizitei pe care micii pămînteni aveau s-o facă pe Venus, după o lună și jumătate.

Sirena cosmobuzului răsună puternic și elevii lui Vala urcară. Apoi, cîteva semnale luminoase, de culoare violetă, adresate Turnului, și Gavaș comunică prin radio : „Culoar liber ; aprob decolarea !“

În jurul cosmobuzului se aprinseră lumini verzi, pîrînd un brîu îngust de iarbă, și pămîntenii înțeleseseră că trebuiau să se retragă. După cîteva clipe se auzi un șuierat puternic și nava părăsi pămîntul.

Alte câteva clipe, după care dispăru în înaltul cerului, imaginea ei rămânând doar în amintirea gazdelor și pe unul dintre ecranele stațiilor radar din Turnul marelui cosmodrom Terra 1.

La capătul primei ore de zbor, șeful stației centrale de radio semnală un incident : recepția era întreruptă printr-o bruieră deosebit de intensă ale cărei sunete păreau fragmente muzicale. Gavaș începu să verifice stația, crezând că dispozitivul care selecta undele s-ar fi dereglat, dar curînd avea să constate că totul funcționa perfect, în ciuda faptului că ceea ce transmiteau venusienii nu se mai putea înțelege.

— Doctore ! strigă la un moment dat radistul — și Gavaș se grăbi să vină spre el.

— Ce s-a întîmplat ?

— Priviți ! îl îndemnă radistul să se uite pe ecranul care ținea sub control zborul cosmobuzului pilotat de Vala.

— Traseul, așa-i ? observă omul care coordona activitatea Turnului de control.

— Întocmai, venusienii nu respectă traseul.

Apoi, de îndată ce radistul își mărturisi îngrijorarea, imaginea cosmobuzului dispăru de pe ecran.

Gavaș se înfioră la gîndul că legătura cu venusienii s-ar fi putut curma pentru mai multă vreme, iar imposibilitatea de ghidaj a Terrei 1 ar fi pus în primejdie soarta copiilor aflați în drum spre planeta lor. Atît el cît și ceilalți tehnicieni se străduiau din răputeri să restabilească legătura cu venusienii, iar în acest timp pe ecranul monitor al stației radar, ce se afla la bordul cosmobuzului, Vala avea să observe o perturbare generală a imaginii.

O vreme, venusianul consideră că trece printr-o zonă de puternice descărcări electromagnetice și își

aruncă privirile asupra aparatelor de control și ghidaj, vrînd să știe cu exactitate în ce punct se afla ; spre surprinderea lui, poziția și starea meteorologică nu justificau asemenea tulburări în funcționarea stației radar. Se lupta parcă să iasă din starea aceea de indiferență și transă.

Micii parașutiști observară îngrijorarea instructorului lor și, în dorința de a-l liniști, începură a se prefăce că discută despre felul în care furtunile solare pot influența și tulbura buna funcționare a aparatelor de bord.

Vala zîmbi, dîndu-și seama că elevii săi doreau să-i comunice astfel o justificare a perturbării imaginii de pe ecran, dar își spuse că era de datoria lui să explice copiilor adevărul :

— Prieteni, furtunile magnetice despre care vorbiți nu se produc decît în perioadele de maximă activitate solară, prin lunile iulie-august, și au loc din 11 în 11 ani. Ei bine, ultimul fenomen de acest fel a avut loc în urmă cu doi ani, așa încît... acum o asemenea manifestare cosmică n-ar fi cu putință. După aceea vru să comunice situația celor din Turnul marelui cosmodrom Terra 1, dar stația radio părea o uzină de zgomote brutale, a căror succesiune era întreruptă din cînd în cînd de scurte fragmente muzicale, desprinse parcă din niște melodii interceptate cu totul și cu totul întîmplător.

Pămîntenii făceau încercări disperate pentru reperarea cosmobuzului venusienilor, prin radar sau televiziune.

În acest timp, Vala își pierdu oarecum stăpînirea de sine, observînd că acele aparatelor de ghidaj, aflate la bord, rămăseseră încremenite într-un punct fix. Încercă unele remedieri și sfîrși prin a izbi cu pumnul în cadranul busolei. Nimic. Pe ecranul sta-

ției radar apăru, ca prin minune, un punct luminos, la vederea căruia micii venusieni bătură din palme, fericiți ; înțelesesă că Vala se putea lipsi de busolă cum și de celelalte aparate de ghidaj, pentru că putea dirija cosmobuzul orientându-se după steaua Canopus, folosită adesea în zborurile cosmice ca element de referință, așa cum se slujesc marinarii de steaua polară.

— Ne-am abătut de pe traseul nostru, remarcă pilotul și acționează pentru readucerea navei pe traiectoria dorită. Comenzile răspunseră imediat, dar fără nici un efect : cosmobuzul se menținea pe un drum străin celui care ar fi trebuit să-i ducă pe planeta Venus.

Micii parașutiști dădeau semne de neliniște, văzînd încercările desperate ale instructorului lor. Într-un târziu, Dih cel roșcovan se apropie de Vala și-i șopti la ureche, pentru a nu-și îngrijora și mai mult colegii :

— Poate că ar trebui să ne întoarcem pe Terra. Cred că nu ne-am îndepărtat prea mult.

— Poate, murmură instructorul fără să-și desprindă privirile de pe ecranul pe care steaua Canopus încă se mai menținea în imagine, arătînd nefericiților pasageri cît de mult se depărtau de traiectoria inițială, cu fiecare clipă.

Urmă o manevră, apoi alta, și dispozitivul care acționa direcționarea cosmonavei se dovedi blocat.

— Paralizarea comenzilor ! exclamă Mag, parașutistul cel mai voinic din echipa micilor venusieni.

Vala își spuse că dereglarea generală a aparatelor se datora tot unei furtuni electromagnetice, fie ea și simulată. „Da, desigur, pe vreo planetă de care ne-am apropiat, fără să vrem, se fac cine știe ce experiențe care produc furtuni ca acelea care au loc

în perioadele de maximă activitate solară. Trebuie să scăpăm, să ne smulgem din acest cîmp magnetic, și asta cît mai repede." Apoi, de-ndată ce se convinsese că doar procedînd astfel se vor putea salva, pilotul venusian acționează motoarele cosmobuzului, cu maximă intensitate. Nava își mări viteza, dar devierea de la direcția nedorită nu se petrecu. După o vreme, Vala constată că epuizase tot combustibilul, și gîndul că puteau rămîne rătăcitori prin cosmos îl cutremură. Nedumerirea nu cedă însă disperării, pentru că în ciuda golirii rezervoarelor cosmobuzul își continuă drumul, de parcă ar fi fost teleghidat. Dar unde, încotro se îndrepta, pasagerii n-aveau să afle decît în cea de a doua zi a călătoriei lor, cînd, prin hublouri, zăriră niște creste vinete ce păreau să fie ale unor munți. Viteza de înaintare crescuse într-atîta, încît pasagerii socotiră clipa în care nava luă direcția de coborîre ca fiind ultima din viața lor ; prăbușirea părea inevitabilă. Dar, minune ! Cosmobuzul frînă puternic și contactul cu locurile acelea străine se făcu cît se poate de lin.

Venusienii rămaseră multă vreme în mica lor cosmonavă, neștiind ce primejdii i-ar putea amenința, mai ales din partea climei sau a iradiațiilor. Într-un tîrziu, instructorul spuse :

— Toată lumea îmbracă hainele de protecție ! Și, cînd elevii săi fură gata echipați cu niște salopete largi care se terminau cu glugi și rezervoare de aer, Vala deschise ușa cosmobuzului și sări afară. Copiii priveau îngrijorați, dar și nerăbdători să ia contact cît mai repede cu acea planetă necunoscută. Instructorul făcu primii trei-patru pași, și ei pricepură rostul acelei încercări : Vala dorea să stabilească puterea gravitației — dacă acel element ar fi fost caracteristic locului pe care cine știe ce forță îi pur-

tase. Spre bucuria lor, mersul instructorului părea normal, semn că gravitatea exista. După aceea Vala le făcu semn să coboare, și elevii lui se grăbiră să sară din cosmobuz. Dih fu cel dintîi care observă niște poteci din piatră ce înconjurau micul platou pe care nava lor fusese depusă. Roșcovanul se îndreptă într-acolo, urmărit de privirile colegilor săi. Vala trecu în fața grupului și porni cu pas măsurat și cu atenția încordată. O vreme, ocoliră într-un zig-zag curios. La capătul potecii se căsca o mare prăpastie, în care se puteau zări niște imense ruine, ce păreau să fi fost ale unor clădiri de mult distruse. Fiecare căuta să priceapă ceva din pustietatea și tăcerea care-i înconjura, dar totul era searbăd și de neînțeles. De undeva, din depărtare, se auzi răgetul de durere al unei sălbăticiuni, ca și cînd ar fi fost lovită de moarte. Cînd ecoul răgetului se pierdu printre craterele stîncose, totul reintră în starea de mai înainte : liniște totală.

— Să mergem înapoi, la navă, propuse Mag cel prudent. Poteca asta nu ne-a dus nicăieri.

Ceilalți îl priviră cu luare-aminte și sfîrșiră prin a-i da ascultare, socotind că altceva n-aveau de făcut.

Se-ntoarseră în punctul de plecare, dar, cînd ajunseră acolo, cosmobuzul lor tocmai decola. Probabil că înăuntru nu se afla nimeni, pentru că ușa de acces rămăsese deschisă chiar și acum în timpul zborului.

„Cu siguranță, își spuse pilotul venusian, aceeași forță care ne-a purtat pînă aici ne-a răpit nava.”

Priveau cu toții, disperați, cosmobuzul care se îndepărta la mică altitudine și cu o viteză atît de redusă, încît aveau impresia că ar fi putut-o egala printr-un marș forțat. După cîteva minute, nava

reveni. Ușa era deschisă și dinăuntru se auzeau răsunînd în megafonul stației radio niște semnale ce păreau a fi un apel, judecînd după intervalele regulate la care se repetau, dar cu totul și cu totul străine codului obișnuit al venusienilor. Copiii ascultară mirați și nu se sfîiră să-și arate îngrijorarea și nedumerirea, însă Vala păru să priceapă sensul acelor crîmpeie melodioase, pentru că îi îndemnă să se urce.

La început, micii parașutiști ezitară să-i asculte îndemnul, dar după aceea își spuseră că instructorul o fi priceput înțelesul comunicării muzicale și prinseră a se urca. Cînd ultimul copil puse piciorul înăuntru, cosmobuzul se desprinsese de acel sol arid și muntos, pornind direct deasupra prăpastiei pe care, nu după multă vreme, o traversară pe jumătate. Începu apoi să coboare și, pe măsură ce se apropiau de fundul aceluia hău imens, venusienii patură deosebi gigantismul de neînchipuit al vegetației.

Cosmobuzul fu așezat pe o movilă nu prea înaltă, al cărei sol era uscat, crăpat și ars. De jur împrejur se întindeau drumuri care șerpuiau printre copaci înalți de peste o sută de metri și ruinele unor case ce păreau să fi fost cam tot atît de înalte. Și zidurile și copacii purtau urmele unui mare incendiu, care poate mistuise, cine știe cînd, așezarea aceea.

— Cu siguranță că aici au fost oameni... murmură Dih.

— Poate că mai și sînt, spuse Mag, dornic să-și audă glasul, spre a se convinge că teama nu-l biruise cu totul.

Vala își lipise aparatul de radio de gluga protecătoare, în dreptul urechii. Curînd, semnalele muzicale se făcură din nou auzite și instructorul apucă pe un drum ce părea să ducă în afara acelei foste

așezări umane. Copiii îl urmau tăcuți și impresionați de tot ceea ce vedeau.

Plante gigantice se cățarau pe uriașe ziduri ruinate. Ferigi de dimensiuni fantastice înconjurau copaci și case dărăpănate, înlănțuindu-le, ca într-o imagine de coșmar. Pavajul străzilor era de culoare galbenă, împestrițată pe alocuri de negreala unei funingini care, din cînd în cînd, răscolită sau atrasă de cine știe ce forță, începea să plutească vreme de cîteva secunde, după care revenea exact în locul de pe care se ridicase. În rest, tăcere, nici cel mai neînsemnat semn de viață nu se făcea simțit. După foarte mult timp ajunseră în fața unui mic rîu care șerpuia printre niște maluri sinuoase, ale căror colțuri, din stîncă, răspîndeau în apă reflexe luminoase, colorate în galben și vînat. Venusienii înaintau cu grijă, încercînd solul la fiecare zece-douăzeci de pași. Deodată, unul dintre copii strigă :

— Elefantul !

Toți ceilalți urmărind privirea celui care observase o posibilă primejdie și descoperiră, la mare distanță, de partea cealaltă a rîului, o namilă care putea întruchipa foarte bine un elefant.

În aparatul de radio emisie-recepție pe care Vala îl purta atîrnat de umăr, se auzi rîsul cuiva, urmat de-ndată de succesiunea rapidă a unor note muzicale care, de astă dată, nu păreau — nici pe departe — vreun crîmpei dintr-o anume melodie. Cînd sunetele încetară, instructorul explică elevilor săi :

— Nu vă temeți ! Animalul acela nu-i decît o biată oaie.

Parașutiștilor nu le venea să creadă că instructorul vorbise serios, iar dacă glumise, dîndu-le o astfel de explicație, atunci ei aveau să-i spună că se așteptau la mai multă seriozitate din partea lui, date

fiind împrejurările atât de ciudate în care se găseau. Dar colosul, pe care unul dintre copii îl socotise drept elefant, prinse a trece râul și apoi se îndreptă spre ei.

— Rămîneți pe loc ! strigă Vala și adăugă zorit : Altminteri se va speria.

Cu toată frica ce pusese stăpînire pe ei, izbutiră să se supună ordinului și, în scurt timp, se aflară față în față cu animalul acela uriaș. Acuma, cînd ajunseseră la numai trei-patru metri de el, copiii își puteau da seama că instructorul lor nu-i mințise : aveau de-a face cu cel mai blînd animal.

— Se vede că tot ceea ce trăiește pe planeta asta, bîigui Dih, ajunge la proporții gigantice.

— Chiar așa, îl susținu Mag, al cărui glas tremura încă de pe urma fricii pe care o trăise mai înainte. Judecînd după mărimea caselor și... mai ales după înălțimea zidurilor, pe-aici trebuie să fi fost niște uriași.

— Poate că mai sînt, murmură Dih, și asta păru să-l înspăimînte foarte mult pe colegul său, care începu să facă pași înapoi.

— Nu fugi ! tună instructorul. Ți-am spus doar că bietul animal se va speria. Și, după ce se asigură de ascultarea lui Mag, întinse o mîna spre oaia aceea uriașă.

Animalul behăi prelung și stins

— Pare bolnavă, constată Vala și se apropie mai mult de colosalul patruped.

Oaia păru să înțeleagă bunele intenții ale venusianului, pentru că făcu un pas spre el, scoțînd niște sunete ce semănau cu o nespusă tînguire.

Vala, care măsura pe puțin doi metri, ridică mîna, ba se mai săltă și pe vîrfurile picioarelor, pentru a pu-

tea ajunge să-i mîngîie bărbia. Animalul primi mîngîierea și își frecă botul de palma lui.

— Acum vă puteți mișca în voie ; cel puțin așa cred.

Copiii înconjurară patrupelele și prinseră a-i pipăi blana al cărei fir părea să fi fost lung de un metru. Dar, spre surprinderea lor, odată atins, părul cădea chiar de la rădăcină, lăsînd să se vadă o piele vînată și scorjită.

Unul dintre micii venusieni se îndepărtă de grup, atras de ceva foarte ciudat, observat numai de el singur în acel moment. După o vreme, strigă :

— Priviți ! Apa rîului scade vîzînd cu ochii !

Ceilalți se grăbiră spre mal ; într-adevăr, nivelul apei ajunsese la jumătate. Curînd, apărură pietrele de pe fundul rîului și, spre surprinderea lor, își dădură seama că apa nu se scursesese pe undeva, ci pur și simplu debitul era micșorat chiar de la izvor, așa cum ai închide un robinet. Dar era oare cu putință să oprești un izvor ? Sau rîul avea două cursuri și cineva abătuse scurgerea apei pe cealaltă matcă ?

— Ciudat ! exclamă Dih cel roșcovan și se grăbi să propună : Ce-ar fi să urmărim cursul apei ?

— Da, încuviință Vala și porni de-a lungul malului, urmat de elevii săi.

Drumul era presărat cu pietre dintr-un soi de cremene vînată, pe deasupra căreia pluteau mici fulgi negri, ca de funingine. Din cînd în cînd, din adîncuri îndepărtate răzbăteau gemete care se stingeau cît se poate de repede, de parcă cei de la care veneau n-ar fi dorit să fie auzite. Șopotul apei se deslușea din ce în ce mai slab.

Venusienii porniră de-a lungul malului, în dorința de a descoperi izvorul acelei ape care părea să curgă ori să se oprească, după dorința cuiva.

Se scurse astfel vreme de cîteva ore. Giganticele ruine fuseseră de mult lăsate la mare distanță, iar locurile prin care ajunseseră acum arătau ca un nesfîrșit deșert. Undeva, la orizont, se zărea o ridicătură ce părea a fi rămășița unui munte, dar după cîteva clipe dispăru, ca și cînd s-ar fi scufundat în adîncurile aceluia necunoscut și ciudat pămînt. Deșertul păru și mai mare. De nicăieri, nici un zgomot, fie el cît de neînsemnat, nu tulbura liniștea aceea înfricoșătoare pînă cînd se făcu auzit un zumzet ca de bondar. „Oaspeții“ își încordară auzul. Din depărtare se zări un punct ce părea să se miște, dar, din pricina înălțimii la care se afla, nu i se putea distinge nici forma și nici mărimea. După un timp, Dih exclamă :

— Este o sferă !

— Da' de unde ! îl ironiză Mag, a cărui privire nu se înșela niciodată, și preciză : Obiectul care zboară deasupra noastră are forma unui ou, iar axa care unește cei doi poli ai săi nu cred să depășească doi hirai (aproximativ un metru și jumătate).

Într-adevăr, după numai cîteva minute, venusienii aveau să se convingă de faptul că prietenul lor, Mag, nu greșise. Obiectul plană deasupra lor, descriind largi cercuri și coborînd foarte încet. Cînd ajunse jos, un jet de flăcări gălbui-roșiatice țîșniră prin niște orificii care păreau să încingă vehiculul, ca un brîu. Raza jetului era de numai douăzeci-treizeci de centimetri. Un hublou — pînă atunci bine mascat — se deschise și dinăuntru ciudatului obiect zburător se auziră cîteva acorduri muzicale. Spre surprinderea copiilor, Vala porni într-acolo, în pas alergător. Prin deschizătura hubloului apăru capul unei femei slabe și bătrîne al cărei chip exprima o imensă răutate.

— Trebuia s-ajungeți mai repede pe Olena, răsună muștrător și straniu glasul femeii din spatele hubloului.

Vala făcu un gest de scuză, dar copiii se îngroziră la gândul că erau așteptați și mai ales că Vala știuse acel lucru. De ce acceptase instructorul lor o asemenea aventură ? Cum se făcuse că Vala îi adusese acolo, în loc să-i ducă acasă, pe Venus, unde părinții lor aveau să-i aștepte îngrijiți ?

Dar Vala își uitase nu numai obligațiile față de ai săi, ci chiar și dragostea pentru acel devotat cîine-pasăre, Ru-Ru. Desigur, chiar din clipa aceea ei ar fi trebuit să se gîndească la ciudata schimbare a instructorului lor care, din cîte știau ei, și-ar fi dat viața pentru a-și salva pasărea iubită, tot așa cum și pasărea și-ar fi sacrificat-o pe a ei, în dorința de a-și salva stăpînul.

— Ce se întîmplă cu instructorul ? glăsui Dih, într-un tîrziu.

— Deocamdată văd că discută cu bătrîna din... oul zburător, răspunse Mag, dar ceea ce mă surprinde e faptul că par să se cunoască mai de mult.

— Din cîte știm, Vala n-a călătorit decît pe Jupiter, Pămînt și Saturn, bîigui cel mai mic dintre parașutiști.

— Așa-i, murmură ceilalți.

— Ei, cine știe, poate că tocmai prin acele locuri s-o fi cunoscut cu... ea, caută Dih să-i liniștească, dar tot el fu acela care spuse : Toate bune, însă din cuvintele femeii din „ou“ rezultă cît se poate de limpede că Vala era așteptat aici.

— Chiar așa, îl susținu Mag. De ce nu ne-o fi spus și nouă dacă...

Fraza îi fu curmată de un prelung și melodios fragment muzical, la capătul căruia Vala se întoarse spre ei.

— Copii, apropiați-vă ! Doctorița Ogio Lar, o veche prietenă a mea, vrea să vă cunoască.

O vreme, elevii săi rămaseră pe loc, dar curiozitatea avea să învingă și teama, și neliniștea lor. Înaintară câțiva pași, iar aceea pe care Vala o numea „doctor Ogio Lar“ îi întâmpină cu un hohot de râs ce se dorea foarte prietenos. Apoi le spuse :

— Dragii mei, va trebui să rămâneți o vreme mai îndelungată pe această planetă. Țin să vă spun de la bun început că nici un străin, în afară de voi, n-a pus piciorul aici.

— Dar sîntem așteptați la noi acasă, protestă Mag.

Pilotul ciudatului micröcosmobuz clipi și își schimonosi trăsăturile feței, în semn de enervare. După aceea tună minios :

— Am crezut că veți înțelege, dar...

Fraza îi fu curmată de intervenția lui Dih cel roșcovan :

— Ce anume ? Ce trebuie să înțelegem ?

— Pur și simplu că veți rămîne... cîtva timp, aici.

— Dar asta nu-i o explicație, ripostă băiatul.

Doctorița zîmbi :

— Ai dreptate. Ei bine, va trebui să-mi dați o mînă de ajutor și, cîstit vorbind, nu atît pentru mine, cît pentru cei de aici, aflați la nevoie.

— Planeta asta e populată cu oameni ?

— M'daa... oarecum.

— Dar noi n-am întîlnit decît animalele astea care, după cum vedeți și dumneavoastră, arată atît de jalnic.

— Și pe ele va trebui să le ajutăm.

— Unde sînt oamenii ? întrebă Mag.

— Curînd veți ajunge la ei.

— Știți, interveni Mag, ar fi bine să comunicăm rămînerea noastră aici ; părinții noștri...

— Voi avea eu grijă de asta... Deocamdată totul trebuie să rămînă secret, răspunse Ogio, pe un ton categoric. Apoi tăcu o bună bucată de vreme, părăind să chibzuiască la ceva foarte important pentru ea, după care îl întrebă pe Vala : Toți copiii știu să transmită prin radio ?

Instructorul venusian nu răspunse. Chipul său trăda o mare încordare, ca și cînd ar fi căutat să-și amintească exact situația față de care bătrîna arăta atîta interes.

— Nu, răspunse roșcovanul în locul lui Vala. Numai el știe să comunice, și puse mîna pe instructor.

— Vala ! insistă Ogio, pe dumneata te-am întrebat.

Instructorul confirmă spusele lui Dih printr-o aplecare a capului, gest pe care-l repetă de cîteva ori, în dorința de a o asigura pe doctoriță că roșcovanul spusese numai și numai adevărul.

— Cosmobuzul vostru va fi aici în cîteva secunde. Din ciudata microcosmonavă răsări o antenă parabolică. Urmă un mesaj într-un cod straniu, necunoscut micilor parașutiști, și răspunsul celui căruia i se adresase Ogio. Apoi, tăcere de aproape un minut, la capătul căreia cosmobuzul venusienilor apăru la orizont, înaintînd destul de încet și la joasă altitudine, așa cum sosise și mica cosmonavă în formă de ou.

Cosmobuzul parcă lin, la cîțiva metri de ei.

— Urcați-vă și porniți după mine.

Venusienii dădură ascultare ordinului primit și, spre surprinderea lor, constatară că nava fusese pi-

lotată de un robot aidoma unui om. Aşadar, Ogio o adusese prin teleghidare, dar pentru asta ar fi fost nevoie de o instalație receptoare de comenzi, chiar în interiorul cosmobuzului. Ori, așa ceva nu exista și copiii se tot chinuiau să-și explice în vreun fel prin ce tehnică anume izbutise doctorița să le aducă nava lor spațială. Curînd, însă, lucrurile aveau să se limpezească.

Vala verifică bordul ; aparatele de control indicau o perfectă funcționare a comenzilor, dar combustibilul lipsea cu desăvîrșire. Atunci semnală prin radio și Ogio răspunse :

— Nici o grijă ! Voi porunci robotului care a pilotat cosmobuzul vostru pînă aici să se apropie de conector ; asta va fi suficient, pentru că e încărcat cu atîta energie solară, încît puteți să străbateți întreg universul, timp de un an.

— A ! N-am știut că Sino are atîta putere, bîigui Vala.

— Întocmai ! răsună puternic în megafon glasul doctoriței.

Micii parașutiști erau de-a dreptul uluiți de noua lor descoperire. Va să zică acel robot se chema Sino, și Vala mai auzise de el. Aşadar, Vala știa chiar de cînd părăsiseră Terra că nu-i va duce acasă, ci pe niște meleaguri străine. De bună seamă că lupta aceea disperată pe care o dusesese în timpul blocării comenzilor nu fusese decît prefăcătorie, și asta era un lucru foarte rar întîlnit în universul anului 2101. Cît privește înstrăinarea unor copii de părinții lor, fie chiar și pentru o cît de scurtă vreme, fapta era socotită drept crimă, încă din vremuri străvechi. Dar nici unul dintre copii nu îndrăzni să mărturisească gîndurile care-l frămîntau, temîndu-se de robot și

poate chiar de instructorul lor, a cărui purtare devenea din clipă în clipă și mai stranie.

Pilotul cosmonavei-ou decolă aproape la verticală, iar vehiculul venusienilor îl urmă în același fel.

Elevii lui Vala urmăreau acul vitezometrului care amenința să sară de pe cadran. Alitudinea se menținea destul de coborâtă, astfel că pasagerii cosmobuzului puteau vedea foarte clar imensa vale deasupra căreia zburau ; pretutindeni ruine, în mijlocul lor numai deșert.

După o vreme, mica cosmonavă a doctoriței Ogio Lar scoase un jet puternic de flăcări verzi și roșii, se ridică brusc la înălțime foarte mare și dispăru.

În stația radio de la bordul navei venusienilor răsunară câteva acorduri muzicale. Imediat Vala schimbă direcția și, la câteva minute după aceea, copiii puteau observa că decorul se schimbase complet. Sub ei se afla acum o imensă pădure cu pomi de dimensiuni neînchipuit de mari. Cosmobuzul începu să piardă atât din viteză cât și din altitudine. Pilotul-robot corectă poziția navei, îndreptînd-o într-un picaj vertiginos. Cîteva secunde, și catastrofa părea de neînălăturat, dar cosmobuzul se redresă brusc. Aducerea aparatului la sol se produse într-un luminș dincolo de care se zăreau niște creste muntoase.

— Coborîți ! porunci robotul.

Venusienii își părăsiră cosmonava și porniră în urma lui Sino, cum îl numea doctorița Ogio Lar pe acel straniu ajutor al său.

De jur împrejur, pădure. Nici urmă de arșiță și pustietate, așa cum se putea întîlni la tot pasul de partea cealaltă a văii ce părea să despartă necunoscuta planetă în două părți egale.

— Vă puteți scoate salopetele de protecție, glăsui robotul Sino. Vala fu primul care dădu ascultare

acelui îndemn, dar copiii nu se încumetau să se expună vreunui pericol. Abia după o îndelungată observare a instructorului și după ce se convinseseră că puteau respira în voie, își scoaseră și ei salopetele. De-ndată, auzul le fu izbit de freamățul giganticilor arbori și de ciripitul îndepărtat al unor păsări.

Sino fluieră prelung.

Drept răspuns la acea chemare, un filfiit de aripi se apropie de venusieni. Curînd, pe deasupra lor își făcu apariția un stol de păsări cu penele colorate în galben și mov ; semănau cu niște păuni mari, ale căror cozi depășeau doi metri. Apoi urmară alte stoluri, de data asta, însă, numai din păsări mici cît fluturii, despre care omul-robot poveste :

— Aceștia au fost vulturi, dar proporțiile lor s-au redus în acea zi, cînd...

Vorbele lui Sino fură curmate de un hîrîit al „glasului” provocat, desigur, de către stăpîna sa, căreia nu-i convenea ca robotul să-și termine comunicarea informației.

— Ce s-a întîmplat în ziua aceea, cînd vulturii au devenit atît de mici ? întrebă unul dintre copiii de pe Venus.

— Vă este foame și vreți să vă odihniți, fu răspunsul lui Sino, robotul alimentat de doctorița Ogio cu energie solară. Apoi le făcu semn să-l urmeze. Vala porni cel dintîi, iar elevii lui făcură la fel, abia după o lungă ezitare.

Copiii erau neliniștiți la gîndul că cine știe ce primejdii i-ar fi putut aștepta. Nu după multe vreme ajunseră în fața unei deschizături ce se căsca într-o stîncă ; părea intrarea într-o grotă. Dinăuntru grottei se zăreau lumini fosforescente care indicau diferite drumuri. Pătrunseră, urmîndu-l pe Sino. Mer-seră vreme îndelungată de-a lungul unor galerii

asemănătoare celor dintr-o mină, numai că, din loc în loc, drumul lor se intersecta cu alte drumuri ce păreau mai late și mai bine luminate. La un moment dat, robotul se opri în fața unui mic labirint și corzile sale vocale răsunară melodios. Imediat se aprinse o lumină portocalie, iar zidul din dreapta deveni transparent. Dincolo de zid apărură un ascensor. Urmă un alt semnal codificat pe muzică, și perețele se ridică atît cît să permită lui Sino și însoțitorilor săi să se urce în ascensor. Coborîrea dură mult timp. Cînd ascensorul se opri în dreptul unui perete de culoare albă, pe capul robotului apărură o pată fosforescentă. Perețele se retrase lateral și venusienii pășiră pe un culoar lung, asfaltat cu bitum galben. De-a lungul culoarului, pe ambele părți, erau uși numerotate. Deasupra ușilor ardeau becuri albe.

— Parcă ar fi un spital, murmură Dih.

— Chiar asta și este, se grăbi robotul să confirme.

În timp ce înaintau, văzură cîteva uși deschizîndu-se și niște oameni mici de statură intrînd și ieșind.

— Aceștia sînt medici ? întrebă Mag.

— Nu, răspunse Sino, sînt infirmierii. Medicii sînt tot niște roboți.

— Cum, strigă Dih roșcovanul, oamenii sînt subordonați unor mașini ?

Sino rîse cu poftă și numai după aceea își dădu în vileag supărarea :

— Uîți cu cine vorbești, băiete ?

— A... nu, se fîstici Dih, dîndu-și seama că, într-un fel, îl jignise pe însoțitorul lor.

Dar, departe de a se fi potolit, Sino continuă :

— Uîți că tu, om, ești la dispoziția mea, iar eu nu sînt altceva decît o mașină ? Aici, pe planeta asta,

și lucrurile și întâmplările au luat o cale străină celei firești, din ziua în care...

Și din nou interveni acel hîrîit al vocii robotului, iar micii venusieni nu putură afla nici de data asta cînd s-au petrecut niște lucruri ieșite din comun și mai ales din ce pricină.

Ajunseră la capătul culoarului și omul-robot împinse o ușă care se deschise imediat. Un vaiet prelung, ce părea să iasă din piepturile a sute de ființe omenești, izbi auzul noilor sosiți.

Încăperea părea enormă, dacă judecai după ecoul îndepărtat al vaietelor, dar de văzut nu se vedea nimic.

— Luați aminte ! mîrii robotul. În curînd se va aprinde lumina și veți fi martorii unui trist spectacol ; veți vedea oameni cărora nu le lipsește nici hrana, nici îmbrăcămintea și nici confortul, dar cu toate astea sînt triști. Datoria voastră va fi aceea de a-i înveseli...

— Care este pricina tristeții lor ? se încumetă Dih să întrebe.

Sino se arată foarte supărat :

— Am spus că datoria voastră e să-i înveseliți.

— Bine, bine, interveni Mag în apărarea colegului său, dar, ca să putem face tot ceea ce ne ceri, trebuie să cunoaștem pricina care i-a adus pe acești nefericiți într-o asemenea situație. Îți spun asta pentru că noi nu sîntem niște bufoni, preciză el pe un ton categoric și privi spre Vala, dar acesta nu reacționează în nici un fel.

Drept răspuns, omul-robot îngîină o melodie și de-ndată o lumină de un verde deschis inundă locul în care îi purtase pe venusieni ; era o încăpere imensă, cu pereții vopsiți cenușiu, cu mobile cenușii. Din loc în loc se vedeau paturi și scaune, toate avînd

rotile. Pe paturi și pe scaune stăteau oameni de diferite vîrste, care se văitau ori gemeau. Se vede că lumina nu le făcea bine, pentru că de-ndată ce se aprinse din piepturile acelor nefericiți izbucni un răcnet de durere. Apoi se așternu o liniște deplină. Pacienții se uitau cu nespusă curiozitate, dar și îngrijorați, la noii sosiți. Fețele lor erau pline de zbîrcituri, iar culoarea pielii părea de-a dreptul întu-necată.

— Dar copii nu sînt ? întrebă Mag, într-un tîrziu.

— Ba da, murmură Sino și porni pe culoarul central, de-a lungul căruia se întindeau paturile. Atîta doar, că au îmbătrînit brusc, în ziua aceea cînd...

Și iar se curmă vorba robotului.

„Mereu amintește de ziua aceea, gîndiră micii parașutiști, dar de fiecare dată nu-și duce ideea pînă la capăt. Ce s-o fi petrecut în *ziua aceea* ?”

— Sino, continuă Mag, cum îi vom deosebi pe copii ?

— Ei sînt mai înalți decît părinții lor ; mult mai înalți.

— Și nu părăsesc niciodată această încăpere ?

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că nu doresc, preciză robotul.

— Or avea ei vreun motiv, șopti roșcovanul.

— Bine-nțeleș, se tem cu toții.

— Cum așa ?

— Din ziua aceea, prinse Sino să explice, dar următoarele sale cuvinte nu mai avură nici o legătură cu începutul frazei.

Merseră vreme de cîteva minute, pînă cînd ajunseră în dreptul unui grilaj.

— Aici este camera în care veți găsi tot ce vă trebuie, îi asigură robotul și, dînd grilajul în lături, le făcu semn să treacă dincolo de el.

Noua încăpere era spațioasă, bine luminată într-un albastru odihnitor, iar mobilele frumoase, lăcuite proaspăt.

— Puteți ieși de-aici oricînd, îi asigură Sino. Vă puteți plimba prin luminișul în care a rămas cosmobuzul vostru. Dealtfel, pentru tot ceea ce veți avea de comunicat, Vala va folosi stația voastră.

Urmă un scurt fragment muzical și Sino plecă de lîngă ei. Apoi, de-ndată ce robotul dispăru la capătul culoarului, instructorul micilor venusieni răsuci cheia în broasca grilajului și le făcu semn să treacă la masă.

— Prietene Vala, izbucni Mag, sînt foarte îngrijorat de aventura asta.

Pilotul rîse și își ridică umerii, indiferent.

— Cine știe cîtă vreme vom fi nevoiți să rămînem aici, în captivitate, se arată un alt copil și mai neliniștit.

Același gest de totală nepăsare fu răspunsul lui Vala.

— Ar trebui să comunicăm acasă ce ni s-a întîmplat. Poate că n-ar fi rău să cerem ajutor, se tîngui Dih.

De data asta, instructorul veni spre copil ridicînd pumnii amenințător și le strigă :

— Nu care cumva să îndrăzniți asta !

Toți se retraseră speriați din fața lui ; singurul care rămase pe loc, pîrînd că dorea să-l înfrunte, fu Dih.

— Prietene Vala, murmură el, după o vreme. Poți fi sigur că îți vom da ascultare, dar, dacă nu

ți-am spune cât sîntem de îngrijorați, n-am fi cu totul și cu totul sinceri, așa cum ne-ai învățat.

— Eu ? Nu v-am învățat nimic. Niciodată, nimic !...

— Poate că ești prea obosit și din pricina asta ai uitat. Poate din pricina celor prin care ai trecut...

— Nu sînt obosit și n-am avut ce uita.

— Cum, tu, care pari s-o cunoști destul de bine pe aceea care ne-a adus aici, nu vezi că ne vrea răul ? izbucni Mag.

— Nu...

— Atunci pentru ce atîtea taine ? Pentru ce nu ne-a invitat, așa cum au făcut-o cei de pe Terra ? Sau măcar să ne fi explicat rostul aducerii noastre aici...

— Sino v-a explicat : trebuie să alungați tristețea oamenilor din acest spital.

— Vala ! strigă roșcovanul, ce-i de-acasă...

Dar un pumn zdravăn curmă fraza lui Dih. Ni-meni nu s-ar fi așteptat la una ca asta.

— Aici e casa noastră, tună Vala. Să-ți intre bine-n cap asta ! N-am avut și nici nu vom avea altă casă.

— Nu se poate ! izbucniră indignați ceilalți, doar noi venim dintr-o altă lume ; planeta noastră e Venus, și nu asta, despre care nici măcar n-am auzit vorbindu-se. Măcar atîta trebuie să ținem minte !

De data aceasta reacția lui Vala fu cu totul și cu totul diferită de cea de mai înainte ; locul furiei îl luă o nedumerire teribilă, amestecată cu disperare. Începu să-și privească elevii cu spaimă, de parcă vorbele lor i-ar fi prevestit o mare primejdie, apoi se agăță de Mag, implorîndu-l :

— Ajută-mă ! Poate că tu... voi aveți dreptate, dar eu nu țin minte să mai fi cunoscut vreun alt loc decât acesta.

— Cum ? se arată surprins Dih, nici măcar de Ru-Ru nu-ți amintești ?

Instructorul își clătină capul în semn de negare.

— Vedeți voi, murmură el într-un târziu, cu mine se petrece ceva ciudat. Da, da, cât se poate de ciudat... Nici despre altă planetă nu-mi amintesc, dar nici aceasta, pe care ne găsim acum, nu-mi este prea familiară. Iată, dacă m-ați întreba câți locuitori are, despre întinderea și avuțiile ei ori preocupările oamenilor, nu v-aș putea răspunde nimic. Pricepeți ? Absolut nimic ! mai gemu el și se lăsă pradă unui plîns de copil.

La vederea unui atît de neașteptat spectacol, elevii săi prinseră a-l încuraja și sfîrșiră spunîndu-i că vor cere ajutor de pe Venus. Desigur, instructorul lor suferise un șoc puternic atunci, la căderea cu parașuta.

Vala redevni furios și, supus doctoriței care-i făcuse captivi, îi muștră brutal pe copii, amenințîndu-i. După aceea se întinse pe un pat și adormi îndată.

Vreme de aproape o oră, micii parașutiști venusieni tăcură privindu-se speriați. Apoi, Dih cel roșcovan le făcu semn lui Mag și altor doi băieți să se apropie și le șopti :

— Va trebui să ne strecurăm binișor din încăperea asta ; ceilalți să rămînă pe loc și să ne vestească dacă instructorul se trezește.

— Ce gînduri ai ? întrebă Mag.

— Cu orice preț doresc să ne salvăm și, pentru asta, e nevoie să emitem un mesaj celor de-acasă.

Unul dintre parașutiști zîmbi și Dih se grăbi să-l întrebe care era rostul ironiei sale.

— Îți închipui că stația de radio a cosmobuzului nostru poate comunica cu Venus ?

— Atunci vom cere ajutor prietenilor noștri de pe Terra.

— Da. Poate că poziția în care ne aflăm e favorabilă unei comunicări cu pămînteni.

Fără să-și dea seama, roșcovanul ghicise unica lor posibilitate de salvare ; desigur, tulburările comunicațiilor păreau să fie generale, dar Ogio Lar avea nevoie de comunicare cu reședința ei de pe Terra, pentru că acolo își instalase un mare rezervor de Masser, energie cu ajutorul căreia spera să-și vadă încununată setea de putere, dominînd întreg universul, după bunul ei plac.

De asemenea, cînd se găsea pe Terra, bătrîna comunica la anumite intervale cu Olena, fie pentru a se informa asupra mersului experiențelor sale cu cei internați în spitalul subteran, fie pentru a da unele indicații.

Așadar, Dih n-avea decît să-și încerce norocul și mai ales să insiste.

În cea de-a treia zi de cînd dispăruseră venusienii, îngrijorarea celor din Turnul de control al marelui Cosmodrom Terra 1 avea să fie dublată de niște semnale radio pe care unul dintre colaboratorii inginerului Gavaș le interceptase. Succesiunea sunetelor părea să însemne un mesaj, dar slaba lor intensitate făcea aproape cu neputință înțelegerea vreunui sens. O vreme, oamenii ascultară tăcuți și încordați, dar după aceea se grăbiră să folosească niște mari amplificatoare cu ajutorul cărora semnalele deveniră mai puternice și mai clare. Apelul captat de către radiofoniștii Turnului de control de pe Terra suna astfel :

„S.O.S. Ajuns pe o planetă necunoscută. I se spune Olena. Animale și plante uriașe. Vala și-a pierdut memoria.“

— E limpede ce s-a întîmplat cu micii venusieni, murmură doctorul inginer Gavaș, dar, pentru a-i putea ajuta, trebuie să localizăm poziția acelei planete care lor le este necunoscută. Răspundeți apelului și, cînd vor emite din nou, stabiliți distanța și direcția din care sosește apelul !

Calculatorii puseră aparatele în funcție, în timp ce radiofoniștii comunicau celor rătăciți :

„Recepționat apelul vostru. Aici Terra 1. Continuați să emiteți, pentru că numai astfel vom putea stabili locul în care v-ați rătăcit !“

Chemarea venusienilor se repetă, dar de data asta atît de slab, încît abia se putu auzi doar atît :

„Nu putem folosi stația radio... Pericol. Revenim mâine. Perturbări pe toate frecvențele.”

— Radiolocatorul nostru este neputincios, preciză Gavaș. Va trebui să apelăm la Institutul de astrofizică ; acolo se află un puternic radiotelescop gravitațional. Numai cu ajutorul lui va fi posibilă stabilirea coordonatelor acelei planete, aflată în cine știe ce parte a cosmosului.

Inginerul își îndemnă colaboratorii să rămână pe recepție, urmărind fără întrerupere aceeași lungime de undă, iar el se îndreaptă spre ascensorul care avea să-l coboare cele șaiszeci de etaje ale Turnului. Dar, când ajunsese pe aleea care lega înaltul edificiu cu pistele, se întâlni cu Cilă, cel mai mic dintre parașutiști ce se întrecuseră cu venusienii.

Fără să-l salute măcar, băiatul îl întrebă :

— Păreți foarte îngrijorat... Nu cumva ați primit vești proaste despre prietenii noștri venusieni ?

Gavaș ridică din umeri, așa cum fac oamenii când nu doresc să mărturisească ceva, dar nici nu pot minți.

— Citesc o mare îngrijorare pe chipul dumneavoastră, insistă micul Cilă. Desigur că știți ceva... În sfârșit, iertați-mă că vă plictisesc, dar cred că avem și noi dreptul să știm ce s-a petrecut cu ei. Sînt prietenii noștri.

„Cred că altă soluție nu există ca să pot scăpa din încurcătura asta, decît să-i spun adevărul”, își zise inginerul, și, pe un ton ce voia să micșoreze pericolul în care se găseau cei dispăruți, răspunse :

— Ei bine, pare-se că s-au cam rătăcit...

Micul său interlocutor făcu un pas înapoi și, fără a-și ascunde minia, șopti grav :

— Și dumneavoastră puteți spune asta cu atîta indiferență ? Dacă noi ne-am afla într-o asemenea situație, ați mai fi în stare să zîmbiți ?

Celălalt clătină din cap și zîmbetul i se transformă într-o grimasă de durere, iar băiatul pricepu că adevărata stare a omului de dinaintea lui nu era indiferența, ci îngrijorarea. Își pironi privirile în cele ale lui Gavaș și, întinzîndu-i mîna, murmură :

— Vă rog să mă iertați.

— Hai cu mine, fu răspunsul inginerului și-l trase în automobilul ce-l aștepta. Apoi, cu toate că Cilă nu mai întrebuse nimic, îi explică pe de-a-ntregul cele aflate precum și ceea ce dorea și spera să afle cu ajutorul celor de la Institutul de astrofizică, spre care porniseră.

De-ndată ce părăsiră incinta marelui cosmodrom Terra 1, o mașină puternică se năpusti pe urmele lor ; era omul bătrînei doctorițe Ogio Lar, căreia Titus și Roxana îi încredințaseră, spre vindecare, pasărea-ciine, găsită cu cîteva zile mai înainte, cu o aripă perforată ca de glonț.

Omul care-i urmărea pe Gavaș și Cilă se numea Big și era un slujitor de credință al bătrînei care perturbase toate legăturile radio.

*

Apelul rătăciților nu se mai repetă, așa cum promisese și cum li se ceruse de către tehnicienii Turnului de control.

Minuitorii uriașului radiotelescop gravitațional intrară în alertă. Apucaseră să înregistreze toate detaliile de sunet și le transmisera fulgerător unui computer care dădu următorul rezultat :

„Coordonatele locului pe care se află sursa de emisie sînt : constelația Seda, planeta Olena, treizeci grade la est de Venus.“

Gavaș era fericit. Cel puțin știa acum precis unde se aflau micii prieteni și încercă să spere că într-o săptămînă pămîntenii puteau, nu numai s-ajungă pe Olena, dar să-i și ducă pe rătăciții venusieni acasă la ei. Porni împreună cu Cilă, care nu se despărțise de el, spre cosmodrom și informă pe comandant în legătură cu datele aflate.

Comandantul ordonă formarea unui echipaj „tare“.

Fură aleși doi dintre cei mai încercați cosmonauți, un medic și unul dintre tinerii parașutiști, Silviu Bora, cel mai vîrstnic membru al echipei condusă de George Rovăn. Mai mult, Silviu era singurul dintre colegii săi care mai zburase în cosmos — și nu o dată, ci de patru ori. Gavaș socotea că trimiterea unuia dintre cei mai tineri parașutiști într-o astfel de expediție primejdioasă își avea justificarea morală în faptul că prietenii lor de pe Venus trebuiau să vadă printre salvatori și pe unul de seama lor. „Doar procedînd astfel, își spuse inginerul, pilda solidarității universale, la școala aspră a primejdiei, va găsi ecou în sufletele copiilor de pretutindeni.“

Bietul Cilă nu mai putea de ciudă că nu fusese el ales. Era atît de supărat încît își pierduse cumpătul gîndindu-se la clipa în care avea să vadă echipajul de salvare decolînd spre Olena. Așadar, îl părăsi pe inginer de-ndată ce îl aduse cu automobilul chiar lîngă cortul în care fusese cantonat și porni agale de-a lungul uneia dintre piste.

La început Cilă nici nu știa încotro se-ndreaptă, dar freamătul talazurilor îl făcu să-și dea seama că apucase drumul spre mare ; se apropie de țărm și

își lăsa privirile să hoinărească pe întinsul nesfârșit al apelor.

Marea părea destul de liniștită. Undeva, la orizont, își făcură apariția câteva nave vopsite în culorile curcubeului și mugetul sirenelor atrase un stol mare de pescăruși. Erau niște ambarcațiuni cu turiști, iar păsările mării știind că de-acolo aveau să primească câte ceva de mâncare se-ndreptară spre acele nave. Cilă petrecu câteva clipe urmărind zborul planat al pescărușilor și cercurile largi pe care le descriau în aer ; iubea pescărușii, ca dealtfel toate viețuitoarele pământului, atît de mult încît ar fi fost în stare să elibereze dintr-o cușcă pe cea mai crudă fiară, riscîndu-și chiar viața, de dragul libertății ei. Într-un tîrziu, cînd dansul lor grațios, alcătuit din volte și lupinguri, luă sfîrșit și cînd se convinse că pescărușii au ajuns cu bine la linia vapoarelor, băiatul se lăsa iar pradă durerii pricinuite de neselecționarea lui printre membrii echipajului care urma să pornească în ajutorul prietenilor de pe Venus. Pînă și lumina din amiaza începutului de toamnă îl îndurera.

După o vreme un zgomot ce părea că se apropie se suprapuse clipocitului apei și atenția lui Cilă fu atrasă într-o altă direcție. Scrută depărtările și, nu după multă vreme, văzu o mică ambarcațiune care se apropia de locul unde se afla el. Privi atent pînă cînd putu desluși însemnele, apoi mare îi fu mirarea, dîndu-și seama că micul vas nu era altul decît „Ursul carpatin“, care aparținea prietenilor săi Titus și Roxana. Se scurseră astfel câteva minute, la capătul cărora „Ursul“ acostă la cîțiva zeci de metri înaintea lui.

— Cilă ! strigă veselă Roxana, care desigur îl observase cu multă vreme înainte, prin binoclul ce-l purta atârnat de gît.

Cel chemat făcu un gest cu mîna în semn de salut, dar chipul său exprima o asemenea suferință, încît Titus se grăbi să lase ancora și apoi să pornească înot spre el. Fata îl urmă și, cînd cei doi prieteni ajunseră lîngă micul parașutist, nu întîrziară să-și mărturisească îngrijorarea :

— Pari să fi trecut printr-o grea încercare, din care încă nu ți-ai revenit...

Cum nu dorea să mărturisească adevărata pricină a gravei sale nemulțumiri, Cilă răspunse pe un ton nu prea sigur :

— A, ce-a fost a trecut... Probabil vorbiți despre cele petrecute duminică, în ziua concursului, cînd ne-am întrecut cu parașutiștii de pe Venus.

Roxana și Titus se priviră cu oarecare nedumelire.

— Știi, am vrut să venim pe la tine, să ne povestești ce s-a întîmplat, zise Titus, pentru că la televizor, imediat după lansarea venusianului, s-a înterupt emisiunea. Crainicul a anunțat că, intervenind unele condiții neprielnice, concursul s-a încheiat deocamdată și că se va reveni cu amănunte la timpul potrivit. Chiar a doua zi am vrut să trecem pe la tine, după ce aveam să terminăm niște experiențe cu balonul nostru meteorologic, dar pe drum am întîlnit o vietate în mare primejdie, și... din cauza asta n-am mai ajuns, explică Titus.

— Chiar așa, murmură, lă rîndul ei, Roxana.

Dar micul parașutist părea să nu mai fi auzit vorbele fetei, iar aceasta văzu că Cilă se albise la față și buzele lui se mișcau fără să articuleze ceva de înțeles.

— Ce spui ? Ce vrei să spui ? se arată ea mirată.

— O vietate... o vietate în mare primejdie ?

Titus se mulțumi să confirme printr-o ușoară înclinare a capului.

— Om ? Animal ? Pasăre ? insistă Cilă.

Ceilalți doi se priviră lung, vrînd parcă să se întrebe dacă situația impunea divulgarea marelor taine.

— Are vreo importanță ? murmură fata.

— Da ! exclamă Cilă. Atunci, la mitingul acela, s-au produs două accidente.

— Doi morți ?

— Nu, omul s-a salvat, dar pasărea...

— Fii liniștit, îl asigură Titus, și pasărea trăiește.

Chipul micului parașutist se însenină brusc, tristețea lui de mai înainte spulberîndu-se ca prin farmec. Apoi întreabă :

— E teafără ?

— Nu tocmai, răspunse celălalt.

— Părea împușcată, interveni fata și se grăbi să-i explice : o aripă era perforată... ca de glonț.

— Împușcată ! murmură Cilă, întristîndu-se din nou.

— Asta a fost impresia noastră, dar după aceea ne-am dat seama că nu era nici o urmă de glonț. Cu toate astea, aripa ei era perforată de parcă ar fi fost străpunsă de un proiectil ; în jurul rănii...

Fraza lui Titus fu curmată de intervenția neașteptată a parașutistului :

— În jurul rănii, mai exact în jurul orificiului produs de o misterioasă perforare, se afla negreală de fum și miros de carne arsă.

— Întocmai, confirmă Roxana și nu întîrzie să-l întrebe : Dar tu de unde știi toate astea ?

Cilă ezită cîțva timp, dar sfîrși prin a povesti prietenilor săi cele petrecute cu parașuta lui Vala, instructorul copiilor sosiți de pe Venus spre a se întrece cu ei.

— Va să zică, parașuta venusianului a fost găurită în același fel ca și aripa lui Ru-Ru ! încheie Cilă.

— Ai cunoscut-o ? întreabă fata.

— De bună seamă, o asigură parașutistul, explicîndu-i că pasărea aceea era un fel de ciîne păzitor al lui Vala.

Urmă o lungă pauză, timp în care cei trei prieteni păreau că își urmăresc unul altuia gîndurile.

— Tit ! se interesă Cilă, într-un tîrziu, spune-mi cum ați ajutat-o voi pe Ru-Ru ?

Titus trase cu coada ochiului spre Roxana și mărturisi doar că au scos-o din groapa pe care pasărea și-o săpase singură, apoi au dus-o într-un loc sigur, unde va avea o foarte bună îngrijire.

— Și unde se află acuma Ru-Ru ?

Ceilalți doi se priviră lung și nu-i răspunseră.

— Bine, dar după ce se va vindeca, sper că n-aveți de gînd s-o opriți, mai spuse parașutistul, vrînd să obțină o cît de mică asigurare că biata pasăre va reveni lîngă stăpînul ei. Se gîndea că poate ar fi posibil să le-o trimită venusienilor cu expediția ce urma să plece.

Fata îl bătu pe umăr și-l încredință că nici prin minte nu le-ar trece o asemenea faptă. De asemenea, îl asigură că pentru ea și Titus nu ar fi bucurie mai mare decît aceea ca, după vindecare, Ru-Ru să-și regăsească stăpînul, mai ales că, fiind de pe altă planetă, condițiile climaterice de pe Terra nu i-ar prii vreme mai îndelungată. Deocamdată însă, preciză ea, era netransportabilă. Și Cilă să nu spună

încă nimic despre ea, nimănui, să fie lăsat în pace medicul specialist la care au dus-o, s-o poată trata în liniște.

Apoi, pentru că Cilă nu reacționa în nici un fel, Titus consideră că prietenul lor întârzia să-și manifeste încrederea în spusele Roxanei și socoti de datoră lui să insiste, dar micul parașutist părea că urmărește cu totul și cu totul alte gânduri.

— Hei ! îl strigă fata, încercînd să-l facă atent.

Drept răspuns, Cilă se-ntoarse brusc spre ei și-i privi cu luare-aminte, de parcă ar fi vrut să se încredințeze pe deplin că le putea împărtăși o mare taină. Cei doi pricepură că tăcerea prietenului lor fusese pricinuită de o cauză foarte importantă și chibzuia dacă era potrivit să le-o mărturisească sau nu.

— Jurați să nu afle nimeni ceea ce vă voi spune?

— Jurăm ! răspunseră Titus și Roxana, deodată.

Parașutistul îi mai țintui o dată cu privirea și, după ce își umflă pieptul cu aer, așa cum face omul înaintea unui mare efort, murmură :

— Ei bine, aflați că prietenii noștri de pe Venus n-au ajuns acasă.

— Dar unde ? se arătară ceilalți îngrijorați.

— S-au rătăcit.

— De unde știi asta ?

— Chiar de la ei ; au comunicat că se află pe o planetă despre care nici n-au auzit.

— Tii ! exclamă Roxana, lucrul care-ar trebui făcut cel mai degrabă ar fi identificarea acelei planete.

— S-a făcut ! răspunse grav Cilă.

— Și cum se numește planeta ? întrebă Titus, dornic să afle date cît mai multe și cît mai exacte.

Cilă oftă prelung și, după un timp, răspunse bîguind :

— N-am reținut...

— Roxi, eu cred că una și aceeași mîină neprietenască a produs toate întîmplările astea ciudate și nefericite, spuse Titus.

— Chiar și rătăcirea venusienilor ? se arată neîncrezător Cilă.

— Da, preciză însoțitorul Roxanei.

Gîndul că venusienii se puteau afla în captivitatea cuiva capabil să pună în primejdie viața unui om și să rănească o pasăre îl făcu pe Cilă să se sperie cu-adevărat și din pricina asta deveni incapabil să mai schimbe fie măcar o singură vorbă cu prietenii săi. Abia cînd soarele începu să apună, micul parașutist își dădu seama că rămăsese singur, acolo, pe mal.

Dinspre mare începea să se simtă briza răcoroasă. Se ridică și porni înapoi spre cortul de cantonament, sperînd să întîlnească pe vreunul dintre colegii săi de parașutism și, cum nu văzu pe nimeni, apucă spre liziera de pomi ce mărginea cosmodromul. Cînd ajunsese acolo, auzi un foșnet de frunze care nu părea să fi fost stîrnit de freamătul crengilor animate de vînt, ci, mai degrabă, de pașii cuiva care aleargă, depărtîndu-se. Mai ascultă cîteva clipe și, după ce foșnetul încetă, Cilă se avîntă în desișul pădurii, dar fără nici un rezultat. Cu toate că strădania lui părea să rămînă neîncununată de succes, micul parașutist continuă să stea la pîndă, cu auzul și privirile încordate. Într-un tîrziu, cînd se hotări să părăsească locul în care se pitise, zări siluetele a doi copii care alergau spre el și se hotări să le iasă în cale, gata să-i ajute, pentru că păreau tare speriați.

Fugarii se aflau acuma la mai puțin de o sută de metri înaintea lui, și Cilă văzu cum un bărbat în toată firea se năpustește pe urmele lor. Urmăritorul era Big, omul bătrînei Ogio Lar, cel care se ținuse după inginerul Gavaș și Cilă, în drum spre Institutul de astrofizică, dar micul parașutist n-avea de unde să știe, pentru că atunci nu-l luase în seamă.

Curînd, copiii ajunseră în dreptul boschetului în care Cilă stătea la pîndă. Atunci el le strigă șoptit :

— Pst ! Veniți aici !

Cei doi se-ntoarseră cu fața în direcția din care se auzise strigătul și, spre marea lui surprindere, băiatul văzu că lingă el se aflau Roxana și Titus.

— Eu sînt, Cilă ! le șopti el și abia atunci salvatorii lui Ru-Ru prinseră curaj și se avîntară în deșiul boschetului.

— Mulțumim, bînguiră cei doi.

— Sînteți urmăriți, probabil din cauza asta fugeați.

— Da, încuviință fata, doream să scăpăm de omul acela. Se ține după noi chiar din clipa în care am debarcat la cheiul 109, și de-atunci a trecut aproape o oră.

— Cam de cînd v-ați despărțit de mine, murmură Cilă, înfiorîndu-se la gîndul că poate chiar el fusese pricina urmăririi prietenilor săi.

O vreme, toți trei rămaseră tăcuți, așteptînd ivirea urmăritorului, dar acela părea atît de năucit de cînd cei doi copii dispăruseră, încît, după o lungă ezitare, porni într-o direcție opusă celei în care se afla boschetul, iar copiii nu-i putură vedea chipul.

*

Seara, cînd întunericul și liniștea se așternură deasupra împrejurimilor cosmodromului, bătrîna

doctoriță Ogio Lar afla de la Big că salvatorii lui Ru-Ru erau prieteni cu băiatul care-l însoțise pe Gavaș la uriașul radiotelescop gravitațional.

Bătrîna nu știa că vizita lui Gavaș la Institutul de astrofizică avusese drept urmare organizarea unei expediții de salvare pe Olena, pentru că lipsise de-acasă tocmai în timp ce captivii venusieni izbucniseră să comunice cu Terra, și ea nu interceptase convorbirea.

După o vreme însă, un alt gînd o neliniști : salvatorii lui Ru-Ru ar fi putut divulga totuși faptul că i-au încredințat ei pasărea rănită, iar cei care îi caută pe venusienii dispăruți puteau face o legătură între aceste două întîmplări. Ei bine, un asemenea gînd o înspăimîntă într-atîta, încît coborî imediat în laboratorul ei misterios ; întrerupse perturbările comunicațiilor și stabili legătura prin radio cu Sino, robotul însărcinat cu paza micilor captivi. Cînd paznicul-robot răspunse apelului său, Ogio îl întrebă :

— Sino, ce se petrece cu musafirii noștri ?

— Totul e în ordine. Mîine e zi de odihnă, dar de poimîine vor începe programul de cunoaștere a olenilor.

Bătrîna închise brusc aparatul și răsufală ușurată. Răspunsul sigur al lui Sino păru s-o liniștească oarecum. Totuși, ceva îi părea în neregulă și, din pricina asta, se gîndi că ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi dus ea însăși, fie chiar și pentru cîteva minute, să verifice situația de pe planeta pe care o socotea doar de ea știută. Îl concedie pe Big, atrăgîndu-i atenția să nu-i slăbească din ochi pe Cilă și Gavaș. Apoi porni spre micul ei cosmodrom. Printr-o simplă apăsare de buton, aparatul electronic de siguranță prinse a cînta un fragment dintr-o melodie anume și, în cîteva secunde, acoperișul pistei fu în-

lăturat. Atunci, Ogio se urcă într-unul din cele două microcosmobuze (de numai două locuri, fiecare), făcu un rapid control al aparaturii de bord și-al comenziilor, după care, aproape fără zgomot, demară puternic și se lansa spre înaltul cerului. În patruzeci și opt de ore avea să revină pe Terra.

*

Se întunecase de-a binelea cînd Roxana, Titus și Cilă se așezară dinaintea televizorului, nerăbdători să afle noi cunoștințe despre fenomenele naturale care urmau să fie discutate în seara aceea de către un vestit profesor și micii săi elevi, pasionați naturaliști, chimiști și fizicieni.

Dar, cum pînă la începerea emisiunii mai erau cîteva minute, copiii prinseră a se făli cu ceea ce știau ori aflaseră în ultima vreme despre ploaia artificială; tocmai acesta era subiectul discuției ce urma să aibă loc în cuprinsul emisiunii anunțate.

În sfîrșit, crainicul, copil și el, comunică : „Peste cîteva sceunde veți fi martorii unei interesante discuții între cunoscutul profesor Mareș și elevii săi. Tema disputei — *Ploaia artificială la îndemîna oricui*.

Urmă un fond muzical pe care, treptat, îl înlocui un răpăit asemănător stropilor de ploaie căzînd pe acoperiș. Apăru imaginea profesorului înconjurat de micii săi discipoli și discuția prinse a se înfirișa neînchipuit de aprig, chiar de la început. După mai bine de o jumătate de oră, vreme în care Mareș făcu și un istoric al încercărilor omului pentru obținerea ploii artificiale, unul dintre cursanți începu să dezvolte teoria folosirii Laserului. Dorind să se facă bine înțeles, discipolul profesorului Mareș explică

pentru copiii de vîrsta lui, și mai ales pentru cei mai mici ori mai neștiutori decît el, că Laser înseamnă energie luminoasă sub formă fonică, cu ajutorul căreia industria a făcut uriașe progrese în cele mai diferite sectoare. Astfel, marile întreprinderi foloseau Laserul în combinație cu bioxidul de carbon la tăierea unor table foarte groase, dîndu-le diferite forme și dimensiuni, la forajul în mine, ori pentru zăcămintele petrolifere, și în multe alte activități oamenii nu se mai puteau lipsi de acea miraculoasă energie de pe urma căreia se realizau mari economii și performanțe. Toate acestea erau spuse de cursantul lui Mareș, cu scopul de a combate teoria unui coleg al său care, cu cîteva minute mai înainte, susținea că modalitatea cea mai eficientă și ieftină pentru producerea ploii artificiale ar fi fost împușcarea norilor cu niște obuze care să conțină iodură de argint.

— De ce n-am împușcat norii cu raze Laser ? se încăpățîna un altul să-și susțină punctul de vedere și, spre a-și convinge auditoriul, se repezi la tablă, făcînd un sumar calcul din care reieșea clar că teoria apărută de el era superioară.

— Gîndește-te bine, interveni cel mai tînăr cursant, dojenindu-și colegul. Această energie este, poate, prea puternică și te poți trezi că, sub acțiunea ei, norii — în loc să se transforme în ploaie — ajung pe pămînt sub formă de zăpadă ori grindină.

Titus și Roxana tresăriră la auzul ultimului cuvînt, dar n-avură vreme decît să schimbe o privire, pentru că băiatul care susținea folosirea Laserului se grăbi să-i răspundă celui ce-l combătea :

— Mă mir că încă n-ai aflat un lucru elementar : fie că împuști norii cu obuze conținînd iodură de argint, fie că faci operația asta cu Laser, riscul

e același, dar în nici un caz din pricina metodei. Așadar, să ții minte că vaporii de apă produși prin împușcarea norilor, în orice fel, pot ajunge pe scoarța Terrei sub formă de zăpadă sau grindină numai dacă, în căderea lor, întâlnesc straturi de aer foarte... foarte reci. Pricepi ? mai întreabă acela și chicoti ironic.

Titus și Roxana nu mai fură în stare să urmărească restul emisiunii, mintea lor fiind preocupată numai și numai de amintirea grindinei întâlnite în acea livadă prin care trecuseră cu Ru-Ru, în drum spre casa doctoriței Ogio Lar.

După o vreme, Cilă, văzându-i absenți și cu gândurile aiurea, socoti că prietenilor săi li se făcuse somn și-i părăsi.

De-ndată ce rămaseră singuri, Roxana începu să recapituleze întâmplările pe care emisiunea științifică de la televizor părea să le fi lămurit.

— Titus, murmură fata, grindina aceea, pe o porțiune foarte mică... perforarea parașutei, cum și a aripei lui Ru-Ru, despre care Cilă ne-a spus că se afla în imediata apropiere a venusienilor, toate astea... nu crezi că s-au produs datorită unei împușcături cu Laser ?

Băiatul îngină ceva de neînțeles, nevenindu-i parcă să creadă că toate acele împrejurări stranii căpătaseră dintr-o dată răspuns. Abia într-un târziu fu în stare să șoptească atât de încet, încât Roxana îl auzi cu greu :

— Știi... îți spuneam eu că rana din aripa lui Ru-Ru părea să fi fost pricinuită de un proiectil.

— Da, țin minte.

— Formidabil ! exclamă el, orificiul era perfect rotund, dar mirosul de carne arsă m-a derutat complet.

— Despre arsură vorbea și Cilă, cînd ne-a povestit cum a căzut venusianul ; zicea că parașuta lui fusese găurită, iar în jurul orificiului produs văzuse negreală și fum.

— Și grindina... grindina aceea, cînd temperatura aerului era de plus 17—18 grade ! ? Roxi, va să zică, toate aceste împrejurări se datorează aceleiași pricini !

— Dar, mai ales, aceleiași mîini criminale !

Tăcură vreme îndelungată, fiecare părăind să chibzuiască atent la felul cum ar putea să afle cine anume primejduise viața unui oaspete al Terrei și rănise grav o pasăre atît de blîndă și devotată cum era Ru-Ru. Apoi, fără să rostească un cuvînt, Titus se ridică de pe scaun și plecă.

Pe stradă, de cum păși dincolo de pragul casei în care locuia prietena lui, băiatul observă că cineva i-a și luat urma ; era Big, omul lui Ogio. Astfel, neobositul Big văzu că băiatul nu se ducea acasă la el, ci de-a dreptul la vila doctoriței Lar.

Locuința era cufundată în întuneric, iar Titus se temu să sune, gîndind că poate bătrîna se culcase. Nu dorea s-o supere cu nimic, fiindcă se purtase frumos cu bolnava Ru-Ru, așa că celelalte ciudățenii ale doctoriței, care-i pusese pe gînduri, le dădu uitării. Voia doar să-i spună că pentru el acum lucrurile se limpeziseră ; rana lui Ru-Ru fusese produsă prin folosirea Laserului, ca dealtfel și ploaia artificială. Era sigur că aceste informații o vor ajuta pe Ogio să vindece cît mai repede pasărea-cîine, cunoscînd pricina accidentării ei. Pe de o parte, Titus se bucură că lucrurile se limpeziseră, dar, pe de altă parte, se simțea teribil de mîhnit, pentru că își dădea seama cît de puține lucruri știa. Mai mult, această nemulțumire se datora și faptului că din vina lui nu înțe-

lesese în ce fel s-a produs grindina pe o porțiune atât de mică și într-o vreme când temperatura aerului n-ar fi permis acest fenomen. Da, numai din vina lui, pentru că și la școală li se vorbise despre asemenea fenomene, dar el nu le dăduse atenția cuvenită. Acuma însă se simțea mîndru de cele învățate și dorea ca bătrîna doctoriță să folosească din plin explicațiile lui în tratamentul aplicat lui Ru-Ru. O vreme, se foi prin fața peluzei cu gazon de culoare galbenă, neîndrăznind nici să sune, dar nici să sară dincolo de gardul viu, alcătuit din niște tufe care abia atingeau un metru.

De la oarecare distanță, Big îl urmărea încordat.

Într-un tîrziu, omul doctoriței văzu cum băiatul apucă mînerul soneriei și trage.

Un sunet melodios umplu văzduhul ce părea confundat pentru totdeauna în liniștea acelei frumoase nopți de toamnă. Ecoul se pierdu repede, înfundîndu-se în desișul pomilor care împrejmuiau vila. Apoi tăcerea se reaşternu, iar Titus rămase într-o atitudine de încremenire ; din casă nu răzbătea nici un semn care să arate că cineva luase act de prezența lui acolo. Ferestrele continuau să rămînă întunecoase și să reflecte lumina lunii care se oglindea în ele. Titus ridică din nou mîna și apucă mînerul soneriei, dar rămase nemișcat mult timp, neîndrăznind parcă să repete apelul către bătrîna Lar. Pe urmă se hotărî și trase ; sunetul melodios se făcu din nou auzit, de data asta mai puternic și cu o durată mult mai mare. Numai că bătrîna doctoriță Lar n-avea să răspundă, pentru că plecase pe Olena, spre a se încredința cu proprii săi ochi că totul e în perfectă ordine. Cînd ecoul sunetului se pierdu, Titus spuse că n-avea rost să mai insiste și vru să pornească spre casă, dar un geamăt îndepărtat îl făcu

să rămână pe loc. O vreme, ascultă încordat, însă zgomotul care-l oprise nu se mai repetă. Băiatul socoti că auzul l-o fi înșelat și din nou se hotărî să se desprindă din acel loc. Porni cu pas măsurat spre micul gard de tufe care mărginea casa lui Ogio Lar și, cînd abia străbătuse cinci-șase metri, geamătul străbătu iarăși noaptea. De data asta părea un chelălăit amestecat cu strigăt de ajutor. Apoi, după numai cîteva clipe, geamătul se repetă cu o intensitate mai mare de parcă făptura aflată în primejdie ar fi dorit să indice unui eventual trecător chiar și direcția în care se afla.

La auzul deznădăjduitei chemări, Big, la numai cîțiva pași de Titus, fu atît de tulburat că era gata-gata să-și trădeze prezența, în ciuda întunericii. Se avîntă spre treptele terasei, dar mișcările lui prea violente produsă un foșnet puternic, încît Titus se întoarse brusc către locul pe care următorul său abia îl părăsise. În clipa aceea, Big ajunsese lîngă un copac foarte gros, și se lipi de tulpina lui, izbutind să-l deruteze pe băiat.

Filfiitul aripilor unei păsări de noapte se auzi deasupra capului lui Titus, iar acesta socoti că foșnetul de mai înainte tot de vreo pasăre fusese produs.

Din depărtare răzbăteau strigătele agitate ale pescărușilor și salvatorul lui Ru-Ru crezu că vestesc furtună. Apoi își aminti că ultimul buletin meteorologic transmis la televizor anunțase „mare liniștită, vreme frumoasă“. Așadar, nici vorbă de furtună ori hulă de fund. Atunci ? Se strădui să găsească un răspuns la ciudata manifestare a pescărușilor, pentru că strigătele lor deveneau din ce în ce mai stridente și păreau că se apropie din ce în ce mai mult. Într-un tîrziu își spuse că or fi sosit ambarcațiuni noi

În vreuna dintre dănele portului, dar gîndul acesta n-avea să dureze prea multă vreme, pentru că strigătele încetară brusc. Urmă o lungă perioadă de liniște și băiatul se așază la marginea unei tufe, vrînd să folosească răgazul pentru a chibzui cît mai bine și a afla adevăratul răspuns la cele petrecute pînă atunci.

Luna, care fusese acoperită de un nor, tocmai își părăsea ascunzătoarea, iar lumina ei palidă căzu peste gazonul de culoare galbenă.

Acel geamăt, în care se amesteca strigătul de ajutor cu un chelălăit de suferință, se auzi iar. Și în aceeași clipă agitația și strigătele pescărușilor reîncepură, ca la un semn. Atunci, Titus își explică adevărata pricină a ciudatului fel în care pescărușii se manifestaseră mai înainte, ca și acum. Va să zică, păsările cerului și ale mării erau tulburate din pricina acelui geamăt. Să fi fost oare o alarmă ? Era vreun pescăruș în primejdie ? Poate... Dar geamătul de durere nu părea să fie al unuia dintre ai lor. Nu... era mult mai puternic... În sfîrșit, ce importanță putea avea faptul că nu un pescăruș se găsea într-o grea încercare ? Asemenea prejudecăți le aveau doar unii oameni din alte secole, își răspunse Titus și apoi murmură cu durere : „Animalele și păsările erau mai bune și tot bune au rămas, dar omului i-a trebuit atîta vreme...”

Un fornăit îngrozitor, urmat de un vaiet puternic, sfîșiară văzduhul și Titus se cutremură la gîndul că asemenea strigăte nu scotea decît pasărea-cîine Ru-Ru. În clipele ce urmară, un filfiit dens de aripi se apropie și, curînd, gazonul galben avea să-și piardă strălucirea pe care i-o dăduseră razele lunii. De-ndată ce ajunseră însă deasupra vilei doctoriței Ogio, păsările încetară să mai scoată fie și cel mai

neînsemnat zgomot. Zburau aripă lângă aripă, ai-doma unei formații de luptă, gata pentru orice sacrificiu. După o vreme, filfiitul aripilor nu se mai auzi, dar păsările continuară să rămână în aer, planînd și descriind cercuri din ce în ce mai largi și mai aproape de pămînt. „Se vede că au renunțat să mai dea din aripi, tocmai pentru a descoperi orice zgomot care i-ar putea duce pe urmele ființei aflată la nevoie și căreia doresc să-i vină în ajutor“, își spuse Titus.

Vreme de cîteva minute liniștea care se așternuse părea să nu se mai sfîrșească, dar deodată un urlet sfișietor avea să declanșeze o reacție la care micul binefăcător al păsării-cîine nici n-ar fi îndrăznit să se gîndească. Unul dintre pescăruși se desprinsese din cercul care părea o horă a durerii, se înalță cît putu de sus și, de-acolo, din înaltul cerului, se năpusti spre aripa stîngă a vilei, izbind cu ciocul și încercînd să sfișie acoperișul cu ghearele. Ceilalți pescăruși continuau să se rotească, planînd deasupra casei și pârînd a nu lua în seamă încercările disperate ale însinguratului salvator. Dar curînd Titus avea să-și dea seama că nu era vorba de o atitudine pasivă. Cei ce continuau să se rotească făceau ceva foarte important, și anume asigurau desfășurarea, în liniște și fără primejdii, a misiunii celui ce se avîntase primul spre Ru-Ru. Zborul pescărușilor deveni dintr-o dată rapid, iar cercul lor se lărgi și se înalță de parcă ar fi simțit o primejdie și se grăbeau s-o descopere.

Titus își spuse că păsările se pregăteau să părăsească împrejurimile vilei bătrînei Ogio.

Dar un strigăt scurt al pescărușului care se străduia să fărîme acoperișul casei făcu pe toți ceilalți să strîngă hora protectoare și să vină atît de jos, în-

cît băiatul se simți înfrigurat din pricina curentului de aer stîrnit de zborul păsărilor. Cel de pe acoperiș se ridică alăturîndu-se grupului care iar luă mare înălțime și desfăcu cercul atît de mult, încît, de data asta, Titus nu mai avu nici o îndoială că pescărușii se vor îndrepta spre mare.

Luna răzbătea printre crengile pomilor și făcea ca umbrele lor să pară o armată de răufăcători, pîndind din toate ungherele, gata să răpună orice suflare. Din depărtare se auzea clipocitul valurilor, iar dinspre miazăzi apăreau, contrar așteptărilor, nori mari, care amenințau să cufunde totul în întuneric. Pescărușii se îndreptară spre întinsul apelor, scoțînd strigăte puternice.

Toate acestea avură darul să-l înfricoșeze pe bietul Titus, dar gîndul că el era singurul care-i putea veni în ajutor lui Ru-Ru, în acele clipe, birui teama. Astfel, prinse a înainta spre vilă străbătînd gazonul de culoare galbenă, în pas alergător. După ce urcă treptele de la intrarea principală, se aruncă cu toată puterea asupra ușii care, spre surprinderea lui, se deschise larg. O clipă fu ispitit să creadă că doctorița se trezise din somn, din pricina ciocăniturilor puternice ale pescărușului care încercase să ajungă la Ru-Ru prin acoperiș. Apoi un strigăt sfișietor îl făcu să se retragă din fața ușii, ba chiar să coboare două trepte. Recunoscî strigătul păsării-ciîne, dar intui că nu era o chemare în ajutor, ci mai degrabă o prevenire în legătură cu un pericol grav și imediat.

Big, care se tîrîse între timp pînă la un loc anume, manevrase un mecanism ascuns în gazon și deschisese ușa vilei pentru a-l ispiți să intre. Văzînd că băiatul se retrage, se năpusti pe urmele lui, dar din neatenție piciorul său drept căzu pradă unei cap-

cană bine camuflată de vecinătatea unei tufe de flori.

La strigătul de durere al omului, Titus tresări, alergă într-acolo și, fără să scoată o vorbă, se apucă să cerceteze pricina suferinței lui Big.

— Ia lanterna asta, îl îndemnă următorul aflat acum în captivitate.

Titus îi luminează fața.

— Piciorul ! Piciorul drept ! abia mai putu șopti bărbatul, gîtit de durere. Pe urmă izbuti să adauge : Mergi zece pași spre partea stîngă a terasei și atinge pilonul susținător al balustradei.

Titus împlini rugămintea lui Big fără nici o ezitare, și omul lui Ogio fu eliberat din strînsoarea capcanei în care călcase.

Abia după ce bezna care se așternuse înghiți pînă și pe ultimul pescăruș, Big dădu semne că ar vrea să spună ceva.

— Cine ești ? Vorbește ! îl îndemnă Titus, dar agresorul lui părea să-și fi pierdut graiul. De ce te-ai năpustit pe urmele mele ? Ce ai cu mine ?

Într-un tîrziu, cel întrebât murmură :

— N-am vrut să-ți pricinuiesc nici un rău, ci doar să te fac să nu mai vii pe-aici.

— Dar eu sînt o cunoștință a doctoriței Ogio Lar, stăpîna acestei vile. Dumneata cine ești ?

— Big, așa mă cheamă și sînt paznicul casei.

— N-aveai decît să mă faci atent, să discuți omește cu mine. Doar nu ți-am făcut nici un rău.

Celălalt își acoperi fața cu palmele, părăind rușinat de purtarea lui, iar Titus, impresionat de remușcarea omului, îl mîngîie.

Atunci se produse ceva cu totul neașteptat : Big începu să plîngă, icnind și cutremurîndu-se tot.

— De ce plîngi ? se arată mîhnit băiatul.

Big se ridică în genunchi și, cu un glas care abia putea fi auzit, bîigui :

— Și eu am un băiat, cam de vîrsta ta...

— E aici... în casa asta ? I s-a întîmplat ceva ?

Big suspină trist și recăzu pe pămînt.

— Nu... E departe, foarte departe și nu știu dacă vreodată mă voi mai întîlni cu el...

Titus îl mîngîie din nou și-l sili să-și întoarcă fața.

— Nu înțeleg cine ar putea împiedica un părinte să-și revadă fiul. Și cum bătrînul se încăpățîna într-o ciudată tăcere, copilul bîigui o unică explicație, socotită de el posibilă : Poate că e vorba despre o neînțelegere între dumneavoastră și el. Apoi adăugă hotărît : Dar oricare ar fi cauza el este dator să facă primul pas. Uite, dacă vrei, îi scriu eu.

Big oftă din adîncul ființei sale și reîncepu acel plîns ciudat, pînă cînd băiatul, impresionat dar și nemulțumit de slăbiciunea omului, spuse cu oarecare duritate :

— Dați-mi adresa !

— Nu...

— Vă va scrie.

— Nu poate... nu va putea...

— Cine-l împiedică ?

Agresorul de mai înainte se ridică brusc de jos și strigă pe un ton care trăda, pur și simplu, groaza :

— Depărtarea ! Pricepi ? Depărtarea ! Și prinse a se clătina pe picioare.

Titus se apropie de el, îl apucă de o mînă și murmură :

— Dar sîntem în anul 2101 și distanțele nu mai au nici o importanță. Chiar dacă s-ar găsi pe altă planetă, și tot ai putea ajunge la fiul dumitale.

— Asta ar însemna să-i primejduiesc viața, răspunse Big și apoi, sperîindu-se de ceea ce spusese,

desigur, necontrolat, adăugă : Iată ce face supărarea !
Vezi bine... am început să spun prostii...

Dar Titus își dădu seama că Big începuse să facă o mărturisire pe care însă n-o dusesse pînă la capăt. Și nu din pricina supărării, ci de frică. Băiatului îi era cît se poate de limpede acum că omul doctoriței Ogio Lar se temea cumplit de ceva ori de cineva anume, care amenința existența copilului său. Dar cine era acela ? Ce urmărea cu această amenințare ? Unde se afla și care erau mijloacele sale de luptă ? Iată întrebări cărora doar îndureratul părinte le-ar fi putut da un răspuns. Frica, însă, acel ciudat sentiment care poate pune stăpînire chiar și pe un om puternic, cum era Big, părea să facă cu neputință aflarea adevăratului motiv pentru care el nu se arăta dispus la nici un fel de mărturisire.

Titus, deși contrariat de atitudinea lui Big, se strădui să-l înțeleagă. Într-un tîrziu, își spuse că trebuie să se folosească de puțina prietenie pe care fostul urmăritor i-o arătase și-l rugă în șoaptă :

— Știi, și eu am un necaz, dar, spre deosebire de dumneata, am să ți-l mărturisesc. Ai să mă ajuți ?

Celălalt își desprinsese mîna dintr-a băiatului și făcu un pas înapoi.

— Să te ajut ? Eu ? se arată el surprins din caleafară. Mai poți avea încredere în mine ?

Vorbise cu atîta durere și sinceritate în glas, că Titus fu puternic impresionat. Se apropie de el și-i grăi deschis :

— Mi-ai spus că dumneata ești paznicul acestei case...

— Mdaa, se arată Big șovăitor. Îi venea din ce în ce mai greu să-l mintă.

— Așadar, lucrezi aici ? caută Titus să se asigure încă o dată.

— Intocmai, confirmă bărbatul, cu mai multă convingere.

— Atunci știi că eu și prietena mea am adus o pasăre-cîine la doctorița Ogio.

Din nou, Big se retrase cu un pas și, după un mare efort, izbuti să bîiguie :

— Nu... adică da... știu, mi-a spus... dar... dar eu, eu n-am văzut-o.

— Ei bine, spune-i doctoriței că mă aflu aici și că am venit s-o iau acasă pe Ru-Ru.

Un strigăt ascuțit, asemănător unui disperat chelălăit amestecat cu o puternică fornăială, brăzdă liniștea nopții.

„Desigur, își spuse Titus, am vorbit prea tare și Ru-Ru m-a auzit sau... și mai rău, fără să mă fi auzit, strigă de durere sau cere ajutor.“

— Auzi ? Auzi cum urlă de durere ?

Big se mulțumi doar să-și încline capul, în semn că auzise, dar nu se arătă dispus să intervină ori să-l ajute pe Titus în vreun fel.

— Ți-am cerut doar să mă anunți doctoriței, îi reaminti băiatul.

Bărbatul își acoperi fața pentru a doua oară, fie în semn de rușine, fie drept răspuns, în sensul totali sale neputințe.

Văzînd purtarea celui pe care îl scăpase, Titus se lăsă descurajat pe gazonul galben. Apoi, cînd Big se așeză alături, băiatul insistă :

— Dacă nu mă anunți dumneata, cel puțin lasă-mă să intru : am văzut bine că ușa de la intrarea principală se deschisese, dar... tocmai atunci, dumneata te-ai năpustit pe urma mea și asta m-a împiedicat.

Pretinsul paznic gemu din pricina unei dureri numai de el știută și nu răspunse. Cu toate astea, co-

pilul nu se descurajă, ci își continuă insistențele, convins fiind că, pînă în cele din urmă, omul se va îndura, dacă nu de el, măcar de Ru-Ru.

— Ascultă-mă, te rog, nu-i așa că doctorița e în casă ?

Nici de data asta nu primi nici un răspuns.

— Dar ușa mi-a fost deschisă de cineva care se afla înăuntrul vilei, mai spuse băiatul și căută privirea celui care se încăpățina să tacă.

În clipa cînd ochii lui Big îi întîlniră pe cei ai lui Titus, răspunsul veni cu iuțeala fulgerului :

— Nu, băiete, eu am deschis ușa. Și, spre a-l convinge de buna lui credință, declanșă mecanismul de care se servise mai înainte să-și fi prins piciorul în capcană. După cîteva secunde, Titus putea vedea cum ușa (acuma închisă) se redeschidea și, fericit, îl imploră :

— Uite, cu-atît mai lesne e pentru dumneata să mă conduci la Ogio. Mă cunoaște, da, și pe mine și pe prietena mea. Ne-a invitat chiar în laboratorul acela de la subsol. O să se bucure, crede-mă !

— Ogio Lar nu este acasă.

— Cum așa ? se arătă Titus neîncrezător. Infirmă cum e, nu s-o fi dus prea departe cu căruciorul acela pe roțile.

Big zîmbi amar și murmură ca pentru el :

— Ei, dacă ar fi plecat cu căruciorul...

Băiatul simți că un val de sînge îi năvălește în creier și se clătină. Singurul gînd care-l stăpînea în acea clipă era să pătrundă în vilă și să vadă dacă cele două cosmobuze erau la locul lor. Omul doctoriței îl cuprinsese în brațe, iar el, cu toate că începea să-și revină, se prefăcu a nu se mai putea ține deloc pe picioare. Atunci Big îl săltă pe umeri și-l duse înăun-

trul vilei, așezându-l pe un fotoliu la numai câțiva metri de ușă.

— Să nu te miști de-aici, că dăm amîndoi de bucluc, auzi ?

Titus nu făcu nici un semn că ar fi auzit porunca aceea care mai degrabă era o rugămintă.

— Am să-ți aduc apă și ceva reconfortant, mai spuse „paznicul“. Apoi să pleci cît mai degrabă. Și să nu mai pui piciorul aici nici tu, nici prietenii tăi. Să nu suflați o vorbă nimănui. Altminteri, stăpîna s-ar face foc și pară. Nu-i cunoașteți puterea. Ar fi în stare să distrugă întreaga omenire.

De-a dreptul uluit de cele auzite, Titus încercă să mai întrebe ceva, dar Big, căruia acum îi părea rău că vorbise prea mult, îi făcu semn să tacă și dispăru din încăpăre.

De îndată ce se simți nesupravegheat, băiatul se furișă pe lîngă peretele imensului hol în care se afla și porni spre fund, unde, după o draperie, se găsea primul laborator ; acolo o consultase Ogio pe Ru-Ru și tot de acolo, ținea bine minte, coborîseră cu încăpăre cu tot, în sala creierilor electronici. Titus își amintea perfect culoarul lateral, dincolo de care se afla micul cosmodrom al doctoriței. Își zise că trebuie să ajungă în acel loc și să se convingă de plecarea lui Ogio. Spusele lui Big îl îngroziseră.

Din depărtare începură să se audă strigătele pășării-cîine.

Titus prinse s-alerge. Curînd ajunse la capătul holului unde peretele se termina cu o draperie. Pătrunse în camera din spatele catifelei și, în beznă, se împiedică de un obiect care prinse a se rostogoli. După cîteva clipe, încăpărea fu inundată de o lumină violetă, iar băiatul putu să-și dea seama că obiectul de care se împiedicase nu era altceva decît

căruciorul pe roțile al bătrînei doctorițe Ogio Lar. Își aduse aminte de tabloul cu comenzi atașat celui jalnic, dar și miraculos vehicul, care urca și cobora pe scări, aprindea și stingea lumini, deschidea ori închidea pereți sau cobora și ridica încăperile, cu tot ce se afla în ele.

Cînd Big apărură în pragul camerei, Titus tocmai se urca pe căruciorul doctoriței, privind cu multă luare-aminte butoanele și manetele tabloului atașat lîngă roata din partea dreaptă.

— Coboară ! strigă disperat bărbatul. Altminteri se va produce o mare nenorocire.

Oarecum intimidat de spaima cumplită pe care o trăda glasul lui Big, băiatul se prefăcu a nu-i da ascultare și, ridicînd o mîină ca și cînd s-ar fi pregătit să manevreze un dispozitiv, întrebă :

— Despre ce fel de nenorocire vorbești ?

Atunci, bărbatul ingenunche dinaintea lui și-l imploră :

— Nu-mi pasă de mine, dar ai milă de copilul meu.

Așadar, Big ar fi putut plăti pentru că-l adusese pe Titus acolo, cu primejduirea vieții copilului său. „O fi ostatecul doctoriței“, își spuse Titus și, în ciuda milei ce-l cuprinsese pentru nefericitul părinte, vru să afle ce ticăloșie se ascundea în spatele celui tîrg impus de bătrîină.

— Ce i se poate întîmpla copilului dumitale ?

— Va fi acoperit de grindină sau...

Un zgomet asurzitor curmă fraza lui Big. Din partea stîngă a camerei, un paznic robot înainta cu pași mici spre el.

— Apasă butonul verde ! strigă bărbatul, gîtit de spaimă.

Fără să ezite nici o secundă, Titus împlini cerința lui Big și, în clipa următoare, se trezi catapultat dincolo de zidurile înfricoșătoare și misterioasei vile a doctoriței Ogio Lar.

Afară, aerul mirosea a pământ reavăn, a pește și sare. Vîntul dinspre mare anima crengile pomilor care împrejmuiau acea casă a groazei, iar luna se lupta cu norii, strecurînd firave raze, dornică parcă să lumineze, cît de cît, calea băiatului spre casă.

În dimineața zilei care urmăveau să se petreacă o sumedenie de întâmplări, care mai de care mai ciudată și înfricoșătoare. Astfel, pe la orele șase, când doctorul inginer Gavaș prelua schimbul de zi în Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1, doi dintre radiofoniști făcură un semn prin care cereau liniște absolută. Ceilalți membri pricepură că se recepționa un mesaj deosebit de important, dar mai ales foarte greu de interceptat, datorită atât slabei intensități cu care ajungeau sunetele, cât și perturbărilor care se mențineau pe mai toate lungimile de unde.

— În sfârșit, micii venusieni ! exclamă în șoaptă unul dintre radiofoniștii care se aflau pe recepție.

— Au descoperit un pămîntean... un băiat... murmură celălalt. Au mai comunicat și altceva înainte, dar n-am putut recepționa nimic clar.

Gavaș făcu un pas spre cel care anunța îngrijorătoare vestea în legătură cu micul cetățean al Terrei, dar omul cu căștile la urechi ridică brusc un braț în semn de „tăcere !” și inginerul încremeni într-o atitudine de acrobat, cu un picior în aer. Apoi, când radiofoniștii abandonară căștile, neliniștea lui Gavaș se manifestă din plin : se avîntă către cei doi și, cu un glas care tremura de emoție, îngăimă :

— Cine-i băiatul ? Ați aflat ?

— Bic... Big... sau Bih... Le-am cerut venusienilor să repete numele, dar de fiecare dată l-au transmis cu altă terminație.

— Numele complet ! ceru inginerul.

— Atît ! preciză cel de la prima masă.

— Ba au mai adăugat și „junior“, își completă celălalt radiofonist colegul.

— De unde este acest Bic sau Big ?

Oamenii ridicară din umeri, neavînd ce să răspundă, iar Gavaș continuă întrebările, sperînd să capete unele date care să servească la reușita primei expediții spre planeta Olena, care trebuia să pornească chiar în dimineața aceea.

— Și cum a ajuns acolo ?

— Ei, cum ! Cu siguranță... a fost dus de un cosmobuz, spuse un radist mai bătrîn. Important ar fi să știm de cînd se află acolo și, mai ales, cine și pentru ce l-a dus, mai adăugă cel care îl ironizase pe inginer. Dar Gavaș, departe de a se fi supărat de atitudinea subordonatului său, îi dădu dreptate și, adresîndu-se din nou celor doi radiofoniști, îi întrebă :

— Ați auzit ?

— Mda, făcu cel de la a doua masă de recepție, numai că venusienii și-au întrerupt emisia tocmai cînd voiau să precizeze unele date.

— Totuși, interveni colegul acestuia, au apucat să spună că Bih sau Bic, cum l-o fi chemînd pe micul pămîntean, a fost dus cu sila pe acea planetă și lor li s-a părut că ar fi ținut acolo drept ostatec.

La auzul acestei vești, inginerul vorbi plin de indignare :

— Asemenea fapte neomenеști, după știința mea, nu s-au mai întîmplat de mult, de cînd oamenii s-au legat pentru prietenie și ajutor, de cînd tunurile au fost topite și din ele s-au născut cuptoare de pîine și rachete, de cînd urei i-a luat locul dragostea, iar minciunei, adevărul. Cine? Cine și de ce să fi făcut asta? Apoi, prăbușit în durere, inginerul gemu : Rușine !

Mare rușine pentru omenirea anului 2101, că un copil a fost luat ostatec ! Rușine nouă, tuturor, că tristețea a revenit pe planeta noastră ! Cu toții sîntem vinovați ! strigă el deznădăjduit.

După o vreme, unul dintre membrii echipei șopti:

— Poate că și micii venusieni au avut aceeași soartă... Apoi se ridică brusc de pe scaunul său și se repezi spre ecranul radar pe care apăruse o lumină verzuie ce cobora cu o viteză fantastică.

— Cosmonavă din direcția extraterestră ! anunță radistul.

Din cîțiva pași, Gavaș ajunse în fața ecranului radar. Ceilalți îl urmară.

— Racordați imaginea la ecranele televizoarelor și la tablourile de calcul ale computerelor. Stabiliți mărimea navei, tipul, direcția și viteza ! dădu dispoziții inginerul.

Cîteva manete ridicate sau coborîte, un comutator răsucit, patru butoane apăsate cu înfrigurare, și pe ecranele televizoarelor din Turn apărură imaginea fidelă a unei mici cosmonave care se îndrepta spre Terra cu viteza de 306 000 km pe oră.

— Este a vreunui om de știință, spuse un tehnician.

— Chiar așa, se arată de acord Gavaș. Părășiți supravegherea... Nu văd ce importanță ar avea.

Într-un colț al Turnului, Cilă, care ascultase totul, ardea de nerăbdare să-i revadă pe Titus și Roxana, pentru a le comunica ultimele noutăți, dar nu știa cum să se retragă tocmai în asemenea clipe de mare încordare. Abia cînd lucrul reintră în normal și fiecare om din echipa lui Gavaș se așeză la masa lui de lucru, micul parașutist se strecură binișor spre ascensorul de serviciu și la etajul patruzeci se opri să

telefoneze prietenilor săi care-l așteptau nerăbdători.



Cînd microcosmobuzul interceptat pe ecranele din Turnul marelui cosmodrom Terra 1 ateriză în spațele vilei cu gazon de culoare galbenă, Big își înțîmpină stăpîna cu teamă, neîndrăznind s-o privească în ochi.

Bătrîna doctoriță Ogio Lar își dădu seama de-ndată că ceva nu era în ordine și, fără să pregete multă vreme, îl întrebă :

— Ce s-a petrecut în lipsa mea ? pe un ton atît de autoritar, că bietul om se cutremură și nu fu în stare să-i mărturisească tot adevărul.

— Să vedeți, începu el cu glasul tremurat, aseară... din pricina lui Ru-Ru...

Ogio îl întrerupse brusc, făcînd un gest de nerăbdare :

— Vreau să aflu rezultatul urmăririlor tale.

— Întocmai, întocmai, se grăbi omul ei s-o înduplece. Chiar așa trebuia să încep.

— Ei bine ! ? tună doctorița.

Bietul om era atît de înfricoșat din pricina mîniei pe care o stîrnise necruțătoarei sale stăpîne, încît gîndurile i se amestecară, iar vorbele pe care abia izbutea să le rostească nu mai aveau nici o legătură. Dar, cum Ogio era nerăbdătoare să afle toate cele cîte se petrecuseră în lipsa ei, își schimbă dintr-o dată purtarea față de Big și, arătîndu-se prietenoasă din cale-afară, își îndulci glasul, scuzîndu-se :

— Ooo, bunul meu prieten, iartă-mi purtarea de mai înainte... Desigur... din pricina oboselii. Da, da, numai din cauza asta am fost, poate, prea dură.

Doar știi cât de mult țin la tine... Iată, după ce-mi vei da un raport cât mai complet asupra felului în care ți-ai îndeplinit misiunea... la rîndul meu îți voi da vești de la Big-junior. Și, spunînd asta, Ogio scoase dintr-un buzunar al bluzei sale o scrisoare, la vederea căreia următorul salvatorilor lui Ru-Ru, al lui Cilă și Gavaș făcu un pas înainte, întinzînd mîna. Nuu... șopti doctorița, ți-am spus doar că îți voi da scrisoarea de la fiul tău numai după ce mă vei informa în legătură cu cele aflate de tine.

Bărbatul se retrase și își plecă fruntea, semn că cerea iertare pentru nesocotirea condiției pusă de Ogio și se grăbi să înceapă.

— Doamnă, micul parașutist Cilă care l-a însoțit pe inginerul Gavaș la Institutul de Astro-fizică e bun prieten cu cei care v-au adus-o pe Ru-Ru.

— Mi-ai mai spus asta, mormăi bătrîna.

— I-a vizitat, la Roxana, de unde a plecat singur acasă. Mai tîrziu, Titus a părăsit locuința fetei, dar în loc să meargă la părinții săi, a venit aici.

— Ciudat ! exclamă doctorița. Și ce dorea ?

— Pe Ru-Ru, răspunse scurt Big.

— Cum s-a purtat ?

De data asta, omul făcu o lungă pauză, de parcă ar fi dorit să-și reamintească foarte exact fiecare gest și vorbă ale celui despre care avea să relateze. Într-un tîrziu, răspunse :

— L-am urmărit pas cu pas. S-a îndreptat spre vilă, a sunat de cîteva ori și, cu toate că nu primea nici un răspuns, continua să rămînă în fața ușii. Desigur, se grăbi el să precizeze, asta numai din pricina strigătelor și chelălăiturilor pe care pasărea-ciine le scotea din ce în ce mai puternic.

Ogio își înclină capul de cîteva ori în semn că era de acord cu explicația omului ei și-i făcu semn să

continue, agitînd scrisoarea adusă de pe Olena pe dinaintea nefericitului slujitor, vrînd astfel să-l constrîngă a-i spune adevărul pînă la capăt.

Dar, cum se întîmplă de cele mai multe ori cînd cineva se încumetă să silească un om la fapte care îl umilesc, oricît de puternic ar fi şantajul, lucrurile se pot întîmpla exact invers. Cu o prefăcută sinceritate şi pe tonul cel mai firesc cu putinţă, Big îşi continuă raportul :

— După multe insistenţe, Titus a început să bată cu pumnii în uşă, sperînd că poate... poate l-oţi auzi. Apoi, se vede că din cauza efortului, a încordării nervoase şi, cred eu, mai ales din pricina supărării că nu poate afla ce se petrece cu protejata lui, a început să facă cale-ntoarsă. Asta, însă, pînă la liziera de tufe protectoare unde... s-a prăbuşit. Grăbindu-se, s-a împiedicat, s-a lovit... şi şi-a pierdut cunoştinţa. Din clipa asta, continuă Big pe un ton foarte scăzut, cred că începe greşeala mea.

Bătrîna se apropie de el şi-l băt看 pe umăr încurajator :

— Spune, nu te sfii. Uite, am toată încrederea în tine. Şi, văzînd că omul ei continuă să rămînă mut, îi dădu scrisoarea pe care o adusese de la fiul lui. Citeşte-o ! îl îndemnă doctoriţa. Sînt convinsă că veştile în legătură cu perfecta sănătate a copilului tău o să te întărească şi ai să poţi continua povestirea celor păţite de tine cu băiatul acela.

Spre marea ei nedumerire, Big, în loc să se repeadă la veştile pe care fiul său i le scrisese pentru prima dată de cînd Ogio îl răpise şi-l transportase pe Olena, făcu un gest de refuz şi murmură :

— Nu, doamnă ! Vreau să merit această favoare, şi pentru asta... cred că este de datoria mea ca mai

întîi să vă informez asupra greșelii mele. Numai după aceea... veți hotărî...

— Bine... cum dorești, se arată ea indiferentă.

— Cum vă spuneam, reîncepu el, Titus s-a prăbușit la liziera tufelor protectoare. M-am apropiat de el, i-am făcut o atentă percheziție corporală și, cum i-am găsit într-unul din buzunare cîteva înscrisuri, am vrut să le citesc. Lumina lunii slăbise și scrisul era foarte mărunț. Atunci am apăsât trapa de siguranță, am deschis ușa principală și am dat buzna în casă. Dar, de-ndată ce am pătruns în bibliotecă — știți, n-am vrut să aprind lumina în holul mare, conform instrucțiunilor dumneavoastră — prin holul spre laborator, unde se află tabloul de siguranță... scaunul dumneavoastră... de care...

— Te-ai împiedicat ! exclamă Ogio pe un ton vesel și se porni pe rîs.

— Da, doamnă, murmură el, nevenindu-i să creadă că doctorița l-a crezut.

— Și te pomenești că robotul...

— Chiar așa, căută el să se arate înspăimîntat.

— Paznicul, paznicul robot ! chicoti vesel Ogio. Îmi închipui ce spaimă ai tras, mai spuse ea.

— Cum nu vă imaginați, doamnă.

— Sper că n-ai uitat de butonul verde.

— Tocmai, tocmai acela m-a salvat.

După ce se sătură de rîs, bătrîna mormăi pe un ton care nu ascundea disprețul față de slujitorul său :

— Big, ești un idiot. Apoi, chibzuind o vreme, adăugă : Dă-mi notițele acelea. Vreau să le văd.

În clipa aceea bărbatul simți cum îi fuge pămîntul de sub picioare, dar, cînd te zbați pentru o faptă bună, imaginația nu te părăsește niciodată. Ridică brațele în semn de neputință și preciză :

— După ce le-am citit, i le-am pus băiatului chiar în buzunarul din care i le luasem. Știți... erau niște însemnări în legătură cu un joc sportiv. Cred... cred că am procedat bine...

— Să zicem, se arată Ogio oarecum nemulțumită, dar ce s-a mai întâmplat cu băiatul acela ?

— O, l-am dus acasă.

— Te-a văzut ? Ți-a văzut chipul ? tună doctorița ca scoasă din minți.

Bărbatul făcu o mutră atîta de mirată, încît furia stăpînei sale se potoli ca prin farmec. Abia atunci îi răspunse :

— Era leșinat chiar și cînd l-am lăsat în curtea casei sale. Drept să vă spun, nici acum nu știu dacă și-a revenit, încercă el să glumească. Și-apoi, cînd s-o trezi din leșin, o să creadă că a visat urît... Sau că l-a găsit cineva acolo și l-a dus acasă...

Ogio zîmbi iar prietenos și, cu multă indulgență, îl întrebă :

— Astea sînt toate necazurile ?

Slujitorul înclină capul și rămase așa, așteptînd parcă o gravă sentință de condamnare.

— Hai, Big, citește scrisoarea de la băiatul tău.

Nefericitul părinte apucă bucata de hîrtie, dar nu putea desprinde nici măcar o literă, din pricina lacrimilor care-i înecaseră ochii de bucurie că izbutise să-l ocrotească pe Titus de răzbunarea nemiloasei sale stăpîne ; cine-și iubește cu-adevărat propriul copil, îi iubește — tot atît de adevărat — pe toți copiii.

— După ce vei citi scrisoarea, va trebui să reiei urmărirea celor trei prieteni, porunci doctorița.



De-ndată ce ajunse la Roxana, în fața casei, micul Cilă fu întâmpinat, chiar din șosea, de strigătul lui Titus !

— Am auzit că vii cu noutăți !

Cum tonul prietenului său trăda și îngrijorare, dar și o ușoară ironie, parașutistul se grăbi să-i răspundă cum se cuvenea :

— Ba nu, că-i avea tu niște vești mai teribile ca ale mele !

Celălalt chicoti batjocoritor, fiind sigur că ceea ce aflase și descoperise el n-avea pereche în lume.

Roxana, de la fereastra casei, îi chemă înăuntru tocmai la timp, pentru că la numai cîțiva zeci de metri apăruse Big.

— Te ascultăm, spuse fata, adresîndu-se lui Cilă.

Băiatul se așeză, fără prea mare zor, pe un fotoliu comod și făcu semn prietenilor lui să-i urmeze exemplul. Părea că nu se grăbește, dar făcea asta numai spre a le mări curiozitatea și, mai ales, spre a dobîndi atenția cuvenită comunicărilor pe care avea să le facă. Cînd fu sigur că atît Roxana cît și Titus ajunseseră la capătul răbdării, Cilă îi informă :

— Astăzi, la amiază, pornește expediția spre Olena.

Prietenii săi izbucniră în rîs :

— Dar asta știai și ieri !

— Adevărat, continuă micul parașutist, numai că ieri nu știam că pe planeta Olena se află un copil de pe Terra...

— Luat ostatec ! interveni Titus.

Cilă tresări, dar Roxana, neștiind despre ce anume vorbeau cei doi băieți, îl ironiză pe Titus :

— Ha, ha ! Te pomenești că știi și cum îl cheamă ! ?

— Chiar așa, spuse cel care venea de la Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1. Știi cum îl cheamă ?

— Da, veni răspunsul neașteptat de grav. Îl cheamă Big-junior.

Micul Cilă era într-atît de uimit că prietenul său știa mai multe chiar decît doctorul inginer Gavaș, încît nu putu să-și ascundă mirarea :

— Tit, cum de-ai aflat ? Cînd, unde ? se năpusti el cu o avalanșă de întrebări.

— E o poveste mai lungă... răspunse acesta evaziv, ferindu-se parcă să istorisească strania întîmplare prin care trecuse. Pe urmă, văzînd nemulțumirea parașutistului și, mai ales, îmbufnarea fetei, se porni pe mărturisiri.

La un moment dat, Cilă, care asculta povestea cu răsuflarea tăiată, îl întrerupse brusc :

— Cum arată acest slujitor al doctoriței Ogio Lar ?

Titus începu să-l descrie pe Big în cele mai mici amănunte, dar nu după multă vreme avu impresia că parașutistul nu-i mai dădea ascultare și, curmîndu-și prezentarea urmăritorului, strigă nemulțumit :

— Ce înseamnă asta ? Îmi ceri să-ți spun ceva și nici nu mă ascuți ! Curată batjocură !

Dar Cilă părea să nu-l fi auzit nici acum ; stătea la fereastră și privea absorbit afară, de după perdeaua groasă din stuf și melci. Cei doi prieteni se apropiară în liniște de el.

În stradă se afla un bărbat înalt și robust și lui Titus nu-i fu greu să-l recunoască pe Big.

— Acesta-i omul despre care v-am vorbit, murmură el.

Fără să țină seama de emoțiile prin care trecea prietenul său, Cilă îl luă peste picior :

— „Nefericitul părinte !“ se sili el să rîdă și nu întîrzie să-și verse năduful. Halal prieten ți-ai mai găsit !

— N-am spus că-mi este prieten, protestă Titus. Atîta doar, este un om necăjit. Și-apoi, de ce n-aș recunoaște, cu mine s-a purtat frumos, ba chiar... m-a salvat, catapultîndu-mă în afara acelei blestemate vile.

— Așa-i, interveni Roxana. Faptul că a riscat viața copilului său pentru a-l salva pe Titus dovedește că omul din stradă nu poate fi un ticălos.

De data asta Cilă izbucni de-a dreptul în rîs :

— Dacă-i atît de cumsecade, atunci ce mai caută aici ?

— L-o fi trimis stăpîna lui, bîigui Roxana.

— Bravo ! strigă Cilă. Dai semne că începi să judeci.

— Poate că... pur și simplu îl caută pe Titus, vrînd să-i comunice ceva anume.

— Din ce în ce mai logic.

— Ei bine, minte, prealuminată, răbufni ea, limpezește-ne tu gîndurile.

— Da, da, interveni Titus în ajutorul prietenei sale, ia să vedem ce-ai putea presupune.

Micul parașutist își părăsi postul de observare și, întorcîndu-se spre ceilalți doi, le strigă :

— Minți de vrăbiuțe ! Dacă Big ar fi dorit să-i spună ceva lui Titus, l-ar fi căutat la el acasă și nu l-ar fi așteptat pîndind locuința unei prietene la care urmăritul se află în vizită.

— Poate că doctorița vrea să se asigure că Titus păstrează, în continuare, secretul lui Ru-Ru și taina laboratoarelor bine ascunse, mai ales după ce omul ei de pază i-o fi istorisit vizita de azi-noapte a viteazului meu prieten.

— Chiar așa ! explode Titus, furios că de data asta avea de suportat și ironiile Roxanei, de parcă batjocura la care-l supunea Cilă nu i-ar fi fost de ajuns. Sint convins că Big n-ar fi în stare să-mi facă vreun rău decît... poate... dacă fiul său ar fi grav amenințat și eu aș fi prețul salvării lui. Să vă intre bine-n cap asta ! Numai dacă fiul său ar fi grav, foarte grav amenințat.

Parașutistul îl apucă de umeri și-l scutură puternic, de parcă ar fi vrut să-l oblige astfel la o maximă concentrare. Apoi, cînd păru încredințat că Titus abandonase orice alt gînd decît acela de a-i răspunde la o întrebare de o importanță capitală, spuse aproape în șoaptă :

— Tit, despre ce fel de amenințare ți-a vorbit omul lui Ogio ? Și, văzînd că acesta dă semne de nedumerire, Cilă se strădui să fie mai explicit : Bagă de seamă, trebuie să-ți amintești cît se poate de exact ! Ce primejdie l-ar putea amenința pe fiul lui Big ? În ce constă acea primejdie ?

Cel întrebant continuă să tacă o vreme, părăind că își adună toate puterile pentru a-și aminti cît mai bine mărturisirile urmăritorului. Apoi, într-un tîrziu, răspunse :

— Grindina ! Atît a spus. Țin bine minte : „Grindina“. Pe urmă m-a rugat să uit ori să nu-l divulg...

— Extraordinar ! strigă parașutistul. Îți dai seama că acest singur cuvînt explică totul ?

Încă adîncită în gînduri, Roxana bîigui :

— Așadar, crezi că arma care a rănit pe Ru-Ru și a găurit parașuta venusianului produce grindina ! ?

Micul Cilă se mulțumi doar să încline capul în semn de aprobare, de parcă entuziasmul descoperirii îi secătuisese toată energia.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să pricepem încă de ieri, cînd am ascultat lecția televizată despre ploaia artificială. Ne-am mulțumit doar cu explicarea producerii grindinei, dar n-am făcut nici o legătură între asta și arma ucigașă, mărturisi fata, cuprinsă de ciudă.

— Ba, eu am făcut. Și tocmai de aceea m-am dus acasă la Ogio Lar, crezînd că dezvăluindu-i pricina rănii lui Ru-Ru o va salva mai ușor și mai repede. Și cînd colo !... Big e convins că Ogio ar fi capabilă să nu-i mai aducă niciodată băiatul de pe planeta aceea îndepărtată. Acum, cînd totul ne-a devenit limpede, sînt convins de sinceritatea lui Big.

— Se poate, conveni Cilă, dar nu trebuie să uiți de prezența lui aici. Să știi că teama de Ogio l-a mînat iar împotriva noastră.

Titus se sili să rîdă :

— Ce tot spui ? „Împotriva noastră ?“ Nu, prietene, fii sigur că numai împotriva mea și... poate, spun poate, și împotriva Roxanei. În ceea ce te privește... fii liniștit. Pentru Ogio tu nu reprezînți nimic : nu i-ai dus-o pe Ru-Ru, nu i-ai vizitat laboratoarele... Dar dacă vei trîncăni despre cele aflate de la noi și bătrîna va prinde de veste, atunci te poți socoti la fel de primejduit ca și noi, iar pe Ru-Ru nu am mai revedea-o niciodată. Bagă de seamă, insistă Titus, bătrîna va nimici pe oricine se va amesteca în misterioasa ei activitate sau măcar i-o va dezvălui. Nu ne face să regretăm că am avut încredere în tine... așa cum și tu ai avut în noi.

Băiatul își curmă fraza, pentru că micul parașutist se smulse brusc de pe scaunul pe care abia se așezase și țîșni afară din casă.

O clipă, Roxana își privi prietenul cu reproș, crezînd că vorbele lui îl jigniseră pe Cilă, dar, cînd

ajunse lângă fereastră, nu se putu abține să nu strige cu glasul sugrumat de emoție și spaimă :

— Tit, Big a pornit pe urmele parașutistului !

— Nu i se va întâmpla nimic, o asigură el, pe un ton ironic. Big e convins că mă urmărește pe mine. Când o să-și dea seama că s-a înșelat, va abandona cursa și se va reîntoarce aici.

— Cilă avea dreptate. Toți trei sîntem urmăriți.

— Biata Ru-Ru, murmură Titus, pe ce mîini a încăput !

Fata începu să plîngă și, într-un tîrziu, spuse :

— Eu am să mă duc la Ogio Lar.

Băiatul se arată atît de înspăimîntat, încît Roxana izbucni, brusc, în rîs :

— Da, da, și nu numai atîta !

— Ce-ți mai trece prin minte ?

— Să-i propun un tîrg : eu mă predau lui Ogio, drept ostatec, pentru libertatea lui Ru-Ru !

*

Echipa inginerului Gavaș făcea ultimele pregătiri pentru lansarea expediției de salvare a venusienilor, cînd Cilă ajunse în marea sală a aparatelor de control și ghidaj din Turnul cosmodromului. După agitația care domnea, parașutistul își spuse că n-avea prea mult de așteptat pînă la plecarea celor selecționați, printre care se afla și colegul lui, Silviu Bora.

La un moment dat, întreaga sală se cufundă într-o liniște absolută, iar oamenii încremeniră fiecare în atitudinea în care fusese surprins.

Băiatul se strădui să găsească o explicație acelei stări ciudate ; fusese doar de atîtea ori acolo, în „împărăția lui Gavaș“, dar niciodată nu i se întâmplase

să-l apese tăcerea ori lipsa de acțiune a tehnicienilor și a mașinilor. Cîteva secunde, ochii săi rătăciră, căutînd aiurea ceva nedefinit. Apoi prinse a urmări privirile unui radist mai vîrstnic și își dădu seama că omul se uita, cu o fixitate demnă de cel mai perfect robot, la ceasornicul central. Văzu că și ceilalți membri ai echipei aveau aceeași preocupare, iar după mai puțin de un minut auzi glasul inginerului care ordona să i se comunice starea vremii, pînă în cele mai mici amănunte.

— Vîntul !

— Treizeci și unu de kilometri pe oră, răspunse un tînăr meteorolog, căruia abia îi răsăriseră cîteva tulleie de culoarea smoalei.

— Direcția ! ceru Gavaș să i se precizeze.

— NV la SE, se grăbi să adauge cel ce se făcuse vinovat de un răspuns incomplet și continuă : durată — 15-16 ore, înălțimea — opt kilometri ; proveniența — Norvegia.

— Mulțumesc. Pista 102 !

În megafoanele Turnului răsună glasul puternic al comandantului marelui cosmodrom Terra 1, Vlad Toican :

— Pista 102, liber la lansare. Starea perfectă. Utilajele funcționează, servanții — prezenți.

— Hangarul micro, Gama 5 !

— Terminat pregătirea cosmonavei Delfinul.

— Scoateți nava pe pista 102, ordonă Gavaș.

La remorca unui automobil de culoarea argintului, în care se aflau cei trei salvatori, Delfinul își făcu apariția pe pista 102.

Gavaș privi lung prin fereastra din dreapta mesei lui de comandă și, spre surprinderea celorlalți, încetă să mai dea vreun ordin, să ceară date în legătură cu siguranța lansării sau a zborului. Într-un

tîrziu se ridică și porni spre Cilă care, pînă atunci, credea că nimeni nu-l luase în seamă.

— Pari trist, îi spuse inginerul.

— Sînt, sînt chiar foarte trist, mărturisi băiatul și ochii începură să-i joace în lacrimi.

Șeful echipei îl mîngîie ușor pe creștet și-și relua locul la masa de comandă. Apoi îi făcu semn să se apropie de microfon.

— Vrei să le urezi drum-bun ?

Micul parașutist își lipi buzele de microfon și strigă cît putu de tare :

— Drum bun, Silviu Bora ! Drum bun tuturor ! Silviu, mă auzi ?

— Da, răspunse cel întrebat, numai că nu știu de unde vorbești.

— Mă găsesc aici, sus, în Turnul de control. Vreau să-ți spun că poți conta pe mine în orice situație te-ai afla.

— Mulțumesc, Cilă !

Impresionat de camaraderia și solidaritatea celor doi copii, inginerul îl așează pe micul parașutist alături de el și-și relua lucrul, ordonînd :

— Echipajul la navă !

Membrii echipajului adresa ră semne de salut celor din Turn, strînseră mîna comandantului marelui cosmodrom și prinseră a urca scara microcosmubuzului.

Urmară ultimele verificări ale comenzilor și cînd Delfinul anunță „Sîntem gata de zbor“, Gavaș răspunse :

— Aprob lansarea !

O lumină portocalie îi anunță pe servanți că trebuie să se retragă și oamenii se grăbiră spre hangar, spre a nu întîrzia nici măcar cu o secundă drumul

celor ce porneau în ajutorul celor de pe Olena. Apoi, o flacără verde și un fum de culoarea oțelului fură urmate de un răpăit puternic, iar după câteva clipe Delfinul se avîntă cu o viteză ce amenința parcă să despice cerul și, nu după multă vreme, se făcu nevăzut.

Patruzeci și șase de minute dură liniștea care se așternuse în Turnul de control cînd, deodată, unul dintre radiofoniști ridică un braț în semn că intercepta o comunicare importantă.

— Cablați la difuzoare ! porunci Gavaș.

Cîteva secunde, și glasul lui Silviu Bora se făcu auzit :

— Cred că am intrat într-o zonă de puternice furtuni solare.

Inginerul se repezi la microfonul radiofonistului și, cu glasul sugrumat de emoție, întrebă :

— De ce crezi asta ?

— Direcția ! strigă băiatul și legătura fu întreruptă de un rîs batjocoritor.

— Captați imaginea ! ceru șeful de tură.

Cilă văzu că bătrînul radist făcea eforturi disperate, dar fără nici cel mai mic rezultat. La fel, și radiofonistul se străduia din răputeri să refacă legătura cu Delfinul, dar tot fără succes.

Într-un tîrziu, pe unul dintre ecranele radar apăru o stelută albicioasă și toți socotiră că nu putea fi altceva decît semnalul emis de microcosmonava salvatorilor.

— Racord la ecran ! șopti Gavaș celui care avea misiunea să redea imaginea televizată a oricărei nave cosmice, interceptată cu ajutorul instalațiilor radar.

Și, neașteptat de repede, pe ecranul central apăru Delfinul, dar înaintînd atît de încet, încît tehnicienii

se speriară, gîndind la o accidentală pierdere de combustibil.

Un radiofonist anunță că salvatorii cereau explicații cu privire la ordi_nul de a schimba traseul. Cînd auzi o asemenea enormitate, șeful echipei preluă transmisia și comunică răspicat :

— Nu am dat nici o asemenea dispoziție. Ce se întîmplă cu voi ?

Și din nou, în loc de răspuns, se auzi rîsul de mai înainte.

— Vă arde de glumă, îi dojeni Gavaș, dar curînd avea să-și amintească faptul că același rîs îi mai răsunase și altădată în urechi. Dar cînd ? căută el să-și precizeze. Răspunsul nu întîrzie : atunci cînd Vala își făcuse apariția de după liziera de pomi ce mîrginea cosmodromul. Da, cu siguranță, atunci mai auzise el acel rîs straniu și obraznic. În clipa următoare se cutremură, gîndind că aceeași mîna care-l făcuse pe instructorul venusian să dispară și să apară într-un mod misterios putea opera și acuma. De ce făcea asta ? Dorea ca nimeni să nu vină în ajutorul venusienilor ? În ce scop ? „Nu, își spuse el într-un tîrziu, vrînd să se liniștească, nu s-a întîmplat nimic altceva decît o suprapunere fonică, o întîlnire întîmplătoare pe aceeași frecvență.“ Căuta astfel să-și facă curaj, dar imaginea microcosmonavei de pe ecranul televizorului părea să fi încremenit. Alergă spre ecran și suprapuse o placă cu linii și puncte de referință, dorind să stabilească exact la cît anume scăzuse viteza de înaintare. Abia atunci își dădu seama că Delfinul rămăsese într-un punct fix. Se strădui să-și mențină calmul, de teamă să nu-și aducă oamenii în stare de panică, dar mintea îi lucra febril. Se gîndea la acel potrivit laș care se menținea în anonimat, dar mai ales la forța

lui, care, desigur, folosea o energie mult superioară celor uzuale chiar și pentru anul 2101. După o vreme, cînd vălmășagul de gînduri și supoziții păreau să-i amenințe judecata, Gavaș strigă aproape involuntar :

— Masser !

Toți ceilalți se întoarseră spre el, nepricepînd mare lucru din enunțarea aceea lapidară.

— Ce vă holbați așa, de parcă n-ați mai fi auzit acest cuvînt ? Apoi repetă, precipitîndu-se : Masser ! Nimic altceva decît o energie electromagnetică ultraconcentrată pe care noi, pămîntenii, abia începem s-o exploatăm. Numai cu o astfel de energie au fost blocate comenzile navei venusienilor și ale Delfinului ! Astfel se explică posibilitatea unui ghidaj forțat, anularea și transmiterea de energie pentru orice cosmonavă atrasă mai întîi pe alt traseu de unde. Tot așa a fost posibilă și interferarea comunicărilor radio care se fac prin același canal pe care nava este captată. Cum de n-am înțeles din vreme ? Acum este limpede : venusienii au fost răpiți, nu s-au rătăcit.

— Băieții noștri vor împărtăși, poate, aceeași soartă ca și venusienii, murmură un operator de sunet.

— Asta numai dacă-i mai bocim multă vreme și Delfinul intră în sfera de atracție a altei planete.

— Dar ce credeți că s-ar mai putea face ?

Gavaș începu să măsoare marea sală a aparatorilor, cu privirile în dușumeaua din sticlă liliachie și murmurînd ceva de neînțeles.

După cîteva minute, bătrînul radist îi tăie calea și inginerul se opri brusc, făcînd o mutră de parcă l-ar fi trezit cineva din somn.

— Zic poate ceva năstrușnic... începu omul, sfios.

— Spune ! îl încurajă inginerul.

— Eu cred, continuă bătrînul pe un ton ceva mai sigur, că cei ce folosesc o asemenea energie au și un remediu pentru apărare...

Gavaș zîmbi :

— Sînt convins că au și nave protejate împotriva Masserului.

— Cum asta ? întrebă radistul.

— Simplu, astfel de vehicule sînt construite dintr-un aliaj la baza căruia se află wolfram antimagnetic. Dacă am fi știut...

În clipa următoare ușa care ducea la scara de serviciu se deschise și se închise fulgerător, iar cei din echipa turnului de control observară lipsa lui Cilă.

— Bietul copil ! exclamă un tehnician, se vede că nu l-au mai ținut nervii, auzind despre nenorocirile care-i pîndesc pe cei aflați la bordul Delfinului...

— Da' noi... noi n-avem nimic, vreau să spun... ceva, așa, ca un perete protector pe care să-l înălțăm între ai noștri și potrivnici ? continuă frămîntat radistul.

— Ingerul se grăbi să-i răspundă :

— M-am gîndit la asta. Peste cîteva minute vom lansa un microsatelit tip Wolfram antimagnetic, cu o viteză de rotație foarte mare. Iată zidul protector despre care vorbeai. În mai puțin de două ore, Delfinul va scăpa de sub influența acelei teribile forțe electromagnetice, iar noi îl vom readuce pe Terra, teleghidîndu-l.

Și Gavaș se îndreptă spre microfonul pupitrului său de comandă, ordonînd pregătiri în vederea lansării satelitului de protecție.

Cilă pornise în pas alergător spre casa lui Titus, căruia, mai înainte de orice, voia să-i comunice situația disperată a celor de la bordul Delfinului și apoi să-i expună propriul său plan de salvare.

Vîntul care venea dinspre mare începu să sufle atît de puternic, încît băiatului, cu toate că era bine antrenat, i se tăie răsuflarea. Începu să plouă. Fu nevoit să se oprească și, spre norocul său, nimeri chiar în dreptul rotondei care marca bifurcarea drumurilor. Rotonda era un fel de mare ciupercă din sticlă armată cu fibre sintetice și micul parașutist se bucură nespus de adăpostul găsit pentru că, nu după multă vreme, aveau să se producă niște trăsnete pe cît de asurzitoare, pe atît de primejdioase, mai ales dacă s-ar fi aflat sub vreun copac.

Șoseaua părea cu totul pustie, iar în mintea lui reveniră imaginile unor deșerturi a căror întindere părea de necuprins, așa cum văzuse pe lună, cu cîțiva ani mai înainte, cînd făcuse o excursie organizată de școala la care învăța. Și amintirile acelea îl întristară atît de mult, încît începu să-și dorească prezența cuiva care să-i redea încrederea că trăiește pe o planetă a oamenilor, și nu pe una a pustietăților. Și, cînd tocmai își spunea că nimeni nu va mai trece prin acel loc pînă cînd torențele de ploaie nu vor înceta, zări în depărtare luminile unor faruri de ceață. Curînd, prin cortina de apă a cărei cădere părea fără sfîrșit, băiatul putu desprinde silueta unui automobil de culoarea frunzei de nuc, mare și elegant, care înainta cu o încetineală exasperantă. După cîteva zeci de secunde, vehiculul ajunsese la mică distanță de adăpostul lui, și, fără să-și dea prea bine seama pentru ce anume, Cilă se ascunse după un stîlp susținător al cupolei,

asa încît să nu fie observat de nimeni din afară, dar el să poată vedea perfect. Cu surprindere și spaimă, văzu la volan pe Big, iar alături de el o femeie cu fața suptă și brăzdată de zbîrcituri, așa cum i-o descrieseră Titus și Roxana pe doctorița Ogio Lar. O clipă îi trecu prin minte că-l urmăreau pe el, dar imediat se liniști, răspunzîndu-și că n-aveau de unde să știe de prezența lui acolo. Cilă, în drumul lui spre Turnul de control, făcuse în așa fel, încît Big îi pierduse urma. Văzîndu-l însă că tot iscodește prin pereții de sticlă, își spuse : „Cu siguranță, următorul meu a comunicat stăpînei sale cele petrecute, și-acum insistă să mă găsească“. Dar nici doctoriței și nici omului ei nu le ardea să-l descopere pe micul parașutist. Venirea lor în apropierea marelui cosmodrom Terra 1 se datora cu totul altei pricini : Ogio dorea să afle ce anume stînjenea atragerea, în continuare, a Delfinului pe canalul de unde impus de ea, spre a-l împiedica s-ajungă la micii venusieni. Bătrîna nu-și putea imagina că cei de la Turnul de control ar fi putut găsi chiar atît de repede o posibilitate de protecție a navei lor. De-ndată ce formidabilele ei generatoare de Masser încetaseră să mai dea rezultate ca pînă atunci, ea își luase omul de încredere și pornise să spioneze împrejurimile lui Terra 1, unde spera să descopere cauza care produsese incidentul.

După cîteva minute, Big porni motorul și vehiculul dispăru în direcția portului, mai exact spre locul în care se găseau danele unde mulți dintre localnici își păstrau ambarcațiuni de toate felurile. Spunîndu-și că Ogio și omul ei vor întîrzia mai multă vreme, băiatul părăsi rotonda și, în ciuda ploii care continua cu aceeași tărie, porni iar spre amicii lui.

Micii venusieni izbutiră să transmită din nou un mesaj mult mai explicit pe care oamenii lui Gavaș îl recepționară fragmentar și cu mare greutate :

„Sîntem păziți... robot... Primit vizită doctor. Aflat posibilă vizită nedorită de pe Terra... Întărit paza. Vala bolnav.“

Atît inginerul cît și ceilalți membri ai echipei se străduiau să priceapă cît mai exact comunicarea foștilor oaspeți.

— Ostateci ! Așadar, se știe că am organizat o expediție pe Olena, iar cei ce nu doresc asta și-au luat măsuri de precauțiune. Altminteri, pentru ce au întărit paza ? se arată nemulțumit bătrînul radist. Cum au prins de veste ?

Gavaș zîmbi îngăduitor, se apropie de el, îl bătă pe umăr și-i spuse :

— Numai de la cineva care s-a aflat aici, pe pămînt.

— Trădare ? ! se miră un tînăr tehnician.

De data asta inginerul rîse din toată inima.

— Nici gînd de-așa ceva !

— Atunci ? se arătară neliniștiți cei mai mulți dintre oameni.

— Interceptare ! explică șeful lor și le aminti rîsul acela obraznic care răsunase în difuzoarele stației de radio a Turnului, atît la plecarea venusienilor, cît și imediat după lansarea Delfinului spre planeta Olena.

— Cum a fost posibil ? întrebă naiv tînărul radist.

— Nimic mai simplu. Punînd stăpînire pe nava venusienilor, prin atragerea ei pe o altă traiectorie, și aceasta fiind în legătură radio cu noi, nu i-a rămas

decît să stabilească frecvența de unde pe care emitem și să se interpună.

Cîteva semnale luminoase îi făcură atenți pe ra-diști asupra satelitului de protecție care ajunsese la mică distanță de cosmonava Delfin.

— În curînd vom putea capta din nou imaginea navei noastre ! exclamă bucuros unul dintre ei, și tot personalul se apropie de ecranul care fusese cu-fundat în întineric timp de aproape două ore.

În clipa următoare, pe ecranele televizoarelor ra-cordate la cele radar, apăru imaginea Delfinului.

*

După ce alergă vreme îndelungată, Cilă se opri într-o stație de aerobuz, nu atît pentru a se odihni cît pentru a verifica dacă ploaia nu-i udase car-ne-țelul în care avea notate toate coordonatele pozițio-nale ale planetei Olena. Ei bine, deși el părea că abia ieșise din fundul mării, cu haine cu tot, car-ne-țelul scăpase aproape neatins. Fericit, băiatul își con-tinuă drumul tot atît de zorit ca și pînă atunci, știind că fiecare secundă putea avea o deosebită însemnă-tate pentru înfăptuirea planului său. Trebuia să-și întîlnească prietenii cît mai degrabă, pentru că nu-mai astfel, socotea el, va fi în stare să-i salveze pe venusieni și pe Big-junior.

Cînd intră pe drumul care ducea spre casa lui Titus, micul parașutist văzu că prietenul său tocmai ieșea din curte. Îl strigă cît putu de tare și din cîteva salturi fu lîngă el.

- N-am vreme ! șopti Titus din mers.
- Dar ce s-a întîmplat ?
- Roxi-a dispărut de acasă.
- Cînd ?

Titus își privi ceasul și răspunse precis :

— Acum o oră și patru minute.

— Și unde te duci ?

— La ea. Vreau să aflu cât mai multe amănunte de la sora ei care, dealtfel, m-a și anunțat. Roxi mi-a spus că se va preda lui Ogio Lar, drept ostatec, pentru libertatea lui Ru-Ru. Titus scoase un geamăt și-și duse mîinile la cap. Dar nu cred să fi făcut ea asemenea nebunie. Cine știe pe unde s-o fi dus.

— Ascultă ! îl îndemnă prietenul. Oricum, trebuie să mergem la vila aceea blestemată, pricepi ?

Titus îl privi descurajat :

— Știi... ne-am expune unui sacrificiu inutil. Ur-mătorul nostru are o asemenea forță, încît...

— Tit, Big nu se află la vilă.

— Da' la doctorița aceea nu te gîndești ?

— Nici ea nu este acasă. I-am văzut eu pornind pe mare, căută Cilă să-și convingă prietenul să-l conducă la casa aceea misterioasă.

— Și mecanismele de siguranță... și paznicul robot... își aminti cu groază Titus.

— Uite ce este, dacă ți-e frică, n-ai decît să-mi arăți drumul pînă la vilă.

— Asta da...

— Și să-mi explici, în amănunțime, cum se poate ajunge la micul cosmodrom al doctoriței.

La auzul acestor cuvinte, Titus se dădu cîțiva pași înapoi, de parcă s-ar fi găsit dinaintea unui nebun...

— Ți-ai ieșit din minți, nefericitele ! Pînă să ajungi acolo, mori de o sută de ori. Te asigur că acum a luat măsuri și mai cumplite.

— Dacă nu fur unul din cele două microcosm-buze ale bătrînei, Silviu Bora împreună cu ceilalți salvatori vor pieri sau vor fi răpiți, iar cei de pe

Olena, unde s-ar putea să fie trimisă și Roxi, vor fi pierduți pentru totdeauna.

— Astăzi de dimineață mi-ai spus că Delfinul îi va salva pe venusieni...

— Am spus... am spus pentru că așa credeam, pentru că așa credeau și cei de la Turnul de control și... și chiar doctorul inginer Gavaș. Acuma însă... cei de pe Delfin vor avea soarta venusienilor, și asta... în cel mai fericit caz.

— Și... tu... tu ce ai de gând ?

— Ți-am spus doar : să fur un microcosmobuz.

— Dar voi n-aveți ? Nu te gîndești că oricare poate avea soarta Delfinului ?

— Nu ! răspunse parașutistul pe un ton dur. Ticăloasa asta de doctoriță dispune de o energie teribil de puternică ; se cheamă Masser. Este o energie electromagnetică care poate paraliza comenzile unei nave, o poate abate din drum și chiar îi poate impune un traseu anume.

— Ei, vezi ? Singur ți-ai dat răspunsul. Bătrîna, cu ajutorul acestei energii, te poate împiedica să-ți atingi ținta... ba și mai rău...

— Da' de unde ! făcu Cilă și-l bătu pe umăr, cu un aer de superioritate. Cosmobuzele doctoriței sînt construite dintr-un aliaj special în care predomină wolfram-ul antimagnetic. Ehe, asupra lui Masserul nu are nici o putere !

— De unde știi ? caută celălalt să se asigure că spusele parașutistului aveau un temei științific.

— Gavaș ! Eram în Turn cînd a spus asta.

— Atunci... de ce nu pun ei mîna pe nava lui Ogio ?

— Pentru că n-o cunosc.

— Ar fi fost de datoria ta să-i informezi.

Celălalt zîmbi batjocoritor și apoi încruntîndu-se îi răspunse pe un ton grav :

— Doar tu și Roxana mi-ați spus că, dacă s-ar întîmpla să-și dea seama Ogio că ați trădat cuiva tainele ei, s-ar răzbuna pe Ru-Ru. Și-apoi, sper să nu fi uitat amenințarea privind distrugerea oricui ar interveni în treburile sale. Știi, adăugă el resemnat, din pricina asta nu i-am informat pe cei din Turn ; vreau să risc singur, fără să mai amestec pe nimeni. Tit, crede-mă ! Am să izbutesc. Odată ajuns acolo, găsesc eu calea să-i ajut, chiar fiind luat ostatec. Voi folosi ceea ce știm noi despre Ogio și ceea ce or mai fi aflat ei.

Celălalt îl privi vreme îndelungată și, fără să mai spună o singură vorbă, porni spre misterioasa vilă, urmat de micul parașutist.

După o vreme de mers, cînd ajunseră la liziera de pomi care mărginea marele cosmodrom Terra 1, Titus o apucă pe un drum lateral și apoi se abătu pe o potecă, afundîndu-se în desișul pădurii. Cilă îl urma tăcut, luînd seama la fiecare detaliu topografic al împrejurimilor. Curînd avea să observe că mergeau în direcția din care apăruse Vala, instructorul parașutiștilor de pe Venus, după misterioasa lui dispariție, și asta-l făcu să nu mai aibă nici cea mai mică îndoială că bietul om, fără voia lui, fusese oaspetele doctoriței Lar. Nu mărturisi descoperirea, de teamă să nu-și sperie și mai rău prietenul. La un moment dat, în depărtare începură să se zărească ziduri, iar Titus, de-ndată ce văzu silueta vilei, își încetă înaintarea.

— Iată ! spuse el, pe un ton aproape șoptit. Ți-am promis că te duc la locuința bătrînei, și m-am ținut de cuvînt. De-acum descurcă-te singur cu planul tău nebunesc. Și dădu să facă cale-ntoarsă, dar după

cîteva clipe continuă să meargă spre zidurile care se aflau încă destul de departe.

Se scurse astfel încă o jumătate de oră și, cînd ajunseră la șirul de tufe care mărgineau gazonul galben, mare le fu bucuria întîlnind-o pe Roxana.

Fata era într-un hal de nedescris : udă learcă și cu o privire atît de disperată, de parcă aștepta să înfrunte pe cel mai cumplit dintre balauri. Lui Titus îi pieri orice urmă de teamă, iar Cilă izbucni în rîs.

— Cred că nu merit batjocura voastră, se arătă ea foarte supărată. Am vrut să-mi respect o promisiune și, cum vedeți, m-am ținut de cuvînt, dar stăpîna casei pare să fie plecată... ca dealtfel și omul ei de încredere.

— Chiar sînt plecați, o asigură micul parașutist. I-am văzut eu acum o oră... o oră și jumătate, plecînd spre mare.

La auzul veștii, fata păru și mai necăjită, gîndind că cine știe cînd aveau să revină oamenii aceia răi, iar biata Ru-Ru își va prelungi suferința.

Cilă păru să fi ghicit noua ei supărare și căută să se folosească de împrejurare pentru a-și atinge cît mai degrabă scopul urmărit :

— Roxi, totul depinde de tine. Vreau să spun că eu sînt gata să înfrunt orice primejdie ca să te ajut, dar nu cunosc vila. Dacă vrei...

— Taci ! interveni colegul fetei și, întorcîndu-se spre ea, îi explică :

— Să nu te lași atrasă în jocul lui primejdios. Știi ce vrea să facă ? Ei bine, află că dumnealui vrea să fure un cosmobuz de la Ogio Lar și, cu ajutorul lui, să ajungă pe Olena. Se și crede, încă de pe acum, salvatorul venusienilor.

— Tu ? Tu, să furi ? se arată ea uluită de ceea ce aflate. Cilă, n-aş fi crezut niciodată că poţi deveni hoţ.

Atunci micul paraşutist se porni să-i povestească toate cele auzite şi văzute de el în Turnul de comandă, primejdiile prin care treceau cei de pe Delfinul, cum şi mijloacele cumplite pe care le folosea doctoriţa.

Roxana era pur şi simplu îngrozită de spusele lui Cilă şi sfârşi prin a-i da dreptate. Mai mult, se oferî chiar să-l ajute. Dar locul entuziasmului ei de o clipă avea să-l ia, din nou, deznădejdea, cînd văzu că pătrunderea în vilă era de-a dreptul imposibilă.

Şi dacă pînă atunci Titus se ţinuse departe de planul paraşutistului, la vederea lacrimilor care începuseră să şiroiască pe obrajii prietenei sale, porni în direcţia tufelor de protecţie, depărtîndu-se cîtiva metri de ceilalţi.

— Ai şi dat bir cu fugiţii ? strigă batjocoritor Cilă.

Băiatul se opri brusc şi-l fulgeră cu privirea, mai făcu cîtiva paşi, apoi se aplecă. Cilă şi Roxana alergară spre el, crezînd că s-a lovit.

— Ce-ai păţit ? se arată fata îngrijorată.

— Caut trapa pe care Big a folosit-o ieri seară pentru a deschide uşa de la intrarea principală.

Prietenii săi schimbă o privire complice, gîndind că Titus făcea o glumă proastă, sau pur şi simplu voia să-şi bată joc de ei.

Dar, spre surprinderea lor, nu după multă vreme băiatul strigă gîtuit de emoţie :

— Priviţi uşa ! Acum se poate intra.

Fără prea mare încredere, ceilalţi doi îşi întoarseră privirile spre misterioasa vilă şi nu mică le fu

mirarea văzînd că uşa intrării principale era complet deschisă.

— Nu mergi cu noi ? îl întrebă paraşutistul pe cel care făcuse minunea.

— Nu, eu rămîn prin apropiere. Dacă Ogio şi Big se-ntorc, trebuie să fie cineva care să vă asigure ieşirea din casă.

— Tit, se arată speriată fata, nu cumva ai de gînd să închizi uşa după ce vom intra ?

— Chiar aşa ! Doar nu-ţi închipui că voi lăsa să pară că cineva a pătruns în casă, cu forţa.

Cilă se apropie de el şi-i întinse mîna :

— Iartă-mă pentru tot ce ţi-am spus...

Titus zîmbi îngăduitor şi, la rîndul său, întinse mîna. Apoi le ură succes şi porni în căutarea unui loc ferit de privirile celor care aveau să se întoarcă şi de unde el să poată supraveghea locul trapei mascate de tufe.

Bucuroşi că Titus li se alăturase cu totul, Cilă şi fata se avîntară spre treptele casei, iar cînd ajunseră sus, se opriră spre a mai arunca o privire împrejurimilor. În sfîrşit, după ce se încredinţară că nimeni în afară de prietenul lor nu se mai afla prin apropiere, pătrunseră în holul cel mare. După cîţiva paşi, Roxana, prudentă, îl apucă de mîna pe micul paraşutist, silindu-l să se oprească.

— S-a întîmplat ceva ? întrebă Cilă.

Fata nu-şi mărturisi îngrijorarea, ci se mulţumi să-l facă atent :

— Ai trecut de uşa camerei în care se află laboratorul. Poate că n-ar fi rău să mergi în urma mea. Oricum, eu mă descurc mai bine, pentru că am mai fost pe-aici.

Băiatul îi dădu dreptate şi trecu imediat în spaatele ei.

Dar, numai după cîteva clipe, un zgomot ciudat îl făcu să tresară. Dinspre capătul celălalt al culoarului apăru paznicul robot care merse, cu pas măsurat, pînă la ușa intrării principale, o închise mai bine și, revenind pe drumul străbătut, dispăru într-una din încăperile de pe partea stîngă.

— Ciudat ! murmură Roxana.

— Ce anume ?

— Mă mir cum de nu ne-a simțit... Știi, eu credeam că va veni spre noi, bîlgui ea fără să-și mai poată ascunde teama.

Cînd totul se cufundă iar în liniște, băiatul îi șopti :

— Arată-mi ușa care duce spre laborator și... poate că ai face mai bine să rămîi pe loc.

— Nici nu mă gîndesc ! ripostă fata. Doar n-am venit ca să te privesc pe tine. Așa cum tu vrei să ajungi pe Olena cu un microcosmobuz al doctoriței, și eu vreau s-o salvez pe Ru-Ru.

Reveniră hotărîți la ușa laboratorului și, fără prea multă ezitare, pătrunseră. Acolo, întuneric. Parașutistul își scoase lanterna și la firava ei lumină Roxana descoperi o firidă pe care n-o observase la prima vizită. Băiatul se îndreptă spre fundul încăperii unde pe perete se afla un imens tablou cu siguranțe, acoperite doar pe jumătate cu o draperie de culoare mov și atît de lucioasă, încît părea metalică. Fără să priceapă ce urmărea prietenul ei, fata se grăbi să-l facă atent :

— Trebuie să găsim scaunul cu roțile. Pe el se află instalația care permite orice comandă în legătură cu manevrarea pereților, ușilor și chiar a încăperilor. Apoi, tot privind spre noua descoperire, firida, se îndreptă într-acolo, dornică să-i afle rostul.

— Stai ! șopti Cilă. Mai înainte de orice trebuie să întrerupem curentul electric și, fără să mai pregete, se grăbi s-ajungă la tabloul cu siguranțe, unde ridică heblurile, deșurubă rezistențele și chiar rupse, cu oarecare brutalitate, niște fire. După aceea, părăind mulțumit de ceea ce făptuise, porni el cel dintîi spre locul care părea s-o atragă pe fată atît de mult.

Firida nu era decît o mică deschizătură în perețele din fundul laboratorului și, dacă nu te uitai foarte atent, nu prea aveai șanse să descoperi că de fapt era platforma unui ascensor care se manevra cu ajutorul unui scripete ce funcționa manual și putea servi doar pentru o singură persoană. În partea dreaptă, cam la un metru deasupra podelei, se făcea văzut un scurt braț al unei manivele, iar dedesubtul lui, o roată — nu prea mare — pe ai cărei dinți se înfășura un lanț ce străbătea podeaua firi-dei, ducînd undeva, în jos, unde cu siguranță se afla cealaltă roată cu dinți.

Parașutistul se urcă pe mica platformă și ceru fetei să învîrtească manivela.

Roxana se uită la el surprinsă și Cilă izbucni în rîs :

— Hai, lucrează ! o îndemnă el. Altminteri riscăm să pierdem vremea, și cine știe ce ni se mai poate întîmpla.

Fără prea mare convingere, fata începu să învîrtească manivela, dar atît de încet, încît mult prea grăbitul ei prieten abia simți cînd platforma pe care stătea prinse să lunece în jos.

După cîteva minute de încordare, parașutistul ajunsese într-un coridor subteran, luminat fosforescent. De sus, se făcu auzit glasul fetei :

— Cred că s-a produs o defecțiune, manivela nu se mai învîrtește.

— Nici o grijă ! răspunse el. Am ajuns cu bine.

— Dacă ai nevoie de ceva, strigă ! îl îndemnă Roxana, neîndrăznind să spună : „Dacă ești în primedie, cheamă-mă“.

— E-n ordine, o asigură băiatul. Iată, îți și cer să-mi faci primul serviciu : ridică platforma, dar cât mai repede.

De-ndată ce micul ascensor dispăru, Cilă prinse a iscodi culoarul cu multă luare-aminte și abia după o vreme, care i se păru destul de îndelungată, observă, mai exact descoperi, pipăind pereții — o ușă. Căută o clanță sau un mecanism cu ajutorul căruia s-o poată deschide, dar, spre marea lui mirare, ușa se lăsă împinsă foarte ușor și, dincolo de ea, se ivi o încăpere prin ale cărei ferestre, pe jumătate acoperite, străbătea lumina zilei. Amintindu-și descrierea amănunțită a vilei, așa cum i-o făcuse prietena sa, băiatul își dădu seama că se află în camera din care Titus văzuse micul cosmodrom și cele două cosmonave ale doctoriței Ogio Lar. Vru să se repeadă la geam, dar o puternică emoție părea să-l fi ținut locului. Își spuse că trebuie să fie prudent și, cu toată graba care-l mîna spre salvarea captivilor de pe Olena, porni cu pas măsurat spre fereastră. Privi afară și nu mică îi fu bucuria cînd zări cele două vehicule spațiale. Acuma, însă, avea să-și pună întrebarea cum să ajungă la ele, pentru că pe nicăieri nu se vedea vreo ușă sau culoar care să ducă dincolo de zidurile camerei în care se afla. Într-un târziu, își spuse că singura soluție ar fi spargerea unui geam și, fără să mai stea mult pe gînduri, izbi cu amîndoi pumnii în fereastră. Geamul lovit se prefăcu în țandări, iar băiatul sări de partea cealaltă, trezindu-se lîngă „păsările“ pe care le dorea atît de mult.

Micile cosmonave nu erau asigurate în nici un fel și Cilă observă foarte repede asta. Se urcă în cea mai apropiată și începu s-o examineze atent, ținând seama de tot ceea ce învățase de la profesorii săi și mai ales de la instructorul George Rovăn. Totul părea în ordine, așa încît nu-i mai rămînea decît să verifice funcționarea comenzilor și-apoi să decoleze, dar, chiar în clipa aceea, un furnăit dublat de un chelălăit foarte puternic răsună de undeva, din depărtare. Atunci își aduse aminte, din povestirile prietenilor lui, că sunetele acelea nu puteau fi altceva decît strigătele păsării-cîine. O clipă se gîndi că poate Ru-Ru a simțit-o pe Roxana și o cheamă s-o salveze cît mai repede dar, cînd strigătele se repetară, băiatul își spuse că, mai degrabă, pasărea îi face atenți asupra unei primejdii. Într-adevăr, la capătul celălalt al micului cosmodrom apărură Big, căutînd cu disperare pe cel care pătrunsese în tainele stăpînei sale.

Cilă se ghemui cît putu mai strîns în carlingă, pentru a nu fi descoperit, dar cînd, printr-un colț al hubloului, văzu că următorul se îndreaptă chiar spre nava în care se afla el, porni motoarele și în cîteva secunde decolă, aproape la verticală, prin acoperișul din burete ignifug al microcosmodromului doctoriței Ogio Lar.

Din pricina înaltei temperaturi produsă de jeturile navei, Big se prăbuși leșinat, astfel încît Roxana, care apucase să se furișeze afară din vilă, putu fugi împreună cu Titus. Abia cînd ajunseră în șoseaua principală, întîlniră pe bătrîna doctoriță care privea înmărmurită undeva, spre înaltul cerului.

Cînd îi zări, Ogio se îndreaptă către ei, întrebîndu-i :

— De unde veniți ?

— De la dumneavoastră, răspunse băiatul. Roxi ar dori s-o revadă pe Ru-Ru.

— Și... dacă starea sănătății ei s-a îmbunătățit, aș lua-o acasă, interveni fata.

Bătrîna o privi cu ură și, zîmbind batjocoritor, murmură :

— Îmi pare rău, dar trebuie să-ți spun că pasărea voastră a murit chiar astăzi dimineață, așa încît... nu văd pentru ce ați mai veni pe la mine.

Spre mirarea lui Titus, prietena lui strigă cît putu de tare :

— Minți !

Ogio se năpusti cu palma ridicată asupra ei.

— Veți plăti scump dacă Ru-Ru va avea de suferit fie și cel mai mic rău.

Surprinsă de tonul sigur al celor doi copii care își permiseseră să discute cu ea de la egal la egal, și mai ales s-o amenințe, doctorița căută să afle pe ce anume se baza noua lor atitudine. Își îmblînzi glasul și, pe un ton de glumă, le zise :

— Ia te uită cum niște buni prieteni pot ajunge dușmani ! Și asta numai pentru că cel mai bătrîn dintre ei și-a permis să pună la încercare frumoasele lor sentimente. Drept să vă spun, pe mine nu poate decît să mă bucure că sînteți atît de buni și iubiți cu-adevărat pe Ru-Ru. Dragii mei, nu numai că n-a murit, dar se simte mult mai bine decît în ziua cînd mi-ați adus-o.

— Adevărat ? izbucni Roxana, nemaiputîndu-și stăpîni bucuria.

— Desigur ! exclamă bătrîna și chicoti vesel : Bine că ne-am împăcat. Poate că eu sînt de vină pentru că v-am pus la grea încercare, spunîndu-vă

că draga voastră protejată ar fi murit. Și-acum, dacă vreți s-o vedeți, veniți cu mine.

, Copiii se priviră îngroziți.

— Dar ce se întâmplă cu voi ? întrebă doctorița, neliniștită de teama care li se citea în ochi.

— A... nimic, biigui Titus. Atîta doar că s-a făcut tîrziu și părinții noștri s-ar supăra dacă n-am sosit punctual la masă.

— Mai ales într-o zi ca asta, adăugă fata. Știți, e ziua tatălui meu...

Doctorița nu păru prea convinsă de acea neașteptată precizare, dar, prefăcîndu-se a-i fi crezut, îi invită pentru a doua zi.

Copiii promisera că vor veni, iar Titus se grăbi să-i atragă din nou atenția :

— Sperăm că Ru-Ru se va simți tot atît de bine ca și astăzi, iar noi vom continua să păstrăm secretul asupra tainelor din locuința dumneavoastră. Și cei doi îi întoarseră spatele, lăsînd-o de-a dreptul înmărmurită.

Un strigăt unanim de entuziasm răsună în marea sală a Turnului de control : imaginea Delfinului, captată pe ecranul central, arăta că nava își reluasese traseul normal, scăpînd de sub influența uriașei forțe care-i impusese o altă traiectorie. Cîrînd se făcu auzită vocea micului parașutist, Silviu Bora, care anunța : „Nava — în perfectă stare, echipajul — la post. Cerem culoar asigurat. Preferăm amerizare.“

— La naiba ! izbucni inginerul Gavaș cu prefăcută supărare. Astora nu le-a ajuns prin cîte au trecut... Da, da, acum li s-a năzărit să facă o croazieră.

— Dacă așa vor, așa să fie ! interveni bătrînul radist și, pentru că șeful de tură îl privi cu un aer mirat, adăugă : Tocmai pentru că au avut atîta de pătimit.

Atunci Gavaș se apropie de microfon :

— Delfinul ! Aici Turnul de control. Aprob amerizarea. Și, întorcîndu-se spre cel care insistase, îl dojeni : N-ai auzit ? Ce mai așteptați ? Și voi, ceilalți, asigurați culoar perfect Delfinului pentru amerizare !

Oamenii se priviră zîmbind și se prefăcură intimidați, acceptînd astfel jocul inginerului care de multe ori părea un copil. Își reluară locurile dinaintea aparatelor la care lucrau și, cînd totul reintrase în normal, radistul cel tînăr anunță cu oarecare neliniște în glas :

— Interceptat o microcosmonavă.

— Racord la computer, dădu dispoziție inginerul. După câteva secunde se putea citi : Viteza 409 000 Km pe oră, direcția provizorie — Venus, altitudinea 131 405 Km.

— Căutați să stabiliți legătura prin radio. Cu-
loarul lui pare comun cu cel pe care va sosi Delfinul,
se arată Gavaș îngrijorat. Oricum, Delfinul să fie
prevenit că vom interveni. Din clipa asta le interzic
orice acțiune de dirijare. Îi vom teleghida.

Radiofonistul comunică hotărîrea șefului său, iar
cei anunțați confirmară, disciplinați, că au recepțio-
nat ordinul.

Apoi trecură toți la operațiuni pentru identifica-
rea microcosmonavei care amenința, cu sau fără voia
echipajului său, o catastrofală întâlnire cu Delfinul.
Nu după multă vreme însă, în Turn năvăliră Titus
și Roxana care, cu numai o jumătate de oră mai
înainte, se hotărîseră să facă ceea ce trebuia făcut
încă din ziua cînd își explicaseră atît de multe lu-
cruri în legătură cu înspăimîntătoarea doctoriță
Ogio Lar. Se opriră, impresionați, în fața instala-
țiilor.

— Bun venit ! le strigă bătrînul radist și le în-
tinse mîna, dar copiii păreau să nu-l vadă, privirile
lor rătăcind de la un chip la altul.

Într-un tîrziu, Roxana se apropie de șeful turei
și murmură :

— Doctore Gavaș ! Și eu... și prietenul meu...
v-am fost elevi...

Gavaș păru să-și amintească, pentru că le zîmbi
prietenos și-i invită să treacă într-o încăpere alătu-
rată.

Acolo, copiii se mai liniștiră și începură să destăi-
nuie fostului lor profesor mai întîi tot ceea ce știau
în legătură cu pasărea-ciîne și parașutistul venusian.

Da se mai și făliră cu perspicacitatea și știința lor despre ploaia artificială, fără ca vreunul dintre ei să sufle măcar o singură vorbă în legătură cu Cilă și isprava făptuită de el cu o oră mai înainte.

Gavaș rugă pe copii să povestească încă o dată, dar cât mai amănunțit, peripețiile lor, și avu grijă ca această relatare să fie înregistrată de un computer alimentat cu plasmă. Când cei doi își terminară istorisirea în noua variantă, creierul electronic fu rugat să confirme cele înregistrate ca posibile sau nu, iar răspunsul veni fără întârziere „Da”. Apoi, operatorul ceru uriașei mașini să precizeze dacă avea nevoie de unele completări. De astă dată răspunsul sună : „Evident. Doresc mai multe completări”.

— În ordine ! aprobă operatorul și imediat șirul întrebărilor prinse a se înscrie pe un ecran.

Computer : Titus a vorbit despre grindină.

— Răspunde ! îl încurajă Gavaș. Vezi doar că vrea să discute cu tine și probabil și cu Roxana.

Titus : Da, am vorbit...

Computer : Suprafața ?

Titus : Foarte mică, numai câțiva metri pătrați.

Computer : Cum ați aflat despre pilotul venusian ?

Titus : Păi...

Computer : Roxana vorbea despre un mic parașutist cu care ați discutat.

Roxana : Da... Cilă.

Computer : Voi i-ați povestit lui Cilă despre Ru-Ru ?

Roxana : Da... și s-a oferit să mă ajute. Acum, am venit aici să cer ajutor.

Computer : Dar Cilă ?

Titus : El a plecat să-i ajute pe venusieni !

La auzul unui asemenea răspuns, inginerul sări de pe scaun :

— Cum, ce vorbă-i asta ? Așa a spus el ? A spus că pleacă spre a-i salva pe venusieni ?

— A și plecat, murmură fata care abia acum își dădea seama de gravitatea faptei lui.

— Roxana, o rugă inginerul, ce ți-a spus Cilă ? Ce dorea ?

— Voia să-i salveze pe venusieni și pe Big-junior.

— „Big-junior. Big-junior“, repetă Gavaș pe un ton nehotărît. Și... mă rog, cine-i acest Big-junior ?

— Fiul următorului nostru... cel care o păzește pe doctorița Ogio Lar, interveni Titus, vrînd să-și ajute prietena care părea din ce în ce mai speriată.

Bătrînul radist veni lîngă micii oaspeți și-i mîngîie pe obraji, dorind să-i liniștească și să-i încurajeze.

— Va să zică... voi cunoașteți numele tînărului pămîntean care se află pe Olena...

Eroii noștri confirmară printr-o ușoară înclinare a capului.

— Cilă ne-a vorbit despre el, însă nu știa cine este, spuse fata.

— Dar voi... voi cum de ați aflat ?

— Chiar de la tatăl său, preciză Titus. Știți, Ogio îl ține drept ostatec, iar Big, de teamă pentru viața singurului său copil, execută tot ceea ce stăpîna lui îi cere.

Un pumn zdravăn izbi cristalul de pe biroul inginerului.

— Iertați-mă, bolborosi un tînăr tehnician, dar dacă m-ați trimite pe mine la ticăloasa asta, jur că v-aș aduce-o întinsă pe o feliuță de pîine. Știți... pumnul îi era destinat ei...

Oamenii rîseră îngăduitor : de numai două zile, tînărul se mîndrea oricui îi ieşea în cale : „Sînt tată ! Am un flăcău, pe cînte !“ Încurajat, proaspătul părinte continuă :

— E îngrozitor că în anul 2101 se mai pot întîmpla asemenea lucruri. Dar nu... nu cred că femeia asta face parte din specia umană... Cu siguranță că este un monstru. Altminteri, cum s-ar fi putut atinge de un copil ?

Din neatenție, cineva lovi maneta care punea în funcțiune creierul electronic și, spre surprinderea tuturor, glasul metalic al uriașei mașini se făcu auzit :

Computer : Cînd... a... plecat... Cilă ?

Roxana : Acum o oră... Așa cred...

Computer : L-ai văzut ?

Roxana : Da.

Computer : Direcția ? Titus, întreb direcția...

Titus : Planeta Olena.

Computer : Vehiculul ?

Titus : Furat...

Roxana : Luat de la...

Computer : Titus, răspunde !

Titus : Cilă a furat unul din cele două microcosmobuze ale doctoriței și a decolat...

Inginerul Gavaș deconectă creierul electronic și-i întrebă pe foștii săi elevi :

— Și asta... abia acum îmi spuneți ?

— Am crezut că... bolborosi fata, dar profesorul îi curmă fraza :

— De ce a făcut asta ?

— Cilă era disperat, interveni Titus. Zicea că Delfinul nu mai avea nici o șansă să ajungă pe Olena, pentru că fusese captat de o uriașă forță electromagnetică... Masser...

— Într-adevăr... dar asta s-a remediat acum, murmură Gavaș, covârșit de tristețe.

— Apoi, continuă băiatul, prietenul nostru spunea că unei asemenea energii nu i-ar rezista decât un cosmobuz construit dintr-un aliaj special, în care să domine Wolframul antimagnetic și că o asemenea navă nu o poate avea decât cel ce se folosește de Masser.

— Asta s-a discutat aici, când era el de față, explică meteorologul. Da, da, țin bine minte că imediat după ce inginerul nostru a enunțat această posibilitate, micul parașutist s-a și făcut nevăzut.

— Dar de unde a aflat Cilă despre existența celor două microcosmobuze ale lui Ogio și, mai ales, de locul unde erau păstrate ? întrebă Gavaș.

Cei doi copii făcură un pas înainte, arătînd că se simt la fel de vinovați.

— V-am spus doar, preciză Titus, că noi am descoperit micul cosmodrom chiar din ziua când am dus-o pe Ru-Ru doctoriței.

— Eu l-am condus, mărturisi Roxana, eu i-am arătat drumul și l-am asistat pînă în clipa când a decolat. Zicea că trebuie să riște singur, pentru că Ogio Lar ar distruge pe oricine s-ar încumeta, cu metode pe care numai ea le are.

— Toată lumea la lucru ! ordonă șeful echipei din Turnul de control. Receptați imaginea microcosmobuzului care se îndreaptă spre Delfin. Racordați radarul la ecranul central de televiziune și începeți teleghidarea Delfinului. Deviați-i traiectoria, cu cel puțin patruzeci de grade ! Imediat va trebui să găsim și mijloacele necesare de a pătrunde în vila aceea blestemată. Acum n-o mai putem lua prin surprindere, sigur că Ogio și-a pus la bătaie toate forțele de protecție și distrugere de care dispune.

Tăcănituri surde și lumini colorate care se aprindeau și se stingeau în grabă urmaseră ordinelor lui Gavaș. Oamenii lucrau febril, într-o tăcere apăsătoare.

Curînd, pe marele ecran de televiziune apăru silueta microcosmobuzului furat de Cilă și bătrînul radist nu se putu abține să nu murmure :

— Bietul băiat ! Cine știe ce soartă l-o aștepta !

— Deviat traiectoria Delfinului, raportă unul dintre tehnicieni.

— Cît ? întrebă Gavaș.

— Treizeci de grade și jumătate.

— Raportează la vitezele navelor și la distanțele dintre ele.

Un declic, o tapare rapidă pe niște clape argintii, și creierul electronic comunică :

„Exclus orice pericol !“

— Încă două-trei grade, și supravegheați noul culoar de siguranță !

— Înțeles, răspunse tehnicianul și își continuă lucrul.

Dar n-aveau să treacă decît cîteva minute de liniște, că cei de la stația radar semnală „Situație specială“. Pe ecrane apăruse o steluță albă care urca cu o viteză extraordinară.

*

De-ndată ce ajunse acasă, Ogio găsi ușa de la intrarea principală larg deschisă. Intră și căută comutatorul de închidere, dar răsucirea acestuia se dovedi inutilă, curentul electric fiind întrerupt. Se repezi în laboratorul de la parter, vrînd să se folosească de tabloul de comenzi al scaunului ei cu roțile, dar ciudatul vehicul nu se afla la locul lui. Fără să vrea, descoperi că platforma ascensorului ascuns în firida unuia dintre pereții laboratorului dispăruse

și, cu toate că nu știa încă ce se petrecuse, o neli-niște cumplită puse stăpînire pe ea. Îl strigă pe Big, dar acesta părea să nu fie prin apropiere. Apoi bîjbîi prin întuneric și descoperi că se găsea într-o cu totul altă încăpere decît laboratorul care, de bună seamă, coborîse la subsolul clădirii. O clipă fu ispitită să creadă că slujitorul ei, într-un exces de zel, folosise coborîrea laboratorului spre a ajunge la subteranul microcosmodrom, dar imediat își aminti că și platforma-ascensor era coborîtă. Rămase încremenită la gîndul că cineva ar fi izbutit să pătrundă în ciudata ei vilă și să-i afle fie și cea mai neînsemnată taină. Dar cum ? Cum să fi putut ajunge vreun străin să înfrîngă sistemele ei de siguranță, întreprind curenul electric ? Doar dacă ar fi găsit vreo ușă deschisă. Își aminti că la plecare închisese ea însăși, și-apoi, oricum, ar fi intervenit paznicul robot care avea misiunea să închidă imediat orice ușă, de-ndată ce vreun vizitator nepoftit s-ar fi încumetat să pătrundă în casă. Să fi înlesnit Big, cu sau fără voia lui, pătrunderea cuiva în vilă ? Dar omul ei de încredere îi era preasupus, din teamă pentru viața fiului său, așa că el n-ar fi acceptat intrarea unui străin în casă decît sub o gravă amenințare ori înfrînt în luptă. Dar cine putea fi individul acela mai puternic decît Big ? — și un zîmbet batjocoritor îi apăru în colțul buzelor sale subțiri și palide, gîndind cît de greu s-ar fi găsit un asemenea specimen. Porni spre o ușă numai de ea știută. Pipăi broasca mascată de un imens vas cu flori și constată că totul era în ordine. Scoase un lanț cu chei, o alese pe cea mai mică, întoarse vaza descoperind broasca ușii secrete și introduse cheia, răsucind-o de opt ori. În sfîrșit, izbuti să ajungă în partea cealaltă a încăperii, pe un coridor de serviciu, la capătul căruia se

afla o scară din metal. Coborî în grabă treptele și, de-ndată ce se găsi în subteranul ei laborator, văzu că fereastra care dădea spre micul cosmodrom era spartă. Îi trecu prin minte că Big trebuie să se afle pe-aproape și își continuă drumul spre hangare. Abia atunci avea să-și explice scopul urmărit de vizitatorul neașteptat și nedorit : unul dintre cele două microcosmobuze lipsea. Orbită de furie, se îndreptă spre cel de al doilea subsol, unde-și păstra instalațiile cele mai puternice de declanșare a Masser-ului, pentru a detecta nava ce i se furase. Însă, cum rețeaua de curent electric nu mai era în funcțiune, își dădu seama că nu avea nici o șansă. Se gândi să remedieze defectiunea, dar asta însemna o fabuloasă pierdere de timp, ținînd seama de viteza cu care aparatul furat continua să se depărteze de Terra. Era atît de absorbită în mînia ei, încît uită că micul cosmobuz fusese construit din Wolfram anti-magnetic și Masser-ul n-ar fi avut nici un efect asupra lui sau împotriva celui ce-l pilota. Recurse deocamdată la o sursă electrică numai de ea știută, deosebită de aceea a rețelei propriu-zise, și prin care putu declanșa un cordon de protecție Masser în jurul vilei. Se calmă și-și zise că singura ei posibilitate de a contracara zborul hoțului, și mai ales de a preveni o intervenție a aceuia în treburile ei de pe Olena, era să plece, cu cea de a doua navă, pe urmele lui. Își pocni palmele de ciudă că se lăsase pradă nervilor, în loc să se fi gîndit chiar de la bun început că la bordul celui alt vehicul spațial avea și sursă de energie electrică și stație de radio, radar și televiziune, și mai ales o armă cu totul și cu totul secretă întregii omeniri.

„Situație specială“, continuau să informeze cei de la stația radar a Turnului de control de pe Terra 1, nevenindu-le parcă să creadă că ceea ce le era dat să vadă putea fi adevărat. Dar, spre a se încredința că noul obiect zburător era identic cu primul — care cu câteva zeci de minute în urmă amenința să întâlnească în mod catastrofal Delfinul — tehnicienii nu avură decît să racordeze imaginea de pe ecranul radar la cel de televiziune, și pe ecranul central apăru silueta microcosmobuzului în care se afla bătrina doctoriță Ogio. Pentru oamenii din Turn, deveni cit se poate de limpede că acel duh al răului avea să pună la grele încercări pe Cilă, primejduindu-i chiar viața. Situația devenise cu-adevărat disperată, întrucît Gavaș se simțea cu totul neputincios să acționeze asupra vreunuia dintre cele două vehicule spațiale ale lui Ogio, datorită aliajului din care erau construite.

Doctorul Gavaș se adresă unuia dintre radiofoniști :

— Insistă să stabilești legătura cu Venus. Poate că prindem un moment în care perturbările comunicațiilor sînt mai slabe. Venusienii trebuie să afle nenorocirea care s-a abătut asupra copiilor...

Omul părea să nu-l fi auzit, așa încît Gavaș luă locul unuia dintre transmisioniști și începu să emită către planeta prietenă, informînd despre trista situație pe care, pînă atunci, sperase s-o înlătore.

Răspunsul veni imediat și sună astfel :

„Noi nu dispunem de elemente protectoare pentru asemenea cazuri. Vom face apel la Jupiter și Saturn. Oricum, încercați și voi să stabiliți legătura cu ei. Sîntem gata la orice acțiune, la orice sacrificiu pentru salvarea copiilor noștri și a pămînteanului vostru. Comunicați tot timpul situația și poziția ce-

lor două cosmonave, pînă cînd vom putea capta imaginea lor.“

— Comunicați tuturor institutelor de specialitate de pe Terra să verifice toate mijloacele posibile care ar putea concura la anularea surselor de distrugere ale lui Ogio Lar. Trebuie să pătrundem cît mai repede în vila ei.

Telegrafiștii se grăbiră să îndeplinească înțeleapta măsură, dar rezultatele n-aveau să se arate atît de curînd.

— Alarmă ! Alarmă în univers ! Tot ce-i suflare omenească să afle nenorocirea care s-a abătut asupra unor copii nevinovați ! ordonă șeful echipei.

Radiofoniștii prinseră a emite către tot universul.

Cea dintîi planetă care răspunse apelului a fost Marte :

„Disponem de echipament și tehnică specială, dar distanța dintre noi și planeta Olena e prea mare. Repetați coordonatele poziționale.“

— Ce mai așteptați ? își dojeni Gavaș subordonatul, și tînărul care se afla în fața manipulatorului reîncepu să emită datele cerute de marțieni.

Urmă Jupiter, al cărui transmisionist părea furios din cale-afară. Mesajul lor începea astfel :

„Zdrobiți nava urmăritorului. Trimitem echipă cosmică pentru recuperarea vehiculului în care se află copilul vostru. Restabiliți legătura radio cu cei aflați în captivitate. Vom pedepsi groaznic pe cel care a îndrăznit să-i răpească pe copii. Imediat vom lansa doi sateliți de supraveghere și descoperire a vreunei surse de energie care ar putea primejdui echipajele de salvare. Sîntem alături de voi.“

Cea de a treia planetă care răspunse la apelul pămîntenilor fu Saturn :

„Îndurerați de nenorocirea care s-a abătut asupra copiilor captivi. Am ordonat lansarea unor sateliți de protecție și a unei nave salvatoare. Presa noastră anunță încercarea prin care treceți și pînă acum s-au înscris o sută de cosmonauți voluntari. Dispunem de utilaj ultramodern, pe care însă va trebui să-l adaptăm rapid pentru luptă, fiindcă pînă acum l-am folosit la forje. Vom face tot ce ne stă în puteri.“

— Nu sîntem singuri ! exclamă bătrînul radist, impresionat de formidabila solidaritate umană.

— Vedeți ! ? Luați legătura cu micii venusieni. Copiii au nevoie să știe că tot universul este alături de ei și se va face totul pentru salvarea lor.

Legătura fu restabilită neașteptat de repede.

Micii venusieni comunicară scurt :

„Paza bolnavă. Vizită doctor. Robot supraveghere strictă.“

— Lucrurile se precipită, spuse meteorologul.

— În situația asta, ce să transmit ? întrebă radiofonistul care restabilise legătura.

— Nu sînteți singuri ! șopti grav șeful echipei și omul se năpusti asupra manipulatorului.

Apoi, marea sală se cufundă în liniște, toată lumea urmărind zborul celor două cosmonave.

Gavaș însă, departe de a se relaxa, fie și pentru cîteva secunde, părea că meditează cu încordare la ceva anume.

— Pun prinsoare că în acest moment vă preocupă gîndul în legătură cu ceea ce au vrut să comunice micii captivi prin cuvintele : „Paza bolnavă“ — curmă tăcerea unul dintre tehnicieni.

Șeful zîmbi, semn că i se ghicise preocuparea.

— Poate că au izbutit să imobilizeze pe cîteva paznici, interveni un transmisionist, pe un ton nesigur.

— Poate, murmură Gavaș, neștiind ce să creadă. Oricum, socot că robotul acela trebuie să fie un gardian extraordinar.

— Cu toate astea, interveni radistul cel tânăr, copiii se mai descurcă.

Și din nou marea sală a aparatelor se cufundă într-o tăcere grea și apăsătoare, pînă cînd bătrînul echipei spuse, nu fără oarecare ironie :

— Toate bune... La toate ne gîndim... chiar și la tilcul celor nerostite, numai la ceea ce e clar și reprezintă marele și adevăratul pericol pentru prietenii noștri, nu.

Inginerul se-ntoarse brusc.

— Vorbește răspicat ! își îndemnă el subalternul.

Radistul își petrecu palmele peste obraji, de parcă ar fi trebuit să-și silească gîndurile să se lase rostite.

— Ei... mă gîndeam la propoziția a doua, murmură el și se grăbi s-o citeze : „vizită doctor“.

În aceeași clipă, Gavaș pricepu că bieții copii anunțau, cu certitudine, o imediată sosire pe Olena a lui Ogio Lar. Cu toate astea, încercă să surîdă încurajator colaboratorilor săi :

— S-ar putea ca bătrîna să aibă drept scop ajungerea cît mai degrabă pe planeta Olena, și nu răpunerea lui Cilă...

Oamenii nu spuseră nimic, dar el le putea citi în priviri expresia unei totale lipse de convingere, amestecată cu milă, și-atunci își dădu seama că raționamentul lui fusese naiv. Cu siguranță că în drum spre Olena, cumplita femeie va sfărîma nava pilotată de Cilă. Apoi, o nouă nădejde încolți în mintea sa, la gîndul că poate Ogio nu va dori să distrugă microcosmobuzul care trebuie s-o fi costat o avere și se va mulțumi să-l silească la o olenizare, ceea ce și voia Cilă. Dar, în situația asta, micul pa-

rașutist va deveni, ca și ceilalți prieteni ai săi, un biet captiv. Oricum... era mai bine decât să-l omoare. În captivitate rămîne întotdeauna șansa eliberării și, în privința aceasta, Gavaș n-avea nici o îndoială că întregul Univers va izbuti.

Între timp, interveni o puternică perturbare în comunicațiile radio și transmisioniștii abia putură recepționa un nou mesaj al micilor captivi :

„Big-junior izolat. Vizită oaspete nedorit. Pregătiri capturare Big-senior.“

— Așadar, Ogio Lar crede că tatăl micului pămîntean ostatic se află la bordul microcosmobuzului care i s-a furat... constată bătrînul radiofonist. Dar asta nu schimbă cu nimic primejdia care-l pîndește pe Cilă. În dorința ei de răzbunare, dincolo de surpriza pe care o va avea, descoperind în carlingă un copil în locul voinicului Big, Ogio va acționa în același fel...

Ecranul central radar interceptă, ce-i drept la foarte mare distanță, cîteva obiecte zburătoare care se îndreptau spre cele două nave.

— Racord ! porunci inginerul, vrînd să vadă forma, mărimea și natura acelor corpuri, ca să-și dea seama de proveniența și scopul urmărit de cei ce le lansaseră.

Mînuitorii camerelor de televiziune se străduiră vreme îndelungată să capteze imaginile acelor obiecte, dar, din pricina depărtării lor față de Terra, dorința lui Gavaș n-avea să se împlinească prea curînd.

— O comunicare de pe Marte ! anunță un radiofonist și conectă receptorul său la difuzoarele sălii, astfel că toată lumea putu s-audă :

„Lansat doi sateliți de protecție. Din nefericire, distanța pînă la microcosmobuzul în care se află co-

pilul vostru e prea mare, iar orbita pe care s-a înscris are o evoluție în cercuri prea mici față de posibilitățile sateliților noștri.“

— Venus ! Mesaj urgent ! strigă un alt om cu căștile strîns lipite de urechi.

Și megafoanele prinseră din nou glas :

„Pornit expediție de salvare. N-avem protecție contra Masser, cerem lansare satelit.“

Răspuns imediat :

„Lansăm satelit protecție. Marte a și lansat. Vă dorim succes.“

Cînd manipulatorul își încetă țăcănitul, Gavaș se îndreptă spre radio-telefonul de pe masa lui și comunică direct Institutului de astro-fizică necesitatea de a se lua măsuri urgente pentru ocrotirea venusienilor aflați în drum spre Olena. Directorul Institutului dădu asigurări că în următoarele cinci minute de pe una dintre rampele lor avea să fie lansat satelitul anti-Masser.

*

Ogio își consultă aparatele de bord și constată că rezervele sale de energie îi mai puteau ajunge doar să împiedice o eventuală deviere a micului cosmobuz furat, de la traiectoria dorită. Ea interceptase mai toate schimbările de mesaje dintre Terra și celelalte planete și își dădu seama că lucrurile se puteau întoarce împotriva ei. Nu-i mai rămînea decît o unică soluție, și anume : după olenizarea vehiculului furat să se întoarcă pe pămînt, unde să facă ce-o putea pentru a-și folosi din plin diabolicele sale mecanisme ; numai astfel ar fi putut lupta cu sorți de izbîndă și fără nici cel mai neînsemnat risc. Așadar, captă în totalitate nava soră cu cea în care se

afla ea, îi paraliză, parțial, comenzile, se asigură că direcția ei de zbor nu mai putea fi schimbată și apoi se îndreaptă spre pământ, de unde avea să pornească adevărata bătălie, nădăjduind că nimeni nu-i va fi dat încă de urmă.

Și-ntr-adevăr, Ogio avea dreptate să se încreadă în această presupunere, pentru că nici unuia dintre oamenii lui Gavaș nu i-ar fi trecut mai înainte prin minte că bătrîna infirmă pe care o întîlneau uneori, în drumurile lor spre cosmodrom, ar fi fost mîna criminală care a produs atîtea nenorociri. Se știa despre ea că venise de undeva de departe, că lucrase ca om de știință în domeniul biologiei și, după o îndelungată activitate, se retrăsese într-o vilă situată la cîțiva kilometri de Terra 1, dornică probabil de liniște și apropiere de mare.

Acuma, cînd se reîntorcea acasă, avea s-o aștepte o mare surpriză.

Big, care după plecarea stăpînei sale începuse să se simtă mai în largul său, ieșise din ascunzătoarea în care se refugiase de furia doctoriței și, încetul cu încetul, reparase instalația electrică. Așadar, nu el plecase cu cosmobuzul... Cînd Ogio pătrunse în prima dintre încăperile sale subterane, văzu că lumina ardea pretutindeni, sistemele de alarmă funcționau perfect, iar platforma ascensorului mascat în firidă o purtă sus, ca întotdeauna.

Surprinsă, bătrîna trecu din încăpere în încăpere și în numai cîteva minute se găsi dinaintea lui Big, al cărui mers semăna cu lunecarea unei șopîrle.

— Ce ți s-a întîmplat ? se arată îngrijorată de starea slujitorului ei, al cărui cap era înfășurat în bandaje.

— Lovituri, biigui omul, prefăcîndu-se că abia mai poate vorbi.

— Dar văd că nu ți-ai pierdut vremea, îl laudă doctorița, arătându-i becurile care ardeau.

Big se mulțumi să-și schimonosească fața într-un rinjet, de parcă nici să zîmbească nu mai era în stare.

— Pricep, pricep, îl compătimi stăpîna. Sînt sigură că nu ți-a fost prea ușor, dar cum de ți s-a putut întîmpla, tocmai duminică, una ca asta ? !

Crezînd că doctorița începe a-l interoga spre a-i cîntări vina, slujitorul prinse a se tîngui :

— Nici nu vă închipuiți ce mulți erau... Și aveau niște arme ciudate care... cum să vă spun... păreau mici bastoane din bambus și percuția lor era abia perceptibilă...

— Ce tot bați cîmpii, se arată bătrîna supărată. Armele au dispărut de multă vreme de pe Terra.

Dar, așa cum se întîmplă cînd spui prima minciună, celelalte vin de la sine. Fără să-și închipuie măcar ce efect aveau să producă vorbele lui asupra doctoriței, se porni, în continuare, pe minciuni :

— Mi-e groază numai cînd îmi amintesc acele chipuri. Nu, nu erau de pe pămînt. De cum i-am zărit în curte, mi-am dat seama, dar imediat m-au somat, m-au lovit pentru că am opus rezistență, și restul... ați văzut cu ochii dumneavoastră.

Bătrîna părea să nu-i mai fi urmărit de mult firul povestirii, pentru că îl întrebă, aproape în șoaptă :

— Ești sigur că nu erau pămînteni ?

— Da, fără îndoială, se grăbi el să-și susțină minciuna pînă la capăt.

Atunci se produse ceva neașteptat : Ogio, care nu trădase nici o clipă de slăbiciune, prinse a tremura, mărturisindu-și spaima care o cuprinsese.

Spusele lui Big avură darul s-o deruteze pentru moment, neștiind împotriva cărui dușman va avea

de luptat. Înclină să creadă că răpitorul cosmobuzului ei fusese un marțian. Într-o grabă de nedescris, puse în funcțiune cele mai diferite sisteme de alarmă, capcane și arme ucigătoare, îndreptate contra oricui s-ar fi apropiat de vila ei la o distanță mai mică de douăzeci de metri și, abia cînd se crezu la adăpost de orice înfruntare directă, se îndreptă spre un fotoliu pe care se așeză, mai mult prăbușindu-se. Avea nevoie să-și recapete forțele, și mai ales calmul atît de trebuincios situației în care se afla. Închise ochii și ceru slujitorului ceva de băut, dar cînd acesta reveni, zorit să execute porunca, stăpîna lui adormise de-a binelea, iar bietul om se gîndi că acele clipe puteau fi salvatoare pentru copilul aflat la bordul microcosmobuzului. „Dar dacă bătrîna l-a răpus ?“ se întrebă Big și ideea aceasta îl întristă atît de mult, încît începu să plîngă. Auzindu-l, Ogio se trezi ; îi porunci să-i aducă scaunul cu roțile și bărbatul pricepu că avea să asiste la cine știe ce grozăvii. Speriat, se grăbi să-i împlinească dorința și după cîteva clipe își instală stăpîna pe scaunul care însemna, pe pămînt, întreaga ei putere.

Un buton apăsător, și încăperea în care se aflau începu să coboare lin. Apoi, o manetă coborîtă, și sala năzdrăvanelor sale aparate fu inundată într-o lumină de un verde străveziu. Declicurile cîtorva comutatoare fură urmate de apariția imaginilor mai multor nave și sateliți aflați în cosmos, pe o anume traiectorie. După o vreme de atentă observare, bătrîna concentrează camerele de luat vederi asupra unui singur vehicul care nu era altul decît cel pilotat de Cilă.

— Aha ! exclamă ea triumfătoare, ia să ne ocupăm puțin de bravii salvatori — și se apropie mai mult de ecranul cosmotelevizorului său. Lărgi ima-

ginea, să poată vedea toate cîte se năpustiseră împotriva ei și declanșă un puternic jet de Masser. Primele victime fură cei care alcătuiau echipajul navei venusienilor ; comenzile se blocau și nava fu silită să se întoarcă. Pe Olena trebuia s-ajungă doar cel care-i furase nava, pentru că n-avea de gînd să-și distrugă formidabilul cosmobuz.

Curînd, megafonul stației de radio a doctoriței interceptă mesajul de încurajare al marțienilor, dar și pe acela al năbădăioșilor de pe Jupiter :

„Voi, cei de pe Terra ! Dacă ați descoperit sursa dușmană, comunicați coordonatele. Hotărîți distrugerea. Putem ajuta.“

Din nou avea să se înfricoșeze Ogio, la auzul acelei cumplite amenințări venită din partea unor oameni care pedepseau ca nimeni alții pe ticăloși. Mai mult, cei de pe Jupiter dispuneau de posibilități tehnice care, chiar și pentru anul 2101, păreau de domeniul fanteziei.

— Nu mi-e teamă de lătrăturile voastre, bodogăni ea, vrînd ca Big s-o creadă de neînvins, dar bietul om băgă de seamă că mîinile ei prinseseră brațele scaunului cu roțile, ca să-și ascundă tremurul.

*

Oamenii din echipa inginerului Gavaș urmăreau cu încordare drumul navelor lansate cu misiunea de a-i salva pe captivii de pe Olena, cum și orbitele sateliților meniți să le protejeze atît pe ele, cît și cosmobuzul în care se afla micul parașutist de pe Terra. Roxana și Titus erau numai ochi și urechi.

Într-un tîrziu, bătrînul radist izbi cu pumnul în cadranul de dinaintea sa, strigînd :

— Nava venusienilor și-a schimbat brusc direcția.

— Dar de ce ? Ce ar fi putut interveni ? Întrebați-i ! ordonă Gavaș.

Transmisionistul începu să emită și răspunsul fu următorul :

„Comenzi blocate. Traiectorie impusă. Cerem cordon de ocrotire pe noua direcție care ni s-a imprimat.“

— Confirmă recepția și ia legătura cu Saturn.

Un tânăr radiofonist trecu la executarea acestui ordin.

Apoi șeful de tură ceru operatorilor de televiziune să concentreze imaginea numai asupra satelitului de protecție lansat de Institutul vecin cu marele cosmodrom Terra 1. Imediat, oamenii putură vedea că satelitul se înscriesese pe o orbită perfectă, dar, judecînd după distanța și poziția față de nava venusienilor, traiectoria lui trebuia corectată.

Gavaș comunică Institutului de astro-fizică, prin radiotelefon, noile coordonate și primi asigurări în legătură cu efectuarea corectării cerute.

După o vreme, spre bucuria celor din Turnul de control, satelitul construit din Wolfram antimagnetic, trimis de pămînteni, se interpuse între sursa de Masser și nava ale cărei comenzi fuseseră paralizate.

La numai cîteva secunde, venusienii comunicau : „Remediat defecțiunile. Reluăm drumul spre Olena.“

La auzul acelei nesăbuite hotărîri, inginerul Gavaș sări spre microfon :

— Spune-le că abia i-am putut scoate din încurcătură și, dacă nu se întorc spre casă, cu siguranță că Ogio îi va fărîma, pur și simplu.

Cînd venusienii din nava salvatoare aflară că nu datorită lor, ci satelitului de protecție, comenzile re-

intraseră în funcțiune normală, asigurară pe cei de pe Terra că vor da ascultare sfaturilor primite.

— Ce spune Jupiter ? Că de grozăvit... s-au grozăvit cu isprăvile lor, se arăta Gavaș mînios din cale-afară.

Transmisioniștii se puseră pe lucru și operatorii prezentară imaginea unuia dintre cosmobuzele lansate de ei.

— Spun că merg cu toată viteza, raportă un radiofonist, iar bătrînul echipei arătă, spre încredințare, steluța verde care cobora vertiginos pe ecranul său radar.

— Sosesc ai noștri ! exclamă operatorul principal de la stația de televiziune și atenția tuturor se îndreptă spre imaginea cosmobuzului de salvare, în care se afla și copilul Silviu Bora.

În clipa aceea, Roxana izbucni în plîns :

— Cîlă nu va mai veni niciodată, și, agățîndu-se de brațul lui Gavaș, îl imploră : Salvați-l și pe el ! Vă rog, salvați-l. Era un băiat atît de bun și...

— Dar ce-nseamnă asta ? o dojeni fostul lor profesor. Vorbești despre el de parcă ar fi murit...

Dar fata continuă să plîngă și mai amar ca pînă atunci.

— Pregătiți culoar pentru amerizare ! ordonă șeful echipei. Flota de coastă să ia măsuri de siguranță. Stabiliți coordonatele și comunicați de-ndată vasului-comandant și celor două elicoptere de serviciu !

Toată lumea începu să lucreze cu emoție și bucurie, la gîndul că măcar unul dintre copiii aflați în primejdie avea să revină, cu bine, la el acasă.

*

Pe ecranul cosmotelevizorului doctoriței, imaginea satelitului de protecție al Terrei continua să se

rotească în jurul navei venusienilor, făcînd imposibilă orice intervenție din partea ei. Ei bine, acest lucru avu darul s-o enerveze într-atît, încît abandonă supravegherea navei salvatoare și declanșă un resort cu ajutorul căruia să lanseze un contrasatelit.

Cînd Big văzu asta, fu cuprins de amețală și se prăbuși peste scaunul cu roțile, iar bătrîna, crezînd că slujitorul ei o atacase, chemă în ajutor pe necruțătorul paznic-robot.

— Ucide-l ! porunci ea, și omul cu suflet și creier electronic își întinse puternicele brațe de oțel spre grumazul lui Big care, din fericire pentru el, observă la timp și se aruncă la podea, știind că robotul nu se putea apleca pînă acolo. Cînd bătrîna își dădu seama că omul ei de încredere nu intenționase să-i facă vreun rău, iar căderea lui fusese pricinuită de o pierdere a echilibrului, anulă comanda, ordonînd: „Lasă-l !“ — iar mașina-paznic se depărtă.

Contrasatelitul lui Ogio se îndreptă, cu iuțeala fulgerului, spre cel lansat de pămînteni, amenințînd să-l sfărîme ori să-l topească, pur și simplu, cu ajutorul armei pe care, în acel moment, doar ea o avea. Viteza cu care se înălța i-ar fi permis ca în numai două ore să-și îplinească misiunea și astfel să pună în primejdie de moarte echipajul care dorise să salveze captivii de pe Olena. Dar, la numai cîteva minute după ce contrasatelitul ucigaș apucă să se înscrie pe orbită, se produse minunea atît de mult așteptată de pămînteni și dorită de salvatorii pe care-i ocroteau : nava venusienilor intră în sfera de atracție a planetei lor și astfel manevrele lui Ogio Lar fură destinate eșecului. Atunci, ura ei se îndreptă contra Delfinului care venea la amerizare aidoma unui bolid. Bătrîna își cunoștea bine forțele și tot atît de bine știa că un obiect zburător, cu cît se

apropie mai mult de sursa faimosului Masser, cu atît mai sigur poate deveni o jucărie în mîinile ei. Își reglă aparatele numai pentru captarea navei celor de pe Terra și își aruncă în această odioasă acțiune toate puterile și cunoștințele. Voia, astfel, să dea o lecție întregului Univers care trebuia să se cutremure de puterea ei. Să nu mai îndrăznească nimeni să creadă că s-ar putea măsura cu ea. Nimic altceva nu trebuia să troneze în lume, decît vanitatea, orgoliul și puterea ei, dinaintea căroro voia să vadă întreaga omenire stînd în gîrnunchi. Dar, în furia ei oarbă, bătrîna uită pînă și faptul că microcosmobuzul împotriva căruia voia să acționeze ajunsese complet în sfera puterii lui Gavaș, așa că nici una dintre armele ei nu-i puteau pricinui vreun rău. Într-un tîrziu, cînd își dădu seama că tot ceea ce făcea împotriva Delfinului nu-și atingea nici pe departe scopul, Ogio, cu ajutorul Masser-ului, produse o furtună magnetică pe o mare rază, în zona unde nava trebuia să amerizeze, sperînd să-și încununeze totuși strădaniile cu producerea unui dezastru.



În timp ce Turnul de control era încredințat că amerizarea avea să se producă fără nici cel mai neînsemnat incident, aparatele de recepție, supraveghere și dirijare a zborurilor încetară brusc să mai funcționeze. La început crezură că era o întrerupere de curent și conectară întreaga instalație la o rețea de energie solară. Evident, mult mai puternică, această nouă sursă făcu să pornească aparatele, dar perturbarea funcționării lor devenea din ce în ce mai îngrijorătoare. Cîteva zeci de secunde, oamenii scrutară cerul, pistele și marea, sperînd să afle pricina

imposibilității lor de a lucra, dar, în afară de ploaie și valuri, nu descoperiră nimic. Și atunci se îndreptară spre pupitrul șefului de tură, care tocmai întreba, la telefon, institutul meteorologic, cerînd explicații în legătură cu posibilitatea unei furtuni solare. Așteptară într-o cumplită încordare și cînd primiră răspunsul : „În cosmos domnește o perfectă liniște“, nedumerirea lor se transformă în teamă.

— Și totuși este o furtună magnetică ! exclamă Gavaș.

Subordonații săi îl priviră atît de surprinși, încît inginerul se simți obligat să-și explice punctul de vedere care contrazicea pe cel al meteorologilor.

— Da, da, continuă el. Ce vă mirați ? Este o furtună magnetică simulată. Doar am mai avut de luptat cu un asemenea fenomen în ultimele zile, iar acum știm și cine-i făptașul.

— Ce putem face ? întrebă un tehnician, fără să-și ascundă disperarea. Soarta Delfinului...

— Delfinul va scăpa ! strigă Gavaș pe un ton care nu admitea că lucrurile s-ar putea abate de la hotărîrea lui.

— Cum ? întrebă mai mulți dintre coechipieri.

Inginerul se ridică de pe scaun și făcu cîteva pași spre un calculator electronic, codifică două întrebări și ceru rezultatul în cifre. După cîteva clipe de așteptare încordată, mașina răspunse : „Folosiți varianta 18 la cotele 505 și 800“.

— Aceste date trebuie folosite de Delfinul, spuse Gavaș, în timp ce privirile sale se opriră asupra unui tehnician.

— Cum ? întrebă acela.

— Cu ajutorul navei comandant al flotei de coastă. Marinarii sînt cei care vor trebui să asigure culoarul amerizării pe baza acestor date. Dar pînă

la navă trebuie să folosim o ambarcațiune care să nu atragă atenția nimănui. La asta trebuie să chibzuim foarte bine.

În clipa următoare, Titus și Roxana se strecurară în afara sălii aparatelor, pornind spre unul dintre ascensoare. Apoi, de-ndată ce se văzură pe cosmodrom, alergară spre mare, înfruntînd ploaia și vîntul. Voiau s-ajungă cît mai repede la mica lor ambarcațiune, siguri că nimeni nu-i va observa. Erau dornici să împlinească acea misiune, cu toate că Gavaș nu le-o încredințase lor și sperau să comunice vasului-comandant al flotei de coastă, cu cîteva minute mai devreme, coordonatele cu ajutorul cărora Delfinul să amerizeze în bune condițiuni. La dană, mica lor ambarcațiune se legăna pe valurile care răzbăteau pînă acolo. Cînd eroii noștri apărură, corabia tresăltă de parcă ar fi vrut să sară din apă, bucuroasă că își revede prietenii pe o asemenea vreme. Titus fu cel dintîi care se urcă pe punte. Prinse odgonul care lega vasul de chei și trase puternic, pentru a-l apropia cît mai mult, ca Roxana să poată sări ușor. Apoi, cînd fură împreună, Ursul Carpatin se desprinse de țărnul frămîntat de ape și porni spre larg cu toată viteza.

Fata coborî în cabina unde se afla o mică stație de radio emisie-recepție și încercă să comunice Turnului că ei au și pornit la executarea misiunii, vrînd să se fălească cu „surpriza“ făcută. Dar, așa cum era de așteptat, comunicațiile de orice fel, în acea zonă, erau imposibile.

*

Gavaș, observînd lipsa celor doi copii, își mărturisii teama că ei ar putea întreprinde ceva nesăbuit.

— Chiar așa, interveni bătrînul radist, mai ales că Titus are și o mică ambarcațiune.

Inginerul păru năucit la gîndul că Roxana și prietenul ei puteau să cadă victime cine știe căror primejdii, și abia după cîteva minute izbuti să ordone tehnicianului pe care-l însărcinase cu transmiterea coordonatelor vasului comandant :

— Piut, pornește urgent pe urmele lor. Oprește-i și apoi ia legătură cu flota de coastă.

Omul plecă în grabă, dar după o vreme avea să-și dea seama că Titus și Roxana se depărtaseră mult, iar șansele lui de a-i mai prinde din urmă se micșorau cu fiecare clipă. Atunci se hotărî să ajungă cît mai repede la vasul comandant și, odată cu transmiterea coordonatelor pentru amerizarea Delfinului, să ceară ajutor sprî a-i găsi și apăra pe copiii aflați pe întinsul apelor.

*

Titus scruta cu greu zarea pe care ploaia torențială, biciuită de puternice rafale de vînt, o făcuse aproape de nepătruns, căutînd să zărească vreunul dintre vasele de coastă ale cosmodromului, dar strădaniile sale se dovedeau zadarnice.

Se însera, și asta făcea ca vizibilitatea să fie din ce în ce mai redusă, iar marea dădea semne că se va lăsa cuprinsă de hula de fund, mult mai puternică decît obișnuita agitație orizontală.

La un moment dat, băiatul vru să reducă viteza și să aprindă luminile de poziție, dar imediat îi fulgeră prin minte gîndul că, pe de o parte, n-ar mai fi ajuns la timp, iar pe de altă parte, aparatele de interceptare ale doctoriței l-ar fi putut depista.

Roxana se-ntoarse pe punte și el îi mărturisi temerile sale.

— Tit ! șopti ea, de parcă cineva i-ar fi putut auzi vorbele în tumultuoasa zbatere a mării. Oare luminile ne-ar putea da de gol mai repede decât uruitul motorului ?

Băiatul o privi năucit și răsuci brusc o roată al cărei ac indicator se opri, pe tabloul de comandă, în dreptul inscripției STOP MAȘINI. „Ursul Carpatin“ își încetini mersul odată cu încetarea funcționării motoarelor.

— Ce faci ? strigă speriată Roxana.

El păru să n-o fi auzit și porni să coboare cele câteva trepte care duceau spre un mic coridor unde se aflau pînzele. O apăsare de buton, și două catarge telescopice începură să se înalțe. După câteva clipe, un scripete electric ridică pînzele care se și umflară în vîntul puternic.

— Roxi ! Ține cîrma la 38° NV, strigă el, avînd grijă să se asigure, prin montarea unor cleme, că telescopicele catarge n-aveau să-i facă vreo surpriză neplăcută, coborînd tocmai cînd era mai multă nevoie de ele. I se întîmplase odată o asemenea poveste și spaima pe care o trăsesese atunci îl învățase să fie prudent. Pe urmă reveni lîngă fată și preluă cîrma.

Vasul înainta parcă mai repede, dar lipsa zgomo-tului celor două motoare îi făcea pe eroii noștri să nu se simtă în prea mare siguranță. La drept vorbind, „Ursul“ părea o coajă de nucă purtată de valuri și hulă la voia întîmplării, iar direcția în care trebuia să navigheze se menținea din ce în ce mai greu.

Într-un tîrziu, după lungi minute de luptă încordată, copiii zăriră lumina de la prova unei ambarcațiuni.

— Trebuie să fie un vas de coastă, murmură băiatul și cu un efort supraomenesc puse „Ursul“ pe noua direcție.

— Poate că n-ar fi rău să semnalizezi, îi sugerează Roxana și se grăbi să-i ofere o lanternă care spînzura, agățată de un piron, chiar în spatele lor.

— Dar tu ce treabă ai, nu vezi că abia izbutesc să mențin vasul la linie ?

Prietena lui înghiți în sec și, în loc de răspuns, începu să semnalizeze un S.O.S.

— Ce-nseamnă asta ? Vrei să-i speriem și să ne trezim cu cine știe câte alte ambarcațiuni care, în loc să asigure amerizarea Delfinului, să se ocupe de noi ?

— Știi ce ? se arată ea supărată, află că m-am cam săturat de muștrările tale. Orice fac nu-ți convine.

— Roxi ! gemu el, din pricina eforturilor pe care le făcea, tu crezi că acum avem timp de ceartă ? N-ai decît să-mi spui că nici ție nu-ți place ce fac eu, nici cum merg, nici cum vorbesc, dar acum, înțelege, avem de adus la îndeplinire o misiune de a cărei reușită depind viețile unor oameni.

Fata își reveni și murmură trist :

— Iartă-mă ! Ce trebuie să transmit ?

— „Rămii pe loc.“ Atîta, Roxi... Doar atît.

De-ndată ce recepționă mesajul, vasul, în loc să-și oprească mersul, se îndreptă spre ei și curînd se aflară față în față.

Copiii își dădură seama, judecînd după forma, mărimea și viteza de înaintare, că nava chemată era o șalupă de patrulare.

Pe puntea șalupei se aprinseră toate luminile și eroilor noștri li se păru că vîntul și ploaia se mai îmblînziseră. Dar, cum după cîteva minute nu apăru

nici ți penie de om, Roxana își privi cu nedumerire prietenul.

Băiatul continua să țină sub o atentă observare puntea și nu luă în seamă ce se petrecea cu Roxana.

Apoi, când neliniștea îl cuprinsese și pe el, se trezi strigînd :

— Hei ! Nu-i nimeni acolo, pe șalupă ?

Un glas metalic îi răspunse :

— Comunică ! Te ascultăm !

— Cer să fiu condus la vasul-comandant.

Două cângi metalice, care păreau brațele unor macarale, se întinseră spre „Ursul carpatin“ și, apucîndu-l, îl apropiară pînă la mai puțin de doi metri de prova șalupei. Pe urmă, o punte străvezie, răsărită parcă din pîntecul navei, așternu drum de trecere pentru copii.

— Veniți ! îi îndemnă același glas metalic.

— Dar de mica noastră navă ce se va alege ? îndrăzni Roxana să-ntrebe.

— Fiți liniștiți ! O vom remorca noi.

Cei doi prieteni se priviră cîteva secunde și apoi se hotărîră să treacă pe șalupă. De-ndată ce ajunseră pe punte, luminile se stinseră brusc și porțiunea de dușumea pe care se aflau începu să coboare lin. Nu după multă vreme fură depuși pe un coridor îngust și de formă circulară, care părea să înconjoare sala mașinilor. Vasul se puse în mișcare, dar ei nu auziră nici glasuri care să fi dat comanda și nici duduital motoarelor.

„Cu siguranță că nici nu există suflare omească“, își spuseră copiii și teama se culbări în sufletele lor.

Într-un tîrziu, Titus își luă inima în dinți și strigă ca mai înainte :

— Hei ! Nu-i nimeni pe șalupa asta ?

Undeva se deschise o uşă şi imediat se auzi un furnăit puternic.

Roxana tresări şi se prinse de mîna colegului ei, şoptindu-i :

— Tit, ți-ai dat seama ce-a fost asta ?

Băiatul era şi mai surprins decît ea, dar, pentru că nu dorea s-o sperie mai rău, se prefăcu a nu fi priceput rostul întrebării, căutînd să-i atragă atenţia în altă parte.

— Ce-o fi acolo... în dreptul becului violet ? se arată el interesat de lumina unei lămpi agăţate de tavanul culoarului şi o îndemnă să privească într-acolo, ba să şi meargă cîtiva paşi în direcţia aceea.

Fata însă rămase pe loc, aşteptînd repetarea zgomotului care o înfiorase.

Pe culoar răsunară paşii cuiva care părea şchiop. Copiii se strînseră unul într-altul, dar nimeni nu apărură.

— Vă grăbiţi, desigur, se auzi după o vreme un glas dogit, pe care eroii noştri îl recunoscuseră : era al doctoriţei Ogio Lar.

În clipa aceea îşi dădură seama că soarta lor era pecetluită, siguri fiind că Big o pusese la curent cu împrejurările în care Cilă furase microcosmobuzul. Bine-nţeles, credeau ei, bătrîna îi va face vinovaţi de complicitate cu micul paraşutist şi le va hărăzi acelaşi destin. Se şi vedeau ucişi în chinuri cumplite sau, în cel mai bun caz, expediaţi pe Olena.

— V-am întrebat ceva, insistă doctoriţa. De ce nu-mi răspundeţi ?

— Mda... desigur, bîigui Titus.

— Doar voi aţi mărturisit că vă grăbiţi, numai că eu nu ştiu dacă trebuie să mă ocup, mai înainte de orice, cu treburile voastre.

— Doamnă ! izbucni Roxana într-un acces de disperare, ceea ce îl făcu pe colegul ei să creadă că va trăda scopul misiunii lor chiar de la început... Dar, spre marea lui mirare, fata avea să-și descopere în fața lui o trăsătură pe care el nu i-o cunoscuse pînă atunci — și anume, aceea de a ști s-o deruteze cu abilitate. Dumneavoastră, continuă ea, dumneavoastră... care aveți un suflet atît de bun, care ați îngrijit-o și, desigur, încă mai îngrijiți pasărea aceea nefericită, sînteți singura ființă care puteți salva un copil de la o mare catastrofă.

Titus simțea pur și simplu că înnebunește, pentru că acum chiar nu mai pricepea nimic.

Ogio veni lîngă Roxana și o mîngîie protector :

— Spune, draga mea, și-ți voi răsplăti încrederea pe care mi-o arăți.

— Ne-am întîlnit cu un tehnician de la Turnul de control al marelui Cosmodrom Terra 1. Era îngrozit că acolo nu se mai poate comunica în nici un chip cu Delfinul, o mică cosmonavă, la bordul căreia se află un prieten de-al nostru. Omul acela spunea că pricina perturbării comunicațiilor ar fi o furtună solară.

Doctorița zîmbi răutăcios, mulțumită de efectul produs prin isprăvile ei și o îndemnă pe mica interlocutoare să-și istorisească mai departe necazurile.

— Noi, continuă fata, ne-am oferit să-l ajutăm. Știți, este nevoie ca navele din largul coastei să asigure culoar de amerizare pentru Delfin, dar acest lucru nu poate fi comunicat prin radio vasului-comandant. Nu cumva dumneavoastră faceți parte din „Asociația salvatorilor“ ? întrebă Roxana, deși era sigură că o asemenea organizație nu existase vreodată prin acele locuri.

Bătrîna nu ştia ce să creadă, pentru că sinceritatea fetei, în tot ce spusese pînă atunci, părea să nu lase nici o urmă de îndoială. Totuşi, după cîteva clipe îşi spuse că n-ar strica să pună la încercare pe cei doi copii. Şi-i asigură cu toată puterea ei de convingere :

— Da ! Vă mărturisesc sincer, fac parte din „Asociaţia salvatorilor“ şi cred că este de datoria mea să ajut pe cei aflaţi în nevoie.

Eroii noştri erau bucuroşi că Ogio se lăsase păcălită, dar doctoriţa, departe de a intra în jocul Roxanei, încercă s-o atragă pe ea în capcană :

— Ei bine, spuneţi-mi ce date trebuie să comunic vasului comandant.

Fata o privi cu un aer năuc, înţelegînd că în clipa următoare ar fi trebuit să-i divulge coordonatele pe care Delfinul trebuia să le folosească.

— Vi le spun eu, interveni Titus, care dorea să-i arate prietenei sale că în situaţii grele nici el nu avea de gînd să rămînă mai prejos.

— Mesajul e scris ? încercă Ogio să afle.

Băiatul ridică din umeri şi făcu o mutră atît de mirată, încît doctoriţa îl crezu.

— Bine, să zicem că n-aţi avut vreme să-l scrieţi ; comunicaţi-mi coordonatele în legătură cu amerizarea Delfinului !

Titus dădu nişte cifre de aproximativă orientare, dar cu totul altele decît cele care alcătuiau reperele pentru ajungerea Delfinului, cu bine, acasă.

Ogio îl ascultă încordată, dînd impresia că a memorat totul, pentru ca imediat să-l pună să repete cuprinsul pretinsului său mesaj. Băiatul repetă cu exactitate, dar şi această dovadă păru să n-o încredinţeze pe deplin.

— Știți ce, spuse ea într-un tîrziu, comunicați... chiar voi, vasului-comandant, aceste date. Și le făcu semn s-o urmeze. Porni spre o cabină în care se afla o stație de radio. Te rog ! îl îndemnă ea pe Titus, dar Roxana, cu toate că nu era o telegrafistă tot atît de bună ca prietenul ei, se oferî să emită ea.

Băiatul, nepricepînd imediat intenția fetei, protestă, iar Ogio păru că se distrează pe socoteala nemulțumirii lui.

— Hai, lăsați cearta ! îi dojeni ea. Doar voi mi-ați spus că este o chestiune foarte urgentă.

Copiii murmurară ceva afirmativ și doctorița continuă :

— Atunci, n-aveți decît să-ncepeți.

Roxana se așeză în fața emițătorului și apucă manipulatorul.

— Aș vrea să fac o mică probă...

— Grăbește-te ! Fă ce vrei, dar repede, pînă cînd prietenul vostru nu ajunge pe fundul mării.

În aceeași clipă, fata se puse pe lucru și emise de cîteva ori „Minus doi“.

Ogio se repezi la ea, apucînd-o strîns de mîna care apăsase pînă atunci manipulatorul.

— Ce înseamnă asta ?

— Doamnă, răspunse prompt mica noastră eroină, acesta este semnul de recunoaștere al tehnicianului în numele căruia transmitem noi mesajul. Altminteri...

— Înțeleg... înțeleg, se arată bătrîna convinsă de noua minciună a fetei. De fapt, prin repetatul apel „Minus doi“ fata îi făcea atenți pe cei de pe vasul-comandant că la oricare cifră sau număr comunicat trebuie să se scadă doi, ca restul să rămînă valabil.

Roxana își reluă emiterea mesajului, iar cei de pe vasul-comandant, preveniți de Piut, omul trimis de

Gavaș pe urmele copiilor, înțelesesă că cel ce emite se afla în puterea celui care tulbură sau face imposibilă orice comunicare radio în acea zonă. Și răspunseră prompt :

„Recepționat perfect. Pentru conformare, vă așteptăm la bord. Dacă nu sosiți în opt minute, nu executăm ordinul.“

Ogio se arătă furioasă, cum nu o mai văzuse nimeni pînă în acea seară, pentru faptul că era nevoită să-i lase pe cei doi copii să-i scape, dar dacă nu le-ar fi redat libertatea, flota de coastă n-ar fi executat manevra de salvare, pe care ea era sigură că o aflase de la Titus și Roxana. Acum, singurul gînd ce o stăpînea era să se strecoare cu ajutorul vasului ei atît de asemănător cu cel al escadrelor de patrulare, pînă la linia sosirii cosmobuzului pămîntenilor, spre a-l distruge.

— Va trebui să plecați, murmură ea după o scurtă vreme. N-aș vrea să-l îngrijorați pe comandantul flotei de coastă.

Îi conduse sus, pe punte, și după ce declanșă un mecanism, pasarella care legase vasul bătrînei de mica lor ambarcațiune apăru ca din senin.

În timp ce pe puntea șalupei lui Ogio luminile se stingeau, copiii puneau piciorul pe prova „Ursului carpatin“ care, nu după multă vreme, avea să-i ducă în mijlocul marinarilor din flota de coastă.

Ploaia își întetise rafalele stîrnite de vînt, iar marea părea o uriașă balenă zgîlțită de friguri.

*

Turnul de control era în plină activitate : stațiile de radio începură să funcționeze, ecranele radar cum și cele de televiziune se luminară, iar imaginile captate se arătau perfect clare.

ocrotesc puii, se roteau în cercuri strînse deasupra celor care trecuseră prin atîtea primejdii. Doi încercați piloți conduceau astfel, din văzduh, operațiunea de amerizare și recuperare a Delfinului. La un moment dat, unul dintre ei raportă :

„Doctor Gavaș ! Delfinul amerizat cu bine. Cer trasoare fosforescente pentru conducerea navei la hangar. Rog comunicați ce dană e liberă.“

— Felicitări ! tună inginerul în microfonul de pe pupitrul său de comandă. Liber la dana 104, mai adăugă el și se grăbi spre receptorul radio-telefonului, prin care ținea legătura cu comandantul flotei de coastă.

— Permiteți remorcarea, cereau marinarii.

Șeful echipei de dirijare și control mai aruncă o privire pe cadranul televizorului pentru a se asigura că Delfinul poate fi remorcat.

Cîteva cuvinte prin care se confirma recepționarea ordinului și asigurarea unei executări întocmai răsunară în difuzorul stației din Turnul marelui cosmodrom Terra 1. Pe urmă, camerele de luat vederi transpuseră pe ecrane imaginea luptei înverșunate pe care vedeta ce primise ordinul de remorcare o ducea cu valurile, din ce în ce mai dezlănțuite.

După o vreme, cînd Delfinul se îndrepta spre dana 104, în deplină siguranță, Gavaș îl întrebă pe comandantul flotei :

— Căpitane, cum se simt copiii ?

— Titus... mai bărbat, dar Roxana nu încetează o clipă să se tînguie.

— Au pățit ceva ? se arată inginerul foarte îngrijorat.

— Dimpotrivă ! Au scăpat chiar bine, da... neînchipuit de bine, dacă ne gîndim la situația prin

— Delfinul ne-a auzit ! strigă radiofonistul din imediata apropiere a doctorului inginer Gavaș.

— Racord emisie ! porunci șeful echipei și în secunda următoare semnalele emise de Silviu Bora răsunară în megafoanele sălii de aparate : „Recepționat perfect ordinea vasului comandant. Regretăm defecțiunea în teleghidaj. Contați pe noi.“

— Venusienii ajung acasă ! informă bătrînul radist, arătînd colegilor săi o steluță albă care, pe ecranul stației, își schimbase mersul din vertical în orizontal perfect.

— Au scăpat ! răsună în megafon strigătul de bucurie al celor de pe Neptun.

Una dintre camerele de luat vederi captă imaginea zonei în care ambarcațiunile de coastă creaseră deja un larg culoar de siguranță. De-ndată, pe ecranul central de televiziune apărură silueta Delfinului, urmată de cele 86 de parașute de siguranță.

Din piepturile oamenilor din Turn izbucniră puternice urale ; într-adevăr, acum cei de pe Delfin erau salvați.

Scrișnetul motoarelor de frînare ale cosmonavei sfișie văzduhul. Apoi se auzi un geamăt prelung, prin care valurile își strigau durerea pricinuită de izbiturile parașutelor ce frînau puternic înaintarea Delfinului, de-ndată ce acesta atinsese apa. În sfîrșit, se făcu liniște.

— Porniți ! ordonă inginerul, urmărind imaginea care cuprindea atît navele de coastă cît și delicata siluetă a microcosmobuzului de salvare, pilotat acum, la înapoiere, de cel mai tînăr cosmonaut al anului 2101.

Și navele prinseră a se îndrepta spre Delfin, înconjurîndu-l cu grijă din toate direcțiile. Deasupra, două elicoptere, dezlănțuite ca niște vulturi care-și

care au trecut. Și asta datorită lui Piut care ne-a informat la vreme.

— Atunci ?

— Ei, își amîna răspunsul căpitanul, știți, povestea cu bietul Cilă...

Gavaș se mulțumi să mormăie ceva de neînțeleș și curmă legătura cu vasul-comandant. Apoi își acoperi fața cu palmele și închise strîns ochii. „Singura salvare a băiatului e o nouă alarmă în univers“, își spuse el și se apucă să emită un mesaj disperat.

Lipsit de orice posibilitate de comunicare, Cilă pierduse nu numai legătura cu lumea cunoscută de el, dar și nădejdea că ciudata lui călătorie se va sfârși cu bine.

Se scurseseră două zile și o noapte de cînd se afla în cosmobuzul furat de la bătrîna Ogio Lar. Știa că este teleghidat, dar nu mai era sigur că direcția în care zbura rămăsese tot Olena. Un alt gînd care-l îngrijora nespus de mult era acela în legătură cu urmările faptei sale : în ce chip se va răzbuna doctorița, pe neajutoratii lui prieteni de pe Terra ? Își amintea că în clipa decolării sale de pe micul cosmodrom al bătrînei, Big, omul ei de încredere, și apăruse. „Cu siguranță, își spunea băiatul, atît Roxi cît și Titus au încăput pe mîinile acelui slujitor puternic care, nu după multă vreme, i-a predat stăpînei sale.“

O zdruncinătură puternică, și microcosmobuzul își schimbă brusc direcția. Apoi, după cîteva clipe de buimăceală, micul pilot observă că luminile tabloului de bord se aprinseră, iar acul fosforescent care atrăgea atenția asupra stației de radio prinse a oscila nervos. Înțelegînd că i se transmitea un mesaj, Cilă își puse căștile pe urechi și răsuci un comutator. De-ndată, vocea dogită a doctoriței răsună autoritar:

„Din clipa asta te afli sub atracția altei planete, decît Terra. Ți-am redat independența comenzilor. Menții direcția pe care te-am așezat. Orice împotrivire față de gravitația Olenei îți poate fi fatală.

Sper că n-ai de gînd să faci vreo prostie și astfel să nu-ți mai atingi ținta călătoriei dorite.“

Urmă un declic puternic, semn că mesajul se terminase, și băiatul trecu de-ndată la verificarea poziției în care se afla. Aparatele îi furnizară imediat coordonatele de care avea nevoie, iar el le comunică micului calculator electronic : cîteva resorturi metalice hîrîră discret și pe un ecran apăru desenul traiectoriei pe care se afla nava furată. Mai mult, simbolul microcosmobuzului era raportat la poziția și distanțele față de toate planetele apropiate, iar Cilă își putu da seama cît de repede avea s-ajungă pe Olena. Ei bine, gîndul acesta nu numai că îi alungă teama, dar îi umplu sufletul de o nespusă bucurie : „În curînd voi fi lîngă prietenii venusieni și-odată ajuns acolo sînt sigur că lucrurile se vor aranja ! Unul e Cilă !“

*

Planeta peste care Ogio era singura stăpîină se găsea cufundată într-o beznă de nedescris. Sino, faimosul paznic robot, primise ordinul să declanșeze o alarmă absolută și, printre alte măsuri importante, era și întunericul, la adăpostul căruia urma să-l captureze pe cel care furase cosmobuzul stăpîinei sale.

Cerul întregii Olene fusese acoperit de un gaz cenușiu, dens și deloc mirositor, așa încît, pentru un pămîntean sau chiar pentru copiii de pe Venus, atmosfera părea încărcată de nori aducători de ploaie.

Sistemele de alarmă ale locuințelor subterane, în care micii venusieni abia luaseră contact cu unii dintre oamenii acelor meleaguri, acționau la cea mai neînsemnată trecere pe vreunul dintre culoare.

Toată lumea primise ordin să rămână în camerele unde alarma îi surprinsese, iar medicii și infirmierii, pentru a păstra ordinea, făceau toate corvezile posibile, motivînd că oaspeții trebuiau menajați în mod deosebit, datorită unei defecțiuni ivite la instalația de aer condiționat. Dar adevăratul motiv pentru care se dăduse alarma îl aflaseră Dih și Mag ! Stăpîna Olenei dorea să se facă o primire „deosebită“ celui care avusese curajul să se avînte, fără voia ei, pe planeta cufundată de ea în tristețe și suferință.

La un moment dat, o sonerie așezată la intersecția a două coridoare zbîrnii prelung. Apoi, după numai zece secunde, tot subteranul fu inundat într-o baie fluorescentă și în dreptul fiecărei uși răsări, ca din pămînt, cîte un paznic-robot, înarmat, gata să răpună pe oricine ar fi trecut pe lîngă el.

Într-un tîrziu, Sino apăru în pragul încăperii unde venusienii fuseseră cazați și-l strigă pe Vala. Instructorul porni spre paznic fără nici o ezitare și, după ce ușa se închise în urma lui, copiii auziră un ordin rostit de robot :

— S-ar putea ca cel pe care-l așteptăm să te cunoască. După cîte am aflat, tu ai participat la diferite concursuri, pe mai toate planetele.

— Nu, exagerezi, se auzi glasul lui Vala protestînd.

— Dar pe Marte ai fost, nu ? Și pe Terra.

— Da, recunosc cel întrebă.

— Tu ai fost ales ca să-l întîmpini pe noul sosit.

Imediat discuția lor fu acoperită de zumzetul puternic al unor arcuri care se porniseră într-o desfășurare nebună și mica așezare subterană porni să se afunde, parcă, și mai mult. Aceasta, însă, era doar o falsă senzație, pentru că, în realitate, totul se ridica

la suprafață cu o viteză de neimaginat și micii venusieni aveau să asiste la ceva pe cît de neașteptat, pe atît de înspăimîntător. De-ndată ce se aflară la nivelul solului, ușile marelui salon în care se găseau bolnavii lui Sino se deschiseră larg. Un geamăt prelung și sfîșietor, izvorît din piepturile sutelor de bolnavi, brăzda văzduhul acelei dimineți cufundate în întuneric. Pe urmă, oamenii care uitaseră să ridă și să se bucure curmară lunga lor tăcere, rostind ca o rugă de mulțumire : „Aer ! Aer adevărat !“

Micii venusieni fură uimiți de bucuria acelor epave, știind de la Sino că lor le făcea rău aerul și lumina și crezînd că de aceea erau ținuți în saloanele subterane. De fapt, Ogio îi păstra doar pentru ca, la o eventuală neascultare din partea locuitorilor vreunei planete, pe care spera s-o cucerească, să-i poată oferi drept exemplu al puterii ei de a pedepsi.

Iar micii venusieni fuseseră răpiți de Ogio atît pentru a nu se afla pe planeta lor despre accidentarea lui Vala și a păsării-cîine cu arma secretă — așa cum sperase că nu se va afla nici pe pămînt — cît și pentru a putea șantaja, cu amenințarea vieții lor, pe oricine ar fi îndrăznit să se amestece în treburile ei.

Copiii nu se gîndeau în acele clipe la cumplitele primejdii cărora le erau expuși și singura lor dorință era să afle cu cine se însoțeau în nefericita lor captivitate. Dar întunericul în care Sino cufundase întreaga planetă făcea imposibil să perceapă cu ochii chiar formele propriilor lor mîini.

O vreme se așternu liniștea. Pe urmă se auzi freamătul unor pași timizi, ca niște șoapte ce păreau că abia îndrăznesc să se înfiripe, iar mai tîrziu oamenii prinseră a se căuta strigîndu-se pe nume. Un glas de bărbat chema întruna „Ena ! Ena !“ repetînd doar

de două ori numele, după care făcea o scurtă pauză și-și relua încercarea. Vocea unei femei răsună atât de jalnic, încît din tînguirea ei nu se deslușea nici un cuvînt.

Cineva murmură lîngă urechea lui Mag :

— Sărmana ! Își caută fiul.

— Și l-a pierdut demult ? șopti micul venusian.

— O, se auzi răspunsul olenului care vorbise mai înainte, e o poveste lungă și tristă. Dacă vom rămîne împreună, poate că am să-ți istorisesc întîmplarea. Dar tu, de unde ai venit aici ?

— De pe Terra.

Olenul se prefăcu a nu-l fi auzit și repetă întrebarea.

— De pe Terra, dar n-am venit de bună voie...

— Nu te cred, bîigui olenul. Printre noi există un pămîntean, dar glasul lui sună altfel decît al tău.

Abia atunci Mag își dădu seama că interlocutorul său dorea să afle de pe ce planetă este și se grăbi să-i răspundă, așa cum trebuia :

— Eu sînt venusian !

— Și-atunci, cum ai venit la noi de pe Terra ?

Copilul rîse amar și celălalt intui că dincolo de vorbele lui se ascunde o întîmplare nu prea veselă, așa că nu insistă să afle tot adevărul. Și-apoi, nici n-ar fi avut vreme, pentru că, la numai cîteva secunde după ce Mag își termină explicația, Sino porunci să se facă liniște.

Un zumzet prelung se făcu auzit din depărtare.

Reflectoare puternice brăzdară văzduhul și la încrucișarea uriașelor raze de culoarea chihlimbarului se ivi o steluță albă, strălucitoare, care cobora din înaltul cerului.

— Nu vă temeți, răsună vocea metalică a paznicului robot, arătîndu-se prietenos din cale-afară,

doctorul Ogio. Lar vă ocrotește împotriva acestui marțian care dorea să distrugă fericita noastră așezare...

Din felul mincinos în care Big îl descrisese pe hoțul microcosmobuzului, Ogio trăsese concluzia că acela putea fi un marțian. Big procedase astfel pentru ca stăpîna lui să creadă că el se luptase cu un adversar puternic și nu căzuse pradă păcălelii unui copil.

— Lumină! îndrăzni cineva din mulțime să strige.

Robotul ezită cîteva clipe, dar cînd văzu că nava în care era Cilă se afla doar la 3—400 de metri deasupra lor, se răsuci brusc în direcția reflectoarelor care se stinseră de-ndată.

Microcosmobuzul părea că plutește, menținîndu-și cu încăpăținare altitudinea aceea destul de redusă.

Sino se autopropulsă într-o direcție opusă celei spre care privirile sale păreau ațintite, și pe cer se proiectară sute de fulgere. După aceea, lumina zilei inundă întreaga planetă, iar victimele lui Ogio putură vedea mica navă cosmică în care se afla un viitor tovarăș de suferință. Un semn al robotului, și zeci de servanți-roboti se repeziră spre o alee străjuită de arbori pitici, la capătul căreia se zărea o imensă pistă de olenizare. Cei ce făceau de gardă se așezară într-un cerc imens, cu armele întinse spre centrul cercului. Aveau chipurile arse și răni cicatrizate de multă vreme alcătuiau trăsături care mai de care mai ciudate și înspăimîntătoare. Armele nu aveau nimic comun cu cele despre care venusienii învățaseră la școală sau pe care Big-junior să le fi văzut în vreunul dintre muzeele Terrei; obiectele purtate de servanții subordonați lui Sino erau mai degrabă niște cuburi cu latura de 20—30 centimetri, străpunse de o țevă aurie, la capetele căreia se

aflau mici lentile. Judecînd doar după felul în care le țineau îndreptate spre locul unde avea să aterizeze mica navă cosmică, atît de mult așteptată de paznicul-robot, elevii lui Vala își putură da seama că acele stranii cuburi nu puteau fi altceva decît arme.

Copiii priviră apoi, cu multă luare-aminte, la toți cei din jurul lor și, îngroziți, descoperiră că se aflau în mijlocul unei mulțimi de infirmi, victime ale unor arsuri puternice, pe care Ogio, după ce îi nenorocise, îi folosea la experiențele sale sau pentru a-i constrînge pe viitorii nesupuși.

Infirmii trebuiau să asiste și ei la spectacolul întîmpinării unui potrivnic al neînduratei lor stăpîne. Doctorița trecea prin clipe foarte grele și pentru că, în ciuda măsurilor extraordinare de siguranță pe care și le luase, se simțea tot mai amenințată, voia să facă o demonstrație de forță astfel ca, măcar pe Olena, să nu îndrăznească nimeni a i se opune.

Micii venusieni aveau să observe că nici unul dintre acei sărmani oleni aduși acolo de față nu-și luaseră palmele de pe ochi, din clipa în care apăruse lumina zilei. Se vede că privirile lor pierduseră, de cine știe cîtă vreme, obișnuința contactului cu lumina adevărată, pentru că pe chipurile celor care nu și le acoperiseră cu totul, trăsăturile erau contractate într-un rictus ce trăda o nespusă durere. Mai mult, unii care se-ncumetară să-și descopere ochii, fie chiar și pentru o clipă, gemură la vederea soarelui și mulți dintre ei se prăbușiră.

— Acest fenomen se numește fotofobie ! șopti Mag la urechea lui Dih cel roșcovan.

— Leșinul ? întrebă micul venusian.

— Nu, vorbeam despre neputința de a suporta lumina. Pricepi ? Asta se cheamă fotofobie.

Celălalt își privi prietenul cu îngrijorare și murmură :

— Mag, știi că și pe mine m-au durut ochii când Sino a descoperit cerul și am revăzut soarele ? ! Nu crezi că și eu sufăr de fotofobie ?

Grăsuliul se porni pe rîs și numai după ce izbuti să-și potolească hohotele, continuă să-i explice colegului său :

— Nu fi prost ! Desigur, n-ai văzut lumină adevărată cîteva zile, dar boala despre care vorbeam eu n-o poți căpăta decît dacă ai trăi vreme îndelungată în întuneric, așa ca oamenii aceștia.

— Crezi ? Crezi că toți olenii din preajma noastră au dus mult timp lipsa luminii ?

— Bine-nțeles, în afara celor care alcătuiesc corpul de pază și cel al servanților, răspunse Mag și poate că ar mai fi dorit să dea unele explicații, dar Sino ordonă microcosmobuzului să coboare.

Nava dădu ascultare și începu să descrie o spirală, pierzînd, treptat, din înălțime. După numai cîteva zeci de secunde, oleniză exact în cercul marcat de servanții înarmați.

Imediat robotul îl luă de mînă pe Vala, instructorul micilor venusieni, și împreună cu el porni spre microcosmobuzul a cărui trapă de acces începu să se retragă, semn că pilotul avea de gînd să apară.

Dar singurul pasager care se înfățișă, spre stupefacția tuturor, nu semăna nici pe departe fiorosului marțian despre care îi anunțase Sino. Și atît olenii — care se mai obișnuiseră cu lumina cea adevărată — cît și micii captivi de pe Venus văzură un copil care rîdea fericit și făcea tuturor semne prietenești.

Uriășul Vala încremeni dinaintea copilului-pilot, iar paznicii, care se temeau cumplit de mînia lui

Sino, prinseră totuși a răspunde cu bucurie salutului noului venit. Pînă și creierul electronic al robotului atotputernic de pe Olena se arătă descumpănit în fața acelor gesturi prietenești și, neintuind nici o amenințare din partea lui Cilă, veni spre el și-i întinse mîna.

Treptat, grupul celor năpăstuiți prinse a înainta cu timiditate spre copilul-pilot care, departe de a se fi speriat la vederea acelor chipuri hîde, înaintă spre ei cu brațele întinse, de parcă și-ar fi reîntîlnit niște vechi prieteni.

Micii venusieni priveau scena înmărmuriți, neștiind dacă era bine ori nu să dea în vileag prietenia lor cu fostul partener la concursul de parașutism de pe Terra.

Paznicii își destrămaseră cordonul pe care trupurile lor îl făcuseră în jurul navei, iar curajosul băiat trecu printre ei, mîngîind țevile ciudatelor arme.

Într-un cuvînt, nimeni nu i se arătase ostil.

După cîteva minute, cînd buimăceala tuturor părea să se mai fi risipit, Vala, care ajunsese într-o mare măsură o biată jucărie în mîna lui Ogio și a robotului ei de pe Olena, își aminti de sarcina pe care i-o dăduse Sino ; veni spre Cilă și, proțăpindu-se dinaintea lui, îl întrebă :

— Răspunde-mi exact în ce loc anume, pe Marte, se află locuința ta ?

Băiatul îl privi năucit și, cînd instructorul micilor venusieni repetă întrebarea, el își duse mîna în dreptul inimii, ceea ce pentru cei de pe Venus era salut și jurămint de prietenie.

Atunci se petrecu ceva de neînchipuit : uriașul Vala se înclină în fața copilului și imediat îi imită gestul.

— Cilă ! Cilă ! strigară venusienii și porniră alergînd spre pămînteanul care-l salutase pe instructorul lor așa cum învățase de la ei.

— Vala ! șopti cel aclamat de elevii masivului profesor de parașutism. Nu mă mai recunoști ?

Vala însă părea să nu fi răspuns numai din obișnuință gestului de fraternitate al pămînteanului, și cînd Mag și Dih îi strigară : „Vala, el este prietenul nostru de pe Terra“, instructorul se tulbură, dînd semne că încearcă să-și amintească ceva.

— Ce se întîmplă... ce s-a întîmplat cu noi ? bîigui el, vrînd să capete o confirmare a amintirilor care începeau să-l năpădească.

— Sintem pe o planetă străină... murmură Dih cel roșcovan.

— Cum așa ?

— Ne-am rătăcit.

— Și cosmobuzul nostru ?

Discipolii săi încremeniră, la gîndul că întrebarea asta l-ar fi putut supăra pe Sino, dar, spre surprinderea lor, răspunsul îl dădu chiar robotul.

— L-am păstrat eu.

Vala se îndreptă spre el și, după ce-l examinează vreme îndelungată, strigă :

— Cu ce drept ai făcut asta ?

Sino scoase un rîs metalic care îl făcu pe Vala să priceapă, în sfîrșit, că se găsea în fața unei arătări omenеști fără simțire.

Cu toate acestea, instructorul insistă :

— Răspunde-mi, nava noastră s-a defectat ?

— Nu.

— Atunci ?

— Aceasta a fost dispoziția.

— Cine s-a încumetat să dispună de avutul și de soarta noastră ? Cine a îndrăznit ?

Dar în acest moment, nefericiții oleni ce se alăturaseră venusienilor ridicară brațele și, culmea, fiorosul și neînduratul Sino făcu același lucru, strigînd, laolaltă cu infirmii săi prizonieri : „Cilă ! Cilă !“ toți socotind că acel cuvînt însemna un salut, și nu un nume.

Auzindu-se chemat, micul pămîntean se apropie și trase din mulțime pe Mag și Dih :

— Pentru voi am venit aici. Am să vă ajut să scăpați din marea voastră nenorocire. Apoi, privind spre locuitorii acelei planete, îi asigură : Tot universul este în alarmă. Toate planetele își vor trimite soli aici.

Atunci o femeie din grupul olenilor înaintă spre băiat, adresîndu-i-se pe un ton de dojană :

— Sper că n-o să mai trecem încă o dată prin jocul acela nebunesc care ne-a pîrjolit sufletele și chipurile ? !

Cilă o privi lung și căută să pătrundă tîlcul acelei muștrări care părea mai degrabă un strigăt de alarmă.

— Nu cunosc jocul, mărturisi micul parașutist.

— Atunci, fă bine și-l află.

Femeia aruncă o privire tristă asupra mulțimii și toți se așezară pe lespezi din piatră bubească și pîrjolită. Chiar și Sino li se alăturase, iar copiii veniră mai aproape de ea.

— Eu am fost profesoară, spuse ea, cu tristețe. Pentru toți cei de față numele meu este Ata. Odată... nu de prea multă vreme... planeta noastră era locuită de două mari popoare, conduse de oameni așezați, care-și îndemnau semenii să muncească, să se respecte și să se iubească. Într-o zi, cînd soarele, ostentit de trudă, tocmai se pregătea să se culce...

Aici, fraza profesoarei fu curmată de o puternică bubuitură și noaptea cea fără lună și stele, cu întunericul ei de nepătruns, acoperi din nou Olena.

Sino și oamenii din subordinea lui începură să-i mîne pe bieții ostateci înăuntrul sumbrei așezări care, nu după multă vreme, prinse a coborî în adîncurile acelor stînci, unde paza trebuia asigurată acum cu strășnicie.

*

Paznicii aprinseră luminile de siguranță de pe coridoare și mai apoi chiar și pe cele din marele salon-spital în care se aflau olenii captivi, conform dispozițiilor lui Sino, a cărui tulburare de cîteva minute fusese curmată, prin telecomandă, de doctorița Ogio Lar.

Ei bine, cînd micul parașutist se găsi laolaltă cu prietenii pe care dorise atît de mult să-i salveze, bucuria lui nu mai avu margini. Dealtfel, și venusienii erau din cale-afară de fericiți, pentru că noul sosit avea să le aducă vești, și mai ales să le confirme primirea scurtelor mesaje transmise de ei pămîntenilor.

Vala fusese atît de puternic impresionat de venirea lui Cilă, încît starea lui ciudată în care-l adusesese tratamentul aplicat pe Terra, de Ogio, părea să se fi curmat cu desăvîrșire. Apoi, spre bucuria elevilor săi, cînd micul pămîntean le istorisi lupta pe care Gavaș o ducea pentru salvarea lor și peripețiile pe care el însuși le înfruntase, în dorința de a pune capăt tragicei lor situații, instructorul venusian se legă prin jurămint că, la rîndul său, nu va mai sta cu brațele încrucișate.

La auzul acestor cuvinte, elevii își îmbrățișară instructorul oarecum mai liniștiți, pentru că Vala își recăpătase conștiința și astfel avea să-i ajute foarte mult, ba poate chiar să conducă acțiunea lor de eliberare.

— Mai înainte de orice trebuie să aflăm unde se află ascunsă cosmonava noastră, pentru că ne-am putea folosi măcar de stația de radio.

— Asta știm, Vala, răspunse Mag cel grăsuliu.

— Dealtfel, am și comunicat cu Terra, de câteva ori, interveni Dih. Ogio Lar știa că numai tu poți manevra aparatul, așa i-am spus eh iar în fața ta, și tu n-ai dezmințit...

Instructorul, reamintindu-și vag scena, își frecă palmele în semn de mulțumire.

Copiii se strinseră roată în jurul lui, iar el le spuse :

— Cîțiva dintre voi ar trebui să evadeze și să colinde ceva mai departe prin împrejurimi. Sper să găsim o soluție.

Ascultătorii săi păreau să nu-l fi înțeles prea bine, iar el se grăbi să le explice :

— Cilă și Mag, veți părăsi această încăpere, de-n-dată ce paznicul ne va aduce micul dejun, eu fiind acum cel mai suspectat dintre voi...

— Dar asta va fi posibil abia mîine dimineață.

— Întocmai. Și-acum, la culcare !

Noaptea se scurse în cea mai deplină liniște, dar cei doi băieți care primiseră o misiune atît de importantă nu putură ațipi nici măcar o clipă, așteptînd cu nerăbdare să pornească în marea lor aventură.

Încăperea în care se aflau ei — ca și celelalte, de-altfel — fiind situată la mare adîncime, era lipsită cu totul de lumina soarelui, iar răsăritul zorilor se vestea doar prin masa de dimineață.

După o noapte de chinuitoare gînduri, ușa încăperii în care acum erau de-a dreptul sechestrați se deschise, și un paznic în uniformă de culoarea liliacului își făcu apariția, împingînd un cărucior pe care se găseau cîteva feluri de băuturi calde și un amestec de făină cu fructe. Spre surprinderea lor, nu era, ca de obicei un robot, ci un paznic olen.

Vala făcu un semn, și Mag se repezi la ușă, închizînd-o. Pe urmă, Instructorul se aruncă asupra paznicului, îi luă lanterna și insigna de recunoaștere și le dădu lui Cilă.

— Plecați ! ordonă el celor doi băieți pe care îi alesese pentru acea primejdioasă misiune și copiii se făcură nevăzuți.

Buimac din pricina izbiturii, paznicul își reveni cu greu și cînd dădu cu ochii de solidul venusian se arătă de-a dreptul înspăimîntat.

— De ce m-ai lovit ? Și eu sînt tot atît de nefericit ca voi. Ba... poate chiar și mai nefericit, dacă ții seama că sînt ostatec pe propria mea planetă.

Vala își plecă ochii și, fără a mai îndrăzni să înfrunte privirile olenului pe care-l lovise, murmură :

— Iartă-mă ! N-am știut... credeam că...

— Fii fără teamă, îl asigură celălalt care și observase dispariția celor doi copii. Eu n-am să vă denunț și... dacă ați fi avut mai multă încredere în mine, poate că m-aș fi făcut ghidul lor. De aceea m-am și folosit de o defectare a robotului de serviciu și am venit în locul lui.

Venusianul se apropie de olen și abia cînd se află la numai un pas de el își dădu seama că nu era mai vîrstnic decît elevii săi. Atunci se-ncumetă si-i spuse :

— Poate că nici acum n-ar fi prea tîrziu.

— Poate... și imediat se grăbi să precizeze. Atîta
uoar, pînă la amiază trebuie să mă întorc.

— Și așa e bine, dar grăbește-te.

În secunda următoare, paznicul se găsea de par-
tea cealaltă a întunecoasei încăperi, iar captivii pu-
tură auzi pașii săi, îndepărtîndu-se în mare grabă.

Olenul îi ajunse pe fugari cînd aceștia se opriseră
pentru a-și trage răsufierea, după o fugă zdravănă.

Întîlnirea celor trei tineri avu loc la o mare răs-
pîntie de poteci care, datorită asemănării lor per-
fecte și lipsei oricărei plăcuțe indicatoare, nu puteai
bănui încotro duc.

— Nu vă temeți ! le strigă nefericitul locuitor al
acelor meleaguri. Eu sînt de-aici și am venit după
voi numai ca să vă ajut. Numele meu este Lorin !

Atît micul pămîntean cît și tovarășul său de pe
Venus nu se arătară prea încrezători, dar nici nu
doriră să-și facă un dușman dintr-un localnic, mai
ales că nici nu știau dacă le era potrivnic sau prieten.

„Desigur, își spuse Cîlă, paznicul acesta trebuie
să fie foarte supărat pentru că i-am scăpat de sub
nas.“

„Fără-ndoială, olenul ar vrea să ne aducă înapoi,
de teamă că Sino îl va pedepsi aspru“, gîndi Mag,
care asistase de cîteva ori la torturarea unor paznici
de către neîndurătorul robot.

Dar, spre surprinderea lor, bietul Lorin, ghicin-
du-le gîndurile, se arătă gata să facă orice spre a le
îndepărta frica.

— Nu mă miră că vă îndoiiți de sinceritatea mea,
dar cea mai solidă dovadă v-o pot face, încredin-
țîndu-vă arma pe care Sino mi-a dat-o s-o folosesc
împotriva oricărui captiv. Și, spunînd asta, tînărul
locuitor al blestematei planete le oferi cubul cu

țeva scurtă, pe care, cu o zi mai înainte, o ținuse îndreptată contra lui Cilă, gata să tragă.

Pămînteanul fu cel dintîi care se arată dispus să-l considere drept prieten pe Lorin, dar, pentru o și mai deplină încredințare, îl întrebă cum funcționează arma, care era eficacitatea ei și, mai ales, natura proiectilului folosit.

— Este o armă electro-optică, răspunse olenul, fără cea mai mică ezitare.

— Adică ? ceru Mag să i se precizeze.

— Simplu ! Funcționează pe bază de Lasser. Uite, mai spuse Lorin, e suficient să apăs o secundă pe acest singur buton și tot ce se află dinaintea țevii va fi străpuns.

— Aha ! făcu venusianul, va să zică butonul este un fel de trăgaci ? !

— Și trăgaci și percutor, fu răspunsul lui Lorin.

Cilă își aminti cum fusese străpunsă atît parașuta lui Vala, cît și aripa păsării-cîine, Ru-Ru, pe care o găsiseră prietenii săi, Titus și Roxana. Așadar, cu o astfel de armă, neînduplecata Ogio Lar teroriza atîția oameni. Și Lasser-ul și Masser-ul deveniseră, în mîinile acelui geniu al răului, arme cu o mare putere de distrugere.

— Tu nu crezi, se arată trist Lorin, văzînd că pămînteanul devenise absent la sporovăielile lui.

— Cum să nu ? tresări micul parașutist, trezit din gînduri, și se bucură că îl va putea informa pe Vala în legătură cu acel mare secret, aflat cu-atîta ușurință.

Celălalt nu păru încredințat de asigurările lui Cilă și, spre a-și dovedi pe deplin sinceritatea, îndreptă arma cu țeva spre un pom :

— Priviți ! șopti el, și în clipa următoare tulpina pomului fu retezată. Apoi întinse arma spre pămîn-

tean, rugîndu-l : Ia-o ! Sînt sigur că ai s-o folosești mult mai bine decît aș fi făcut-o eu.

Dar Mag, chiar și în fața acestei formidabile dovezii de prietenie, rămase năncrezător.

— Lorin, spuse el, ce te-a făcut să treci de partea noastră ?

— El ! răspunse olenul, arătînd spre Cilă. Trebuie să vă mărturisesc că de la sosirea lui în sufletele noastre chinuite de-atîta amar de vreme a răsărit o rază de speranță. Știți, toată noaptea care-a trecut, nimeni din marele salon n-a închis nici măcar un ochi. Pe buzele tuturor au fluturat, fără încetare, zîmbete, ceea ce nu s-a mai întîmplat la noi ani de-a rîndul. Mai mult, toți olenii am fost atîta de entuziasmați la gîndul că salvarea noastră nu va mai întîrzia, încît profesoara, pe care toți o respectăm și de-al cărei cuvînt ascultăm — mic și mare, deopotrivă — a început să ne pregătească în scopul acestei acțiuni.

— O evadare ! exclamă venusianul. Lorin, ar fi minunat !

— Desigur, numai că pentru asta ar trebui cîștiți, mai întîi, toți paznicii.

— Bine, interveni Cilă, dar ei sînt de-ai voștri.

— Evident, numai că ar trebui să li se alunge teama. Știți voi ce mare e teama lor ? ! Apoi, continuă olenul cu adîncă tristețe, mai trebuie răpus Sino. Vedeți... el nu-i ca mine ; te năpustești asupra lui, și gata. Nu ! El are puteri nemăsurat de mari și cu el nu te poți pune, pentru că, atingîndu-i cine știe ce resort, robotul acesta poate face ca întreaga planetă să se cufunde pentru totdeauna în beznă, iar noi să devenim niște sloiuri de gheață.

— Lorin, zise Mag, mai am două întrebări și dacă răspunsurile tale mă vor mulțumi te asigur de toată încrederea mea.

— Te ascult.

— Prima, spuse venusianul, se referă la povestea neterminată a acelei femei...

— Și cea de a doua întrebare ? șopti olenul fără să se arate dispus a răspunde la cea dintâi.

Mag nu se supără și continuă :

— Aș vrea să știu cum se face că tu și alți oleni — puțini la număr, ce-i drept — aveți chipurile neatînse de pîrjolul care i-a desfigurat pe cei mai mulți dintre voi ?

Cel întrebât își acoperi fața cu palmele și se porni pe plîns, iar cei doi fugari își spuseră că prețul rămîinerii acelor chipuri cu totul neatînse putea să fi fost un grav act de trădare, care acum îl făcea pe Lorin să se rușineze.

Paznicul, însă, nu dădu nici o explicație și într-un tîrziu, cînd lacrimile încetară să mai șiroiască pe fața lui, porni pe una dintre potecile care se iscau la marea răscruce unde se întîlnise cu cei doi băieți și abia murmură :

— N-am prea multă vreme ; dacă vreți, urmați-mă. I-am promis lui Vala că pînă la amiază vă pot servi ca ghid.

Fără să mai șovăie, pămînteanul și prietenul său de pe Venus porniră în urma noului lor amic, convinși că vor afla răspunsurile la acele chinuitoare întrebări.

O vreme, poteca se arată bine pietruită și netedă, străjuită de-o parte și de alta de mici arbuști, ca după vreo oră de mers să se înfunde într-un desîș de arbori uriași, ale căror ramuri, cu cît se aflau mai sus, cu atît erau mai uscate și arse. Apoi, din-

colo de acel desiş, se căscă un drum atît de îngust, încît copiii abia puteau păşi în monom. Aici, copacii dispărură brusc şi locul lor îl luară nişte liane înalte, cătărate pe blocuri din piatră arsă şi vînată, avînd forma unor stîlpi. Înaintau tot mai greu, iar lianele, devenite din ce în ce mai dese, păreau o adevărată pînză prin care lumina soarelui abia mai putea răzbate. Se scurseră astfel două ore de marş forţat, cînd la capătul potecii se ivi un luminiş. Odată ajunşi acolo, ghidul le făcu semn să se oprască, iar cei ce-l urmaseră îi dădură ascultare. Pe urmă, fără să scoată o vorbă, Lorin întinse un braţ spre dreapta şi însoţitorii săi priviră într-acolo, descoperind nişte gigantice ruine ale unui amfiteatru.

Monumentala scară care altădată purtase paşii celor veniţi s-asculte, să vadă, să rîdă şi să se bucure, era înnegrită de o arşiţă puternică ce părea să fi trecut peste treptele ei.

Curiosul şi neînfricatul Cilă porni să încerce rezistenţa treptelor, dar Lorin îl opri din mers cu un strigăt puternic.

— Hei ! Ai înnebunit ?

Cel chemat se-ntoarse surprins spre olen, iar acesta se grăbi să-i explice intervenţia lui nu prea politicoasă :

— Încă un pas, şi ai fi păşit pe prima treaptă.

— Ce dacă ? bravă pămînteanul.

— Te-ai fi prăbuşit, iar treptele scării, prăvălin-du-se peste tine, te-ar fi îngropat de viu. Şi, spre a-l încredinţa că nu exagerase cu nimic, Lorin apucă o piatră şi o azvîrli într-una din trepte. Imediat, treapta lovită se dislocă şi începu să se rostogolească peste celelalte.

Bietul Cilă nu mai îndrăzni să facă nici măcar un singur pas, și nici nu se mai grozăvi cu vreo întrebare neroadă.

Mag, care era mai rezervat, dar nu și mai puțin curajos decât prietenul său de pe Terra, porni spre Lorin și-l întreabă :

— Ascultă, dacă nu putem coborî, pentru ce ne-ai adus aici ?

— Ca să vă întâlniți cu profesoara.

— Dar ea, din câte știm noi, se află în marele salon, laolaltă cu ceilalți captivi din marele subteran.

— Ea poate ieși de-acolo când dorește, pentru că noi, toți prizonierii lui Sino și ai stăpînei sale, am păstrat în secret un drum pe care se poate ajunge aici. De-acum încolo, și voi veți putea ieși sau intra, necontrolați.

— Și ceilalți ?

— Nimeni, pricepeți ? Nimeni în afară de mine și profesoară nu are voie să folosească drumul secret.

— Cum așa ? răbufni Cilă, a cărui spaimă părea să fi trecut.

— Toți știm că, dacă profesoara este lăsată în pace, lucrurile se vor aranja spre binele nostru. Altminteri, situația în care ne găsim ar putea rămîne neschimbată, pentru totdeauna.

— Asta înseamnă că ea întreprinde ceva hotărîtor pentru salvarea voastră ? !

— Bine-nțeles, murmură Lorin și le făcu semn să-l urmeze.

Copiii porniră după el, ocolind, cu grijă,¹¹ jumătate din circumferința amfiteatrului, cînd ghidul se opri brusc și privi spre cer.

— Putem coborî, șopti el și lovi cu piciorul, de patru ori, la temelia unui stîlp din piatră.

În clipa următoare se petrecu ceva extraordinar : stîlpul prinse a se răsuci, iar la temelia lui răsări un fel de platformă.

— Repede ! îi îndemnă Lorin și sări pe piatra care prinse să se învîrtească și să coboare în același timp.

Cei doi îl urmară și curînd ciudata platformă îi aduse chiar pe locul în care, odinioară, se aflaseră cabinele actorilor chemați să bucure oamenii.

Acolo, printre ruinele zidurilor și resturi de mobile pîrjolite, se găsea bătrîna profesoară Ata, care, la vederea copiilor, se grăbi să-i întîmpine cu voie bună.

— Cilă ! strigă ea și întinse brațele spre el. Apoi strigă același cuvînt uitîndu-se spre ceilalți doi, iar micul pămîntean pricepu că ea socotea numele lui drept un strigăt de victorie.

— Ata, murmură băiatul, Cilă e numele meu.

— E salutul nostru ! se arătă ea supărată. Tu ne-ai adus primul zîmbet, prima rază de speranță, iar noi am numit asta cu numele tău. N-ai dreptul să ți-l iei înapoi, pentru că noi l-am socotit un dar. După aceea îl îmbrățișă și-i mîngîie fața.

— Nu, Ata, n-am să-mi iau darul înapoi.

— Fie ca vorbele tale să-nsemne adevăratul jurămint pe care voiam să ți-l cer.

— Fie ! strigă micul parașutist.

Profesoara îi strînse mîna, semn că acceptase legămîntul, și-apoi le făcu tuturor loc, îndemnîndu-i să se așeze lingă ea. O vreme tăcu, privindu-i, pînă cînd ochii ei descoperiră, în mîinile pămînteanului, arma pe care se obișnuise s-o vadă la Lorin. Atunci se încruntă și, pe un ton care nu se silea s-ascundă supărarea și nedumerirea, spuse :

— Ce înseamnă asta, Cilă ?

Micul parașutist răspunse, oarecum intimidat :

— Mi-a fost dată ca dovadă a prieteniei...

— Hm, făcu bătrîna și, îndreptîndu-se spre paznicul olen, îl privi muștrător.

— Să nu credeți că am de gînd să folosesc, în vreun fel, arma aceasta, interveni pămînteanul.

— O, nici prin gînd nu ne trece o asemenea faptă, căută Mag s-o asigure.

— Bine, dar atunci pentru ce ai primit-o ? se adresează ea pămînteanului, continuînd să-și arate nedumerirea.

— Pur și simplu pentru ca să nu-l refuz. Și-apoi, se grăbi el să precizeze, din toată povestea asta cu arma, important a fost numai faptul că am aflat date în legătură cu ea.

— La ce-ți pot folosi ?

— Mie... mai puțin, dar celor care se străduiesc să vină pe urmele mele... Vă dați seama că, cel puțin, și-ar lua unele măsuri de protecție.

Profesoara zîmbi trist și murmură ca pentru ea :

— Împotriva acestei arme nu te poți apăra... Pe urmă se întoarse brusc spre băiat și-l întrebă : Dar cum ai de gînd să-i informezi pe ai tăi ?

— Prin stația radio de pe cosmobuzul nostru, răspunse Mag.

În clipa aceea bătrîna chicoti, așa cum ar fi făcut oricine la auzul celei mai teribile bazaconii.

Pămînteanul își dădu seama că ea n-avea cum să creadă într-o asemenea posibilitate și, fără să se supere, ba chiar cu blîndețe, sări în ajutorul venusianului :

— Ata, cum credeți dumneavoastră că am aflat noi despre cele ce s-au petrecut cu prietenii noștri de pe Venus ? Ei ne-au comunicat, ce-i drept, cu multe greutăți...

— Și riscuri, preciză Mag.

— Ei da, greutate, riscuri, dar ne-ați comunicat, căută Cilă să pună capăt explicației. După aceea se-ntoarse din nou spre profesoară, spunându-i : Acum știți în ce scop am evadat noi doi și, dacă ne puteți da orice fel de date în legătură cu planeta dumneavoastră, vă rugăm s-o faceți fără întârziere ; asta le-ar putea ajuta celor ce vor să intervină pentru salvarea noastră.

După o lungă tăcere, bătrîna profesoară se porni să povestească :

— Nu prea de mult, planeta noastră era locuită numai de două mari popoare care trăiau în pace. Soarele lumina deopotrivă ogoarele tuturor, iar pîinea era la fel de bună și olenii la fel de sătui. Dar această stare de lucruri a durat pînă într-o zi cînd cineva a uneltit pentru război...

— Pentru război ? întrebă uluit Mag.

Profesoara zîmbi trist și-i răspunse :

— Da, din păcate... Uneltirea intra în calculele sale, ca absolut necesară declanșării războiului. Altfel, fără un motiv, olenii ar fi continuat să rămînă prieteni, și deci nu s-ar mai fi lăsat tîriți pe drumul discordiei.

— Dar despre ce fel de motiv a putut fi vorba ? interveni Cilă.

Ata suspină adînc :

— Ei, dragul meu, motiv adevărat n-a fost.

— Atunci ? se arată pămînteanul și mai nedumerit.

— Intrigi ! șopti grav profesoara olenă. Cum altfel să împingi doi buni prieteni pe calea urii, decît învrăjbindu-i ?

— Dar ei s-au lăsat amăgiți ? murmură Mag.

— Cum de-a fost posibil ? Ce anume le-a pus la îndoială prietenia ? se arată Cilă de-a dreptul uluit.

— O amenințare gravă, cât se poate de gravă, răspunse Ata. Intriganta — căci femeie era — a spus, în mare taină, fiecăruia dintre conducătorii celor două popoare, că celălalt vrea să-l atace prin surprindere, și să rămână singur maimare peste întreaga Olenă. Ei bine, când fu sigură de teama și vrăjmășia urzită între ei, le promise, pentru preținsa lor apărare, o armă produsă de ea, asigurînd, pe fiecare în parte, de reușita în luptă. Le oferea, de fapt, aceeași armă pe care o fabricase în taină aici, pe Olena, în marele laborator al planetei subvenționat de toți locuitorii dornici să afle tămăduirea unor boli care ne mai încercau. Tinăra și frumoasa savantă de-atunci, Ogio Lar, era prețuită de amîndouă popoarele de pe Olena, care-și puneau mari speranțe în geniul ei. Dar ea i-a dezamăgit...

— Ogio Lar ! exclamă Cilă. Acum încep să înțeleg...

— Bine, dar cum de inventase Ogio tocmai o armă ? Și de ce dorea război pe Olena ? îl întrerupse Dih.

Profesoara suspină din nou și o vreme privi către un șir de pietre deasupra cărora urmele unor puternice arsuri dăinuiau încă :

— Vedeți voi, toate acestea s-au petrecut fiindcă nu-i destul să fii un mare savant. Răspunderi grele apasă pe umerii tăi, și dacă le nesocotești, te rătăcești pe căile științei. Așa a făcut Ogio Lar. Experiințele din marele laborator al Olenei au dus la descoperirea unor energii nebănuite pînă atunci...

— Păi asta-i foarte bine ! se repezi Mag, ar fi putut fi folosite probabil la cercetările și tratamentele medicale de care se ocupa laboratorul, sau în alte domenii.

— Așa ar fi trebuit să fie, dădu Ata cu tristețe din cap. Dar cine s-ar fi gândit ce-o să-i treacă lui Ogio prin minte ? ! Încă neștiutele căi, pe care marea descoperire le deschidea, urmau a fi studiate cu grijă, dar nerăbdarea ei și o curiozitate, nestăpînită de rațiune, au împins-o să se avînte — oricum și indiferent de repercusiuni — în periculoase experiențe, fără știrea nimănui, încît n-a putut fi oprită la vreme. A procedat astfel, fiindcă, pe de altă parte, Ogio nu ar mai fi vrut să împartă gloria cu nimeni, or în acel laborator lucrau mulți savanți renumiți de pe întreaga Olenă, descoperirea fiind rodul strădaniei unei strînse colaborări.

— Dacă am înțeles bine, interveni Cilă, experiențele la care a recurs i-au dezvăluit tocmai forța distructivă a acelor energii.

— Chiar așa, îi întări Ata presupunerile. Lăsîndu-se prinsă în propriile-i mreje, a fabricat o armă prin care să verifice puterea unor forțe necunoscute suficient. Astfel, a pus stăpînire pe inima ei și mai mult setea de glorie deșartă, iar iluzia că ar putea stăpîni singură lumea a prins rădăcini.

— Dar asta-i curată nebunie ! se indignă Cilă.

— Mai rău decît atît... murmură Ata, răscolită de amintiri. Neavînd însă cum experimenta arma, căci nimeni n-ar fi îngăduit așa ceva, i-a îndrumat, prin intrigă, cum v-am spus, pe ambii conducători, să-i folosească invenția secretă, spre a măsura în felul acesta forța de distrugere. Supraviețuitorii mă-

celului ar fi fost apoi nevoiți să i se supună fără șovăire, recunoscându-i atotputernicia.

— Și cum, asemenea uneltiri chiar au prins rădăcini ? E de neînchipuit ! Se revoltă Cilă.

— Cei doi ar fi trebuit să discute între ei, mai înainte de a se lăsa tîrîți într-un dezastru, interveni Mag.

— Chiar așa au și făcut.

— Bine, dar urmele pîrjolului... insistă Mag și, întinzînd un braț, descrie un larg cerc în jurul său.

Femeia zîmbi mai trist ca înainte și-și șterse o lacrimă.

— Îți repet, cu cîteva clipe înaintea izbucnirii războiului, cei doi mari conducători și-au vorbit deschis, și astfel intrigile au fost date în vileag.

— Și totuși, bîigui Cilă, totuși... dezastrul s-a produs. Cum ? Cînd ? Cine ?

— Speriată de consecințe și dornică de răzbunare, însăși Ogio Lar a produs aici marele dezastru, în drum spre Terra, unde s-a refugiat, pentru a-și continua criminalele ei experiențe. Se vede că nu i-a fost destul halul în care ne-a adus. Nu-i mai ajunge să țină sub puterea ei doar ce-a mai rămas din bietele ființe de pe Olena...

— Dar cum a declanșat uriașa energie ? mai îndrăzni Cilă să-ntrebe, cutremurat de cele aflate.

— Prin telecomandă, răspunse Ata ; desigur, a acționat cu ajutorul aparatelor de la bordul microcosmobuzului care o purta spre Pămînt.

O vreme tăcu și apoi îi sfătui pe băieți să se întoarcă degrabă în marele subteran, spre a nu li se descoperi lipsa de către paznici.

Copiii își grăbiră pașii spre a ajunge lîngă ai lor.

Teribila doctoriță Ogio Lar părea oarecum mulțumită de raportul pe care-l primise din partea lui Sino, în legătură cu capturarea lui Cilă. Dar, cînd află că cel care-i furase unul dintre microcosmobuzele sale speciale nu era un marțian, ci pur și simplu un copil de pe Terra, neliniștea ei avea să crească pînă la furie.

Se vede că presupușii marțieni care îl lăsaseră în nesimțire pe Big veniseră doar în recunoaștere și că, după plecarea lor, Cilă a pătruns în vilă, înainte să-și revină slujitorul ei, și a furat microcosmobuzul.

În clipa aceea, bătrîna își aminti că îndrăznețul hoț era prieten cu salvatorii lui Ru-Ru. Astfel, dorind să afle cît mai multe lucruri despre noul ei captiv, Ogio îl trimise pe Big în calea lui Titus și a Roxanei, pentru a-i ademeni spre locuința ei. Chibzuind însă că e mai bine să-și ascundă intențiile chiar și față de Big, îi spuse că are de gînd să se descotorosească de pasărea-cîine, să le-o dea înapoi copiilor, ca s-o lase în pace, să nu-și mai vire nasul în treburile ei.

A doua zi, dis-de-dimineată, cînd cei doi prieteni se îndreptau spre terenul de sport, slujitorul lui Ogio se prefăcu a le fi ieșit în cale cu totul întîmplător.

Roxana vru să fugă din calea omului pe care ea și amicii săi îl păcăliseră, dar, departe de a se arăta furios ori măcar supărat, Big îi surise și îi făcu semn să se apropie. Fata îl întrebă pe Titus ce trebuie să facă, iar acesta o luă de mînă și o îndemnă să meargă spre omul doctoriței.

— Dragii mei, încep bărbatul cel voinic, stăpîna mea m-a trimis după voi.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Titus, neputîndu-și înfrîna curiozitatea.

Big nu se grăbi să-i răspundă. Mai întîi ridică din umeri, părăind oarecum încurcat, și numai după o ezitare destul de lungă prinse a murmura, căutînd o explicație cît mai convingătoare pentru ei :

— Vedeți... doamna doctor e tare suferindă și starea sănătății ei cere o schimbare de climă...

— Dar cu biata Ru-Ru ce se va întîmpla ? se arată îngrijorată Roxana.

— Tocmai... știți... la asta ne-am gîndit și noi... O, dacă n-aș fi fost nevoit s-o însoțesc pe doamna doctor, atunci... desigur, m-aș fi îngrijit eu de pasărea voastră, dar... cum trebuie să plec...

— Nimic mai simplu, izbucni fata, pe Ru-Ru o vom lua la noi !

— Foarte bine. Se bucură Big. Știam eu că sînteți niște copii buni. Ei, atunci hai să ne grăbim.

Cei doi prieteni se priviră cîteva clipe și porniră spre casa lui Ogîo, urmați de omul ei de încredere.

*

Echipa doctorului inginer Gavaș se afla într-o stare de cumplită încordare. Un semnal luminos urmat de un altul sonor anunțară o comunicare din partea echipei care avea misiunea să determine cu mare exactitate mărimea cordonului de protecție cu Masser din jurul vilei lui Ogîo, cum și puterea sursei, în vederea anihilării ei.

Din momentul cînd, prin mărturisirile lui Titus și Roxanei, se aflase locul, pe care nimeni nu l-ar fi bănuیت pînă atunci, de unde erau declanșate acele

forțe potrivnice care amenințau lumea, toți specialiștii în studierea Masseru-lui și Lasseru-lui fuseseră mobilizați să găsească soluțiile cele mai potrivite, spre a face inofensive armele odioasei „doctorițe” Ogio Lar.

Magnetofioanele fură puse în funcțiune și benzile înregistrară datele comunicate.

Gavaș se puse pe lucru, căutînd o rezolvare care să nu primejduiască viața celor ce urmau să intre în acțiune, cînd, în difuzoarele racordate la stația de radio, se făcură auzite semnalele de apel ale venusienilor. În clipa următoare, oamenii se ridicară de pe locurile lor, vrînd parcă să salute minunea ce părea să nu se mai înfăptuiască vreodată. Sala aparatelor din Turnul de control se cufundă într-o liniște adîncă, oamenii putîndu-și asculta bătăile inimilor. După o vreme, semnalul de apel se repetă.

— Răspundeți ! Confirmați recepționarea chemării lor ! strigă Gavaș cît putu de tare.

Unul dintre radiofoniști, dezmeticindu-se mai repede, apucă manipulatorul și prinse a transmite :

„Recepționat perfect. Continuați emisia.”

Răspunsul nu se lăsă prea mult așteptat :

„Cilă a ajuns cu bine. Vala revenit. Format grup de ajutor. Aflat date catastrofă. Există armă electro-optică. Profesoara cunoaște totul. Ogio Lar autoarea catastrofei : gigantism, mutilare fizică și sufletească. Nimeni...”

Emisia micilor venusieni fu brusc întreruptă și în difuzoare răsună un bruiaj atît de puternic, încît bieteile aparate amenințau să se desprindă din lăcașurile în care se aflau fixate.

— Bătrîna a interceptat mesajul ! izbucni un radist, plin de mînie.

— Asta înseamnă că primejdia în care se află prietenii noștri captivi a devenit cît se poate de mare, murmură tinărul meteorolog.

— Desigur, amîndoi aveți dreptate, spuse Gavaș, dar la datele pe care copiii vi le-au transmis nici nu vreți să vă gîndiți.

— Ce importanță mai pot avea... încercă un tehnician să minimalizeze aportul copiilor de pe Olena, dar șeful echipei îi curmă sporovăiala și continuă :

— Tocmai, eu cred că este cît se poate de importantă vestea că acolo, pe planeta aceea blestemată, există o armă electrooptică, așa cum există și aici, pe Terra. Cu ce altceva, decît cu o rază de Lasser, bine strunită, credeți voi că a fost străpunsă parașuta instructorului venusian și aripa păsării-ciine, care-l însoțea ?

În acest moment, una dintre stațiile de radio prinse tocmai un mesaj al aviației care anunța :

„În careul L-48 s-au prăbușit două avioane. Echipetele de cercetare au constatat că pricina accidentului a fost perforarea fuselajelor în cîteva locuri. Proiectilul pare foarte mic și de o putere nemaiîntîlnită. Considerăm zona deosebit de primejdioasă.“

— Emiteți către toate planetele care vor să ne ajute, ordonă șeful echipei din Turnul de control :

„Atît pe Olena cît și pe Terra, semnalăm, cu certitudine, prezența unei arme electrooptice care funcționează pe bază de Lasser. Puterea, eficacitatea și raza de acțiune sînt nebănuite de mari. Cerem ajutor pentru contracarare și protecție.“

Răspunsurile veniră atît de repede, încît glasurile ori semnalele se interferau, devenind, în unele clipe, cu totul neclare. Întreg Universul luase în seamă acea stare deosebită și promitea solemn că nu va da înapoi de la nici un sacrificiu în lupta pentru salva-

rea acelor nefericiți ostateci de pe Olena și suprimarea definitivă a acelei arme cu efecte dezastruoase.

După câteva minute Gavaș își reluă lucrul.

*

Ogio avea de gînd să-i descoase pe Roxana și Titus, în legătură cu neînfricatul Cilă, care se încumetase să-i fure unul dintre cele două microcosmobuze și să-i oprească ostateci. Dar, în așteptarea slujitorului care trebuia să-i aducă pe cei doi copii, bătrîna interceptase mesajul micilor venusieni și furia care pusese stăpînire pe ea fu dublată de teama că o bună parte din tainele ei fuseseră descoperite. Declanșă toate sistemele de apărare, simțindu-se în mare primejdie. Era hotărîtă să lupte din răzputeri pentru a înfricoșa întreg universul, gata să producă un nou dezastru. „Dar deocamdată, își spuse ea, îmi voi mări numărul ostaticilor, și chiar pămîntenii vor fi aceia care vor implora pe toți ceilalți să capituleze ; îi voi amenința că le suprim copiii.“

Astfel, cînd Big și protectorii lui Ru-Ru sosiră, doctorița nu-și putu ascunde mînia ; în loc să procedeze așa cum își propusese, adică să scoată cu vorbă bună de la prietenii lui Cilă pînă și cele mai neînsemnate detalii despre felul său de a fi și mai ales despre modul în care izbutise el să-i fure nava, ea se năpusti asupra lor :

— Din clipa aceasta nu veți mai vedea lumina zilei. S-a isprăvit cu voi ! Așa să știți !

Apoi ordonă lui Big, care rămăsese ca trăsnet, înțelegînd acum adevăratele intenții ale stăpînei sale, să-i încarcereze într-una din încăperile situate la cel de al doilea subsol al vilei, și cînd slujitorul, nemai-

avînd încotro, îi îndemnă să-l urmeze într-acolo, Ogio tună, minioasă :

— Acum ați devenit ostatecii mei și, la nevoie, am să văd eu cît prețuiesc copiii pentru pămînteni !

Platforma pe care Roxana și Cilă o folosiseră cu cîteva zile mai înainte, cînd ea îl ajutase pe micul parașutist să-și traducă planul în faptă, răpind cosmobuzul acelei tirane, sosise la parterul vilei. La un semn al lui Big, copiii urcară și ciudatul ascensor, ascuns în firida unui zid, prinse a coborî lent și amenințător.

— Deocamdată n-am ce face pentru voi, șopti Big la urechea lui Titus. Dacă știam că este așa de grav...

Odată ajunși în cel de al doilea subsol, slujitorul bătrînei îi închise într-o cameră a cărei ușă avea o stranie rezonanță. Apoi omul comunică, printr-un interfon, că totul era în ordine, și doctorița chicoti mulțumită.

Eroii noștri rămaseră singuri în cel mai cumplit întineric. Dar, cînd unul dintre simțuri este împiedicat să funcționeze, celelalte se ascut, și tot așa avea să se întîmple și cu cei doi copii, ai căror ochi orbecăiră multe ceasuri în beznă. Într-un tîrziu, auzul lor, încordat la maximum, desprinse niște îndepărtate, dar foarte clare zgomote care semănau a sforăituri și, din cînd în cînd, niște izbituri puternice care păreau, mai degrabă, ciocănituri pe un corp metalic. Își prinseră mîinile, strîngîndu-și-le cu putere, semn că amîndoi gîndeau același lucru : Ru-Ru le simțise prezența și, în felul ei, le dădea de veste.

Cu toată disperarea care o cuprinsese, Roxana încercă o mare bucurie, pentru că pasărea-ciîne, pe care ea și prietenul ei o salvaseră, nu-i uitase, ba mai mult, prin felul în care se manifesta voia parcă

să-i asigure că era alături de ei, și asta nu însemna puțin, dacă te gîndeai la forța și devotamentul său.

După cîteva minute, vila se cufundă într-o liniște înspăimîntătoare, casa părăind un cavou părăsit.

*

Se înserase. Dinspre mare, o mulțime de pescăruși se îndreptau, în stoluri uriașe, spre Turnul de control al marelui cosmodrom Terra 1, strigînd cu deznadejde ceva numai de ei înțeles.

Gavaș tocmai se cufundase într-un calcul al tra-seului pe care urma să-l străbată cele două elicoptere trimise de Institutul de astro-fizică pentru a supraveghea sursa de Lasser, în careul reclamat de el, cînd unul dintre tehnicieni îl făcu atent spre fereastră. Prima lui reacție fu aceea a omului tulburat din muncă, dar la vederea acelor uriașe stoluri de pescăruși supărarea îi trecu ca prin farmec și cîteva clipe se arătă amuzat și în același timp intrigat de acea stranie și gălăgioasă manifestare. Apoi, inginerul urmări mai cu interes zborul în cercuri care se lărgeau și se strîmtau alternativ, căutînd să priceapă ce anume se petrecea.

— Vor să ne spună ceva ! exclamă bătrînul radist. Am mai văzut asemenea lucruri cînd am vizitat Saturnul, acum cîțiva ani. Sînt acolo niște păsări, mult mai mici decît pescărușii noștri, care dau de veste ori de cîte ori vreun om se află în primejdie.

— Ce tot vorbești ? se arătă Gavaș neîncrezător, dar tocmai cînd spuse ultimul cuvînt, un pescăruș se năpusti cu ciocul spre peretele din sticlă al Turnului, iar ceilalți strigară și mai puternic ca pînă atunci.

— Elicopterele au pornit ? întrebă meteorologul.

Ceilalți clătinară din cap, iar tînărul continuă :

— De-ndată ce-și iau zborul, să urmărească aceste păsări.

Șeful echipei apucă receptorul radiotelefonului prin care ținea legătura cu astrofizicienii și-i puse la curent cu cele întîmplate. După numai cîteva zeci de secunde, un elicopter se și apropie de Turnul marelui cosmodrom.

La vederea lui, pasărea care părea să conducă acel straniu cortegiu se desprinsese din stol și porni în direcția vilei lui Ogio Lar, unde strigătele lui Ru-Ru, numai de păsări înțelese, chemau pe oricine în ajutorul micilor ei salvatori. Elicopterul porni pe urma păsării care se voia ghid, iar ceilalți pescăruși înconjurară mașina zburătoare, alcătuiind în jurul ei o imensă gardă de onoare.

În vremea asta, radiofoniștii din echipa lui Gavaș interceptau următorul mesaj al celor de pe Jupiter, care lansaseră un satelit de cercetare deasupra pămîntului :

„Pe Terra puternică sursă de Lasser, în careul L-48. Măsurî urgente. Energie declanșată în masă. Formidabilă putere distructivă.“

Inginerul Gavaș anunță situația comandantului marelui cosmodrom, pricepînd că elicopterele trimise se aflau în mare primejdie.

Om de știință și încercat pilot, comandantul Vlad Toican ordonă celor două elicoptere aflate în misiune de cercetare să se înapoieze la bază, dar hotărîrea lui avea să fie tîrzie, pentru că ambele aparate fuseseră deja doborîte. La fel se întîmplase și cîtorva zeci de pescăruși care zăceau la pămînt, cu aripile perforate, așa cum se petrecuseră lucrurile și cu biata pasăre-cîine care-l însoțise pe instructorul Vala.

Știrea produse o serioasă îngrijorare printre salvatorii de pe toate planetele, care participau la acțiunea organizată de Terra.

— Transmit venusienii ! anunță un radiofonist și întreaga echipă se repezi la megafoane.

„Olena e în mare alarmă. Profesoara îngrijorată. Vala luptă cu Sino.“

— Totul pare de înțeles, pentru că Ogio a intrat în panică, șopti Gavaș, dar povestea aceea în legătură cu lupta dintre Sino și Vala n-o pricep. Cinc să fie Sino ?

— Robotul-paznic ! răspunse bătrînul radist. Doar ne-au mai vorbit despre el micii venusieni.

Inginerul îl privi uluit, ca dealtfel și alți oameni din echipă, dar unul dintre radiofoniști îi lămuri :

— Am ascultat la casca mea unul dintre mesajele prietenilor noștri, mai înainte ca eu să fi racordat emisia la difuzoare.

— Aha, făcură ceilalți, din cauza asta faci pe atotștiutorul !

În megafonul din centrul sălii de aparate, se auzi glasul puternic al lui Vlad Toican, comandantul marinei cosmodrom :

„Trimis nou elicopter pentru stabilire posibilități pătrundere în vilă. Pilotul de sacrificiu este George Rovan.“

Oamenii amuțiră la gîndul că încă unul dintre ai lor își expune viața unei primejdii de neînlăturat. Și asta, mai ales pentru că îl știau pe Rovan nu numai curajos, dar și nechibzuit cînd era vorba de salvarea cuiva aflat în pericol.

— Racord imagine la ecran ! ordonă Gavaș și ra-diștii executară de-ndată dispoziția lui.

Ecranele arătară silueta elicopterului „Vultur“ îndreptându-se, la joasă altitudine, spre careul L-48 în care se afla vila lui Ogio.

Noaptea lua locul zilei și marea, care primise deja ultimele raze ale soarelui în patul ei de valuri, își trimitea pînă departe cîntecul de leagăn al unei hule de fund ce se iscase de cîteva ore.

*

Mica temniță în care Titus și Roxana fuseseră închiși părea un adevărat mormînt, din care ei n-aveau să mai iasă vii niciodată.

Băiatul era și mai înfricoșat decît prietena lui, gîndindu-se că Gavaș și oamenii săi, văzînd că au dispărut și înțelegînd ce li se întîmplă, se vor grăbi să pătrundă în vilă chiar mai puțin bine pregătiți, primejduind astfel izbînda.

Scăparea, însă, avea să le vină de la cu totul altcineva.

Cînd Ogio interceptase mesajul micilor venusieni care anunțau pentru a doua oară lupta dintre Vala și Sino, furia și neliniștea ei sporiră neîncipuit de mult. Astfel, bătrîna își dădu seama că, de va interveni o defecțiune serioasă în funcțiunile paznicului-robot, situația de pe Olena se va schimba în defavoarea ei.

Dar, în clipa în care află că marele cosmodrom intenționează să pătrundă în propria ei vilă, își spuse că a sosit momentul șantajării pămîntenilor cu noii ostateci — Titus și Roxana.

— Big ! strigă ea. Nu cumva să scape cei doi prizonieri.

Slujitorul făcu o plecăciune și o asigură că zăvoarele camerei în care-i închisese ar fi rezistat și asaltului unui tanc.

Doctorița zîmbi răutăcios și continuă să țină sub observare cadranul instalației sale de radar și televiziune, pe care se vedeau mișunînd cosmonavele tuturor planetelor, ai căror locuitori doreau salvarea captivilor de pe Olena. Ceea ce o neliniștea, însă, cel mai mult, erau noii sateliți de construcție specială ai celor de pe Jupiter, contra cărora armele sale rămîneau neputincioase. Făcu legătura cu planeta pe care o stăpînea și constată că Sino răspundea corect la toate întrebările. Se mai liniști și, din nou încrezătoare în succesul ei, vru să facă o demonstrație de forță, sperînd că de data asta va înspăimînta, cu adevărat, tot Universul ; avea de gînd să crească radioactivitatea atît pe Olena, cît și pe Terra. Dar, cînd tocmai se gîndea la o nouă și înspăimîntătoare ticăloșie, un zgomot puternic umplu întreaga vilă. Părea că o explozie distrusese o parte din clădire și că ușile din oțel blindat, de la cel de al doilea subsol, s-au prăbușit.

Big, fără să mai primească nici un ordin, se repezi la platforma-ascensor, dar curînd avea să-și dea seama că instalația fusese sfărîmată. Porni pe o scară de serviciu, îngustă și alunecoasă, abia izbutind s-ajungă unde dorea. Acolo, două uși blindate, smulse cu canaturi cu tot, zăceau la pămînt, iar deasupra lor, pasărea-cîine, într-o atitudine de cumplită amenințare, își întinsese puternicele-i aripi peste capetele celor doi copii pe care îi eliberase. Ru-Ru părea, pentru prima dată atît de înfricoșătoare, încît Big încremeni. Un filfiit de aripi, și bărbatul se prăbuși. Pasărea trecu peste el, fără însă

a-i face vreun rău, ci doar pentru a-l preveni, parcă, asupra oricărui gest necugetat care i-ar trece prin minte. Pe urmă se înapoie și-l întoarse cu fața la pământ. Acum drumul era liber și Ru-Ru înainta sigură, gata de orice sacrificiu pentru foștii ei salvatori, care o urmau.

Alarmată de faptul că Big nu revenise pentru a-i raporta ceea ce se întâmplase în tainicul ei subteran. Ogio porni în căutarea slujitorului. Dar calea pe care ea o apucase nu ducea spre aceea prin care copiii și prietena lor se îndreptau către ieșire și astfel, pînă cînd bătrîna descoperi năstrușnica evadare, victimele ei se și găseau pe șoseaua care ducea spre marele cosmodrom.

*

Inginerul și cei din echipa sa ascultară cu răsuflarea întretăiată pățania îngrozitoare prin care trecuseră cei trei ostateci. Cînd copiii isprăviră de istorisit, oamenii nu fură în stare să rostească o vorbă. Tăcerea apăsătoare ce părea să nu se mai isprăvească fu curmată de un mesaj transmis de George Rován :

„Semnalez radioactivitate în mare creștere deasupra careului L-48. Luat urgente măsuri de protecție. Alarmați personalul marelui cosmodrom și toate navele care vin la aterizare. Urgente măsuri de protecție. Există posibilități de pătrundere. Voi reveni.“

— Situația s-a înrăutățit neașteptat de mult, spuse Gavaș furios. Plecarea copiilor i-a stricat, în mare parte, planul... Nu va ezita să folosească orice mijloc de distrugere.

— Bine-nțeles, interveni meteorologul, acum cînd i-au scăpat micii ostateci, nu mai are ce să ne ofere în schimbul retragerii noastre din acțiunea de salvare a celor de pe Olena.

Șeful echipei se repezi la interfonul care făcea legătura cu biroul comandantului și-i raportă situația.

— Grav ! Foarte grav ! răsună vocea de bas a lui Vlad Toican. Doctore ! Încearcă să folosești roboții de siguranță ! Cu orice risc trebuie să pătrundem în cuibarul acela aducător de moarte.

— Radioactivitatea... murmură Gavaș.

— Măsurați-o cu exactitate. Întreaga echipă mobilă să îmbrace haine de protecție. Nu uitați aparatele de măsurat radioactivitatea, vorbesc de acelea cu detectori de radiații cu germaniu.

Discuția fu brusc întreruptă, iar în megafoanele racordate la stația radio a Turnului de control răsunară niște semnale foarte puternice, care, în înlănțuirea lor, păreau un mesaj într-un cod cit se poate de ciudat.

O vreme oamenii ascultară încordați, dar tînărul meteorolog, ai cărui nervi se vede că nu mai puteau rezista tensiunii pricinuite de agravarea primejdiei, izbucni necontrolat :

— Codul ! Codul ! Dacă am ști codul...

În secunda următoare, Gavaș se răsuci spre el strigînd :

— Ce-ai spus ?

— Codul, murmură celălalt, oarecum speriat de intervenția șefului său. Ar trebui să aflăm codul.

— Perfect ! se arătă inginerul de acord și, cum mesajul ciudat continua să se audă, făcu un semn, iar radiofoniștii conectară stația la cel mai bun computer al Turnului.

În acest timp, Gavaș organizează plecarea roboților de siguranță către vila lui Ogio Lar.

Cînd șeful echipei tocmai își isprăvea această primă parte a misiunii pe care i-o ordonase comandantul marelui cosmodrom, radiofonistul cel tînăr anunță că venusienii de pe Olena au reînceput să emită. În sala aparatelor se făcu liniște și oamenii se pregătiră s-asculte :

„Radioactivitate crescută. Mare primejdie. Profe-soara a procurat cîteva costume de protecție. Cere-m ajutor.“

— Ticăloasa ! izbucni inginerul, ridicîndu-și brațele în chip amenințător către Ogio, care, în închipuirea lui, era aidoma unui monstru.

Dar, în ciuda mîniei ce-l cuprinsese împotriva celei care distrusese Olena, Gavaș era preocupat de vorbele rostite cu cîteva clipe mai înainte de tînărul meteorolog : „Codul ! Dacă am ști codul !“

Într-adevăr, acest lucru părea să devină cel mai important aspect al dezastruoasei situații care amenința să cuprindă și Terra. Și, în timp ce stația lui Ogio Lar continua să emită, inginerul ordonă :

— Racordați interceptarea și la computerul „Gigant“ !

Subordonații săi executară de-ndată dispoziția.

Sunetele ciudatului mesaj se auziră încă multă vreme și, cînd se opriră, Gavaș luă banda de hîrtie pe care cele două computere le înregistraseră. Începu să studieze semnele marcate. Pe urmă formulă cîteva întrebări precise și le adresă mașinii sale de selecționat gînduri și idei. Cîteva secunde mai tîrziu, șeful echipei exclamă bucuros :

— Băieți ! Cunoaștem codul. Cel puțin așa cred!

— Cum ? se năpustiră ceilalți, dornici să-l afle cît mai degrabă.

— Simplu, cît se poate de simplu : după frecvența semnelor. Mai întii am stabilit vocalele, pentru că ele sînt cele mai puține. Restul l-am încredințat creierului electronic. Știm codul...

— Ce mai așteptăm ? îl grăbiră radiofoniștii să acționeze.

Gavaș, preocupat de un nou gînd, părea să nu-i fi auzit și porni grăbit spre interfon :

— Dă-mi-l pe comandant ! ceru el.

De la capătul celălalt se auzi glasul puternic al celui chemat :

— La aparat, Vlad Toican.

— Vă rog să aprobați o nouă expediție spre Olena.

Urmă o pauză care părea să nu se mai sfîrșească. După o vreme, Toican răspunse :

— Doctore... cu tot respectul ce ți-l port, mă văd silit să-ți spun că un astfel de gînd înseamnă cel puțin o nechibzuință, dacă nu...

— O nebunie ! izbucni Gavaș, fără să se supere. Și se grăbi să precizeze : Am aflat... am stabilit codul cu ajutorul căruia smintita aceea comandă toate relele. Acum putem controla și chiar împiedica acțiunile ei.

— Ești sigur ? întrebă comandantul.

— Da, răspunse șeful echipei, cît se poate de sigur.

— Gavaș, prietene, am toată încrederea în dumneata și, știi bine, niciodată nu m-am îndoit de spusesele dumitale, dar... de data asta... riscul este prea mare.

— Situația este disperată ! caută inginerul să înlăture ezitățile comandantului. Aprobați ! Trebuie să aprobați. Copiii de pe Olena sînt amenințați să piară din oră în oră... ca și cei de-aici ! Îngăduiți ca aici, pe Terra, să rezolv eu.

— Și-acolo ? Acolo unde marea catastrofă amenință să se repete, cine va acționa ? Poate chiar eu...

— Minunat ! exclamă Gavaș.

— Într-o jumătate de oră pornim.

În megafoane începu să răsunе cea dintâi emisie a pămîntenilor, în codul știut de roboții neîndurătoarei Ogio Lar. Curînd aceștia răspunseră apelului și inginerul le comunică ordinul de încetare a oricărei activități. Apoi lansă un apel către micii venusieni, vrînd să controleze dacă Sino și ceilalți îi dăduseră ascultare.

Disperații captivi răspunseră prompt :

„Supravegherea noastră a încetat. Ne putem mișca după cum ne este voia.“

— Comunicați că Ru-Ru este liberă și perfect sănătoasă ! spuse Gavaș celor de la stația de radio, și oamenii se grăbiră să transmită vestea care avea să ridice moralul copiilor aflați în primejdie.

Apoi ceru legătura cu Rovan care se rotea ca un vultur deasupra vilei lui Ogio.

— Radioactivitate destul de mare, dar staționară. Roboții de siguranță au înconjurat casa.

— Intrați în acțiune, porunci inginerul.

Afară, totul părea încremenit : nici o adiere de vînt, nici un geamăt al mării.

*

Întreg Universul vuia însă, felicitîndu-l pe neobositul pămîntean pentru aflarea codului prin care fugara de pe Olena transmitea porunci ucigașe. Acum curajul tuturor era mult mai mare, pentru că teama de contra-acțiune din partea lui Ogio dispăruse în bună parte. Gavaș, însă, îi avertiză pe toți cei ce se aflau pe navele de salvare să nu se aventureze deodată spre blestemata planetă, ci doar să-l sprijine, dacă se va agrava situația, în lupta directă cu

Ogio, luptă care avea să-nceapă, din clipă în clipă, pe Terra.

Sateliții de supraveghere, cum și cosmonavele celor de pe Jupiter și Saturn se îndreptară, cu toată viteza, spre bătrînul nostru Pămînt, asgiurîndu-l pe Gavaș de întreaga lor supunere. Marțienii, departe de a-i da ascultare, se năpustiră spre Olena și prețul nesăbuiinței lor fu capturarea, de către Ogio, a primei nave care nesocotise înțeleptul sfat al oamenilor din Turnul marelui cosmodrom Terra 1.

*

Cînd primul robot de siguranță pătrunse în grădina vilei doctoriței Ogio Lar, avertizoarele infraroșii declanșară o stridentă alarmă. Atunci bătrîna răsuci butonul care racorda imaginile din exterior la ecranul instalației sale de televiziune și, văzînd niște omuleți de o formă oarecum bizară îndreptîndu-se către intrarea principală a casei sale, vru să-i suprimă. Răsuci un comutator și ucigașul ei Masser se năpusti asupra celor pe care ea îi socotea ființe omenesti, dar mare avea să-i fie nedumerirea cînd, în ciuda forței care putea distruge o armată, omuleții nici nu se clintiră. Făcu un semn, și Big chemă ascensorul. Bătrîna reveni la parterul straniei sale locuințe și apucă un cub din care răzbătea o țevă nu prea lungă ; era o armă de felul aceleia pe care Cilă și micii venusieni o văzuseră în mîna lui Lorin. Așadar, își va fi spus Ogio, dacă Masser-ul a trădat-o, faimoasa ei armă electrooptică, pe bază de Lasser, îi va suprima pe cei care îndrăzniseră să-i încalce cuibul aducător de moarte și jale. Ieși pe terasa vilei și îndreptă arma asupra omuleților care înaintau spre ea. Percută cu sete și văzu de-ndată că raza produsese mici orificii în capetele nedoriților vizitatori,

dar ei nu dădeau nici cel mai mic semn de durere sau frică și continuau să înainteze. Abia atunci Ogio își dădu seama că pămîntenii acționau prin roboți de o construcție specială, necunoscută de ea, pe care specialiștii de pe pămînt abia izbutiseră să-i perfecționeze. Se înapoie în mare grabă la pupitrul de comandă și ordonă roboților săi, mult mai mari și mai puternici decît cei trimiși de Gavaș, să-i distrugă pe noii sosiți. Dar cei din Turnul de control interceptară ordinul doctoriței și, de-ndată ce monștrii apărură pe gazonul galben al vilei, un contra-ordin îi făcu să se întoarcă în casă. Văzînd asta, Ogio constată că cei de pe Terra acționau cu ajutorul codului ei și, cuprinsă de groază, se îndreptă spre cosmodromul său subteran, socotind că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decît să fugă pe Olena.

*

Cînd nava pilotată de Vlad Toican, comandantul marelui cosmodrom Terra 1, se găsea în drum spre planeta pe care se aflau captivii de pe Venus și de pe pămînt, pe ecranul central al Turnului se zări silueta unui microcosmobuz.

— Cilă ! murmură în același timp Roxana și Titus, pe care Gavaș nu-i mai lăsase să părăsească sala aparatelor.

Cei din echipă surîseră, dar operatorul de imagini se grăbi să le explice :

— Chiar voi ați spus că pe cosmodromul subteran al doctoriței se găseau două nave asemănătoare. Cu prima a pornit spre Olena micul vostru prieten, iar cu cea de-a doua, a cărei imagine o vedem, caută să se salveze chiar...

Fraza îi fu curmată de risul batjocoritor al lui Ogio Lar, care răsună puternic și dogit în difuzoarele Turnului, și atunci oamenii pricepură despre cine era vorba.

— Comunicați noua situație lui Vlad Toican ! strigă inginerul.

Radiofonistul cel tânăr se grăbi să-l informeze pe comandant, în timp ce Gavaș ordona lui George Rovă să aterizeze și, împreună cu roboții de siguranță, să pătrundă în locuința bătrânei pentru un scurt studiu și apoi o totală distrugere a instalațiilor.

Dar, imediat ce șeful echipei termină de rostit ultimul cuvânt, glasul lui Ogio răsună amenințător :

„Nu distrugeți nimic ! Altminteri, produc o catastrofă cosmică așa cum nici prin minte nu vă trece. Și, pentru a vă încredința de marea mea putere, iată o primă dovadă.“

În clipa următoare, una dintre stațiile de radio fu cuprinsă de flăcări și numai după câteva secunde prefăcută în scrum.

Tehnicienii se grăbiră să înlăture rămășițele aparatului, de teamă că vreo scînteie ar fi putut extinde focul, și mare le fu mirarea cînd constatară că masa pe care fusese montat aparatul era perforată ca de un burghiu foarte subțire ; în jurul orificiului, urma unei arsuri. Cineva își ridică privirile spre tavanul de sticlă al sălii aparatelor și observă că și acela purta urma unei perforări.

— Arma electrooptică ! exclamă meteorologul.

— Comunicați întregului Univers această mare primejdie, propuse un operator.

— Da, da, și asta chiar acum, aprobă Gavaș care imediat ordonă roboților de pe Olena, și mai ales lui Sino, să adune toate armele cu Lasser și să le predea instructorului venusian și elevilor săi.

După numai câteva minute, Sino raportă că a executat dispoziția, iar Vala transmise următorul mesaj :

„Sîntem în posesia tuturor armelor electro-optice.“

Cei din Turnul de control se priviră mirați la această ultimă veste, dar explicația avea să le fie dată de imaginea pe care operatorul de televiziune o captase și care-l prezenta pe George Rován așezat deasupra unui morman de ruine.

— Nechibzuitul ! bîigui Gavaș, a distrus vila bătrînei fără ordinul meu.

— De data asta, felicitările ar trebui să ia locul dojanaei, se arată împăciuitor bătrînul radist.

— Dar cine-i bărbatul de lîngă Rován ? întrebă șeful echipei.

— Big ! strigară copiii în cor.

— E tatăl micului pămîntean pe care Ogio îl ține ostatec pe Olena, preciză Roxana.

— Saturn emite ! anunță un radiofonist.

— Ce anume ? se grăbiră să-ntrebe colegii săi, și omul conectă stația la difuzoare :

„Capturat microcosmonavă. Cei de pe Jupiter vor s-o distrugă.“

— Comunicați ! tună inginerul, și radiofonistul prinse strîns manipulatorul :

„Nu distrugeți ! Cazul trebuie dezvăluit întregului Univers al anului 2101. Rețineți agresoarea. Asigurați-ne dacă putem continua în bune condiții misiunea de salvare pe Olena.“

Saturnienii răspunseră imediat :

„Acționați în liniște. Navele tuturor pot merge spre Olena. Primejdia cea mare a fost înlăturată.“

Toți cei care alcătuiau echipa lui Gavaș bătură din palme, fericiți.

- Doctore ! murmură Titus într-un târziu.
- Ce s-a întâmplat ?
- Cu siguranță că va mai pleca o navă de-a noastră spre Olena și...
- Și-ai vrea și tu să pleci într-acolo, nu ?
- Mdaa, făcu băiatul.
- Și eu, interveni Roxana. Amîndoi am contri-
- buit...
- O ! se prefăcu supărat Gavaș, dacă ar fi să judec contribuția voastră, care mai mult a încurcat lucrurile, recompensa meritată de voi alta ar fi...
- Ceilalți interveniră în favoarea copiilor, și fostul lor profesor se înduplecă. Se grăbi să ordone pregătirea unei alte cosmonave de salvare :
- Chemați-l pe George Rovan, mobilizați toată echipa micilor parașutiști. Ce mai stați ? Alarmă ! Alarmă generală !



A doua zi, dis-de-dimineată, Olena era în sărbătoare. „Planeta blestemată“, cum apucaseră s-o numească cei mai mulți dintre locuitorii ei și chiar unii străini, începea să renască.

Încă din timpul nopții sosiră zeci de nave încărcate cu hrană, apă și medicamente.

Întîlnirea dintre Rovan și Vala emoționează pînă și pe cei mai nefericiți dintre olenii adunați dinaintea ruinelor Marelui teatru care, așa cum fusese altădată, avea să redevină Marea Poartă a prieteniei și Păcii.

Semn că așa urmau să se petreacă lucrurile fu zîmbetul care în dimineata aceea răsări pentru prima dată pe toate chipurile supte și arse, după atîta amar de vreme.

CUPRINS

Capitolul I	
Iahtul în flăcări	3
Capitolul II	
Disparația parașutistului	30
Capitolul III	
Planeta necunoscută	56
Capitolul IV	
Secretul grindinei	89
Capitolul V	
Furtul cosmobuzului	118
Capitolul VI	
Alarmă în Univers	154
Capitolul VII	
Tainele catastrofei	191
Capitolul VIII	
Marea primejdie	217

Lector : DELIA DAMIRESCU
Tehnoredactor : VALERIA POSTELNICU

*Dat la cules 31.VII.1975. Bun de tipar 9.X.1975.
Apărut 1975. Comanda nr. 1103. Tîraj 28 000 bro-
șate. Coli de tipar 15.*



Combinatul Poligrafic „Casa Scintei”
Piața Scintei nr. 1 — București,
Republica Socialistă România

Lei 5

